

משניות

סדר זרעים

על פי מהדורת הרב דוד אלטאראס ז"ל
שהודפס בשנת ה'תק"ע בעיר פיסא

פה ירושלים יע"א
שנת ונתן זרע לזרע ולחם לאכל לפ"ק

הוצאת חטף-סגול

2023

הובא לדפוס באמצעות X_YTEX ע"י שמעון מונטגיו

הקדמה

שנמצאת במשניות שהיה לומד מעלת מורינו
הרב המדקדק רבי דוד בכ"ר שלמה אלטארטס
זצ"ל שעשאה לתיקון המשניות בחייו וזה
לשונה

עם שונה שלום

ידיע להוי לך שונה ידיד דתהלות לאל יתברך כעל אשר גמלני
ורב טוב שהחייני וקיימני לגמור בעדי מה שבצפייתי צפיתי
ואויתי בעודי בחיים חייתי להיות לי למגן וצנה משכיות סדורות
ערוכות בכל ושמורות מוגהות ביתר שאת כיד ה' הטובה אנה לידי.
והוא יודע ועד כמה יגיעות יגעתי עד שבאתי לכלל ישובן למוצאן
ולמובאן והביאו לי מקום הראשונים שבקדושה להתגדר זעיר שם
זעיר שם ודוד מכרכר בכל עז לפני ה' מטפס ועולה מטפס ויורד
לו לשמו כי כל ישעי וכל חפצי לדבקה בו:

ואלה פקודיהם למסעיהם בראשונה השתדלתי למצוא כל
הגירסאות הטובות והבריאות ש"ס ורבינו שמשון זצ"ל על
המשנה ומבעל הערוך ז"ל זולת מה שהביאו המפרשים הקדושים
אשר בארץ המה הרמב"ם ז"ל והר"ב ז"ל ובעל תי"ט כי מימיהם
אנו שותים:

ועוד שנית בפסק ההלכות מה שלא פסקו הם ז"ל לא שלותי
עד ששקטתי לברר ההלכה על תלה וארמונה על משפטו
ישב כי דפקתי על דלתי רבינו הגדול פוס ממלל רברבן הרמב"ם ז"ל

בחבורו הגדול ומהולל בתשבחות שם העליתי מצודתי ומצאתי און
לי והוצאתי לאור משפטי ומפוסקים אחרים ולאן מלתא זוטרתי:

הז אמת חפצתי בטו"חות חכמה כי מצאתי קצת סתירות להרב
ז"ל מיניה וביה מהפי' והחיבור לא רציתי לשלוח יד להכריע.
הגם כי כבר ראיתי לאחרונים ז"ל כבת קול יוצאת מפיהם ומפי
כתבם דהלכתא כמילי בתראי דפסק בחבורו דלסוף ימיו עשהו
ויכוננהו ואזן וחקר ותכן במאזני שכלו הזך כי מי כמוהו מורה
אב הוא דלא לוסף עליהם עם כל זה האיש הנלבב יעשה מה שלבו
חפץ הוא יבחר ולא אני מכריע שאין בו ממש. א"כ איפה ראה
כל היכא דתמצא דמות כוכב כזה * בא האות והמופת דהלכתא
כוותיה ואי איכא פלוגתא דרבוותא על הפסק דין מר פסיק כוותיה
ומר לא פסיק כוותיה או הרמב"ם ז"ל דהדר ביה בחבורו עשיתי
ציון כזה ° . האות הראשון הוא מהפירוש והשני מהחבור ודוק:

ותו משכחת לה דלפעמים במשנה איכא פלוגתא דתנאי ולית
הלכתא כשום חד מניהו משום דאיכא פסק הלכה כי סברא
שלישית דאוקי ש"ס דבתר דידהו סמיכנא ואמשול לך משל בגיטין
פ"ז מ"ד לא תתיחד עמו אלא בפני עדים וכו' מה היא באותן הימים
ר' יהודה אומר כאשת איש לכל דבריה ר' יוסי אומר מגורשת ואינה
מגורשת לית הלכתא לא כרבי יהודה ולא כר' יוסי לפי שיש פסק
דין בזה דמגורשת לגמרי והר"ב ובעל תי"ט השמיטוהו ויעזבוהו
ולו נטשתוהו ובחפוש אחר חפוש באמתחות פי' הר"מ מצאתיו כי
הוא כרבא דכולי ביה וזולתם הרבה והכל רשום בכתב אמת כי
שניתי ושלשתי לעשות ציונים מכוונים במלאכת השמים:

ועוד בה שלישיה כי בדקתי עד שידי מגעת בש"ס וכל איכא
דמשכחיה דאוקי ש"ס ההוא מתניתין בחסורי מחסרה
עשיתי רושם על פני חוץ לכתוב שתי תיבות כזא חסורי מחסרה
להיותם לי לזכרון בין עיני וטוטפות ולסנבוטין כי זה חלקי מכל

עמלי. ומצאתי להר"ב ז"ל דלפעמים הכי קאמר שבש"ס קורא אותו ח"מ וליתא בנשיקת ידיו ורגליו דח"מ תוספת על המשנה בפועל והכי קאמר בכח כידוע המשל בפרק המניח במשנת כ' שהיו מהלכים בר"ה אחד רץ ואחד מהלך או שהיו שניהם רצים כתב הר"ב ח"מ והכי קאמר וכו' ועיין מ"ש דף ל"ב דקאמר התם השתא אחד רץ ואחד מהלך פטור שניהם רצים מבעיא אלא הכי קאמר וכו' עמוד עליו כי האמת יורה דרכו. ושאר פרפראות והבנות בקיצור על קצת משניות ודיוקים בדקדוק הלשון על הקריאה כאשר עיני השונה תחזינה מישרים ומה שימצא בה דבר טוב יתלה הדבר במי שהוא טוב וישר ה' כי הוא הנותן לפתאים ערמה וכח לעשות חיל ומה שלא יצדק כי לא בא אל נכון יתלה הדבר בי לפי קוצר המשיג כי נער אנכי נער ישראל ואוהבהו עושה מעשה נערות. וה' יכפר בעדי אם שגיתי ואתי תלין משוגתי כי אני מכיר את מקומי שאיני כדאי לשום דבר יציב ונכון שאין בי לא חכמה ולא תבונה עת לחננה. קריאת חנה דוד הוא הקטן ולא יבצר ממך מזימה שונה מתנות שנחלן אל לעמו ישראל כי תקנתי מעוות יוכל לתקון בחליף וחסיר ויתיר שגיאות הבאות אל שער הדפוס למען לא אטה ימין ושמאל קולע אל השערה ולא אחטיא בגרסת המשנה בעזר המאזרני חיל לתת תמים דרכי ואעידה לי שנים עדים נאמנים כי צרפתים כצרוף את הכסף וכבחון את הזהב הא' בפרק ד' דביצה ואין חותכין את הפתילה לשנים רי"א חותכה באור כצ"ל ולא יותר ובכל הגרסאות חדשות גם ישנות נמצא דתני לב' נרות וטעות הוא בידם דבש"ס הכי קאמר ואין חותכין את הפתילה לשנים. מ"ש בסכין דלא דקמתקן מנא באור נמי קא מתקן מנא תני ר' חייא חותכה באור בפי שתי נרות ע"כ. ופירש רש"י דקמתקן מנא א' היתה ועושה אותה שנים. בפי שתי נרות שתי ראשיה בתוך ב' נרות אם צריך להדליקן כאחד ומדליק באמצע דלא מוכח דלתקוני מנא מכיון אלא להדלקה בעלמא עכ"ל הא קמן דלא גרסינן במתניתין

לשתי נרות דבתוספתא תני הכי ר' חייא ולזה כוין ר' יהודה בכח כשאמר חותכה באור וק"ל ובעל תי"ט לא קאמר ביה מידי והב' בפרק ב' דחולין השוחט לשם זבחים כצ"ל ובגרסאות שלנו תני לשם שלמים והיא שגגה שיוצאת שפירוש זבחים כאן ר"ל שלמים ואינו שם כולל כמו בריש זבחים כל הזבחים שנזבחו והביאו בעל תי"ט ז"ל ומצאתיו מתוקן בגירסת הש"ס דפוס אמשטרדם. אם כן ל"ג שלמים דהוו סברי בעלי הדפוס דשלמים עדיפא להו דהוא מפורש טפי וכי תורת המשנה זאת תורת העולה על רוחה כדסברא דעתייהו וכהנה רבות עמי אשר שם אלהים בפי לדבר. כי הכל עשיתי לזכות את עצמי שלא לגשש כעורים קיר שאיני כדאי וראוי לזכות את אחרים כי מה אני להבל דמה תולעת ולא איש לדייק בלישניה לישנא קלילא הראוי לבילה פרט הנושר בשעת הבצירה דערבא ערבא צריך והבא ללמד ונמצא למד אבל בטחתי בחסד אלהים יעזרני על דבר אמת לאמתו (כי פה לא עשיתי מאומה והבור רק אין בו מים) ויוציאני למרחב יחלצני לתת לי לחם ושמלה שאוכל להוציא לאור מה שיש בלבי לשמור ולעשות כי כל יוכל. ולא יזכור לי עון אשר חטא כי הוא ירבה לסלוח ותקרב ותבואה עת לחננה כי בא מועד תרבה הדעת כמים לים מכסים בקול ששון ובקול שמחה אכ"ר :

לישנא קלילא והראוי לבילה

דב"ש אלטאראס זלה"ה

תפלת ר' נחוניא בן הקנה שחייב לאומרה כל הנכנס לבית המדרש ללמוד
 יהי רצון מלפניך יי אלהי שלא יאָרע דְבַר תַּקְלָה עַל יְדֵי וְלֹא אֶפְשָׁל
 בְּדַבֵּר הַלְכָה וְיִשְׁמְחוּ בִּי חֲבִירֵי וְלֹא אֹמֵר עַל טְהוֹר טָמֵא וְלֹא עַל
 טָמֵא טְהוֹר וְלֹא עַל מִתֵּר אֲסוּר וְלֹא עַל אֲסוּר מִתֵּר וְלֹא יִפְשְׁלוּ חֲבִירֵי
 בְּדַבֵּר הַלְכָה וְאַשְׁמַח בָּהֶם:

והאר"י זצוק"ל היה אומר אחר תפלה זו שני פסוקים אלו

כִּי יִי יִתֵּן חֶכְמָה מִפִּי דַעַת וְתְבוּנָה:

גַּל עֵינַי וְאַבִּיטָה נִפְלְאוֹת מִתּוֹרָתְךָ:

קודם הלימוד

כתוב בספר תוצאות חיים כשפותח הספר ללמוד בו יאמר

הִנְנִי רוֹצֶה לְלַמֹּד כְּדִי שְׂיִבְיֵאֲנִי תִּלְמוּד זֶה לִידֵי מַעֲשֶׂה וְלִידֵי מַדּוֹת
 יִשְׁרוֹת. וְלִידֵי יְדִיעַת הַתּוֹרָה. וְהִרְיֵנִי עוֹשֶׂה לְשֵׁם יְחִוּד קִדְשָׁא בְּרִיךְ
 הוּא וְשְׂכִינְתָּהּ בְּדַחֲלֵנוּ וּרְחִימוּ. וְיֵהִי נֹעֵם יְהוָה אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ וּמַעֲשֶׂה
 יְדִינוּ כּוֹנֵנָה עָלֵינוּ וּמַעֲשֶׂה יְדִינוּ כּוֹנֵנָהוּ:

משניות סדר זרעים

יש בו י"א מסכתות וזהו סדורן

א ברכות ט פרקים. ב פאה ח פרקים. ג דמאי ז פרקים.
 ד כלאים ט פרקים. ה שביעית י פרקים. ו תרומה
 זא פרקים. ז מעשרות ה פרקים. ח מעשר שני ה פרקים.
 ט חלה ד פרקים. י ערלה ג פרקים. יא בכורים ג פרקים.
 בין הכל ע"ד פרקים:

מסכת ברכות

יום א

פרק א

מאימתי קורין את שמע בערבית. משעה שהכהנים
נכנסים לאכול בתרומתן. עד סוף האשמורת
הראשונה. דברי רבי אליעזר. וחכמים אומרים עד חצות.
רבן גמליאל אומר. עד שיעלה עמוד השחר. מעשה
שבאו בניו מבית המשתה אפרו לו. לא קרינו את
שמע. אמר להם. אם לא עלה עמוד השחר. חייבין אתם
לקרות. ולא זו בלבד. אלא. כל מה שאמרו חכמים עד
חצות. מצותן עד שיעלה עמוד השחר. הקטר חלבים
ואברים. מצותן עד שיעלה עמוד השחר. וכל הנאכלים
ליום אחד. מצותן עד שיעלה עמוד השחר. אם בן למה
אמרו חכמים עד חצות. כדי להרחיק את האדם מן
העבירה:

^ב מאימתי קורין את שמע בשחרית משיפיר בין תכלת
ללבן. רבי אליעזר אומר בין תכלת לכרתי (וגומר) עד
הנץ החמה. רבי יהושע אומר. עד שלש שעות. שכן דרדך
בני מלכים. לעמוד בשלש שעות. הקורא מכאן ואילך.
לא הפסיד. באדם הקורא בתורה:

^א בית שמאי אומרים בערב כל אדם יטו ויקראו. ובבבלי
 יעמדו שנאמר ובשכבך ובקומך. ובית הלל אומרים כל
 אדם קורא כדרךכו. שנאמר ובלכתך בדרך. אם כן למה
 נאמר ובשכבך ובקומך. (אלא) בשעה שדרך בני אדם
 שוכבים ובשעה שדרך בני אדם עומדים. אמר רבי
 טרפון. אני הייתי בא בדרך. והטתי לקרות כדברי בית
 שמאי. וסכנתי בעצמי. מפני הלסטים. אמרו לו כדי היית
 לחוב בעצמך שעברת על דברי בית הלל:

^ב בשחר מברך שתים לפניו. ואחת לאחריו. ובערב
 מברך שתים לפניו. ושתים לאחריו. אחת ארצה ואחת
 קצרה. מקום שאמרו להאריך אינו רשאי לקצר. לקצר
 אינו רשאי להאריך. לחתום אינו רשאי שלא לחתום.
 ושלא לחתום אינו רשאי לחתום:

^ה מזכירין יציאת מצרים בלילות. אמר רבי אלעזר בן
 עזריה הרי אני כבן שבעים שנה ולא זכיתי שתאמר
 יציאת מצרים בלילות. עד שדרשה בן זומא. שנאמר
 למען תזכור את יום צאתך מארץ מצרים כל ימי חייך. ימי
 חייך הימים. כל ימי חייך הלילות. וחכמים אומרים ימי
 חייך העולם הזה. כל ימי חייך. להביא לימות המשיח:

פרק ב

הָיָה קוֹרֵא בַּתּוֹרָה וְהִגִּיעַ זְמַן הַמִּקְרָא אִם כּוֹיִן לְבוֹ יָצָא
וְאִם לָאוּ לֹא יָצָא בַּפְּרָקִים שׁוֹאֵל מִפְּנֵי הַכְּבוֹד
וּמִשִּׁיב. וּבְאַמְצַע שׁוֹאֵל מִפְּנֵי הִירָאָה וּמִשִּׁיב. דְּבָרֵי רַבִּי
מֵאִיר. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר בְּאַמְצַע שׁוֹאֵל מִפְּנֵי הִירָאָה.
וּמִשִּׁיב מִפְּנֵי הַכְּבוֹד. בַּפְּרָקִים שׁוֹאֵל מִפְּנֵי הַכְּבוֹד. וּמִשִּׁיב
שְׁלוֹם לְכָל אָדָם:

^ב אֵלּוּ הֵן בֵּין הַפְּרָקִים. בֵּין בִּרְכָּה רֵאשׁוֹנָה לַשְּׁנִיָּה. בֵּין
שְׁנִיָּה לַשְּׁמֵעַ. בֵּין שְׁמֵעַ לְוְהִיָּה אִם שְׁמַע. בֵּין וְהִיָּה אִם
שְׁמַע לְוִיֵּאמָר. בֵּין וִיֵּאמָר לְאַמֶּת וְיִצִּיב. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר.
בֵּין וִיֵּאמָר לְאַמֶּת וְיִצִּיב לֹא יִפְסִיק. אָמַר רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ בֶּן
קֶרְחָה לְמָה קִדְמָה שְׁמַע לְוְהִיָּה אִם שְׁמַע. (אֶלָּא) כְּדִי
שִׁיקְבֵּל עָלָיו עוֹל מַלְכוּת שָׁמַיִם תְּחַלֶּה. וְאַחֵר כֵּךְ יִקְבֵּל
עָלָיו עוֹל מִצּוֹת. וְהִיָּה אִם שְׁמַע לְוִיֵּאמָר. שְׁוִהִיָּה אִם שְׁמַע
נוֹהֵג בַּיּוֹם וּבַלַּיְלָה. וִיֵּאמָר אֵינּוּ נוֹהֵג אֶלָּא בַּיּוֹם:

^ג הַקּוֹרֵא אֶת שְׁמַע וְלֹא הִשְׁמִיעַ לְאַזְנוֹ יָצָא. רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר
לֹא יָצָא. קָרָא וְלֹא דִקְדַּק בְּאוֹתִיּוֹתֶיהָ רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר יָצָא.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר לֹא יָצָא. הַקּוֹרֵא לְמִפְרָע לֹא יָצָא. קָרָא
וְסָעָה. יַחֲזוֹר לְמָקוֹם שִׁטָּעָה:

^ד הָאוֹמְנִין. קוֹרִין בְּרֹאשׁ הָאֵילָן. אוֹ בְּרֹאשׁ הַנֶּדְבָךְ. מֵה
שֶׁאֵינּוּ רְשָׁאִין לַעֲשׂוֹת כֵּן בַּתְּפִלָּה:

ה' חֲתָן פָּטוּר מִקְרִיאַת שְׁמַע בַּלֵּילָה הָרִאשׁוֹן עַד מוֹצָאֵי שַׁבָּת. אִם לֹא עָשָׂה מַעֲשֵׂה. מַעֲשֵׂה בְּרֶבֶן גַּמְלִיאֵל. שֶׁקָּרָא בַּלֵּילָה הָרִאשׁוֹן שְׁנָשָׂא. אָמְרוּ לוֹ תִּלְמִידָיו. לֹא לְמַדְתָּנוּ רַבֵּינוּ שֶׁחֲתָן פָּטוּר מִקְרִיאַת שְׁמַע בַּלֵּילָה הָרִאשׁוֹן. אָמַר לָהֶם. אֵינִי שׁוֹמֵעַ לָכֶם. לְבַטֵּל מִמֶּנִּי עוֹל מַלְכוּת שָׁמַיִם. אֶפִּילוּ שָׁעָה אַחַת:

י' רַחֵץ בַּלֵּילָה הָרִאשׁוֹן שְׁמַתָּה אֲשֶׁתּוֹ. אָמְרוּ לוֹ תִּלְמִידָיו. לֹא לְמַדְתָּנוּ רַבֵּינוּ שֶׁאַבֵּל אָסוּר לְרַחוּץ. אָמַר לָהֶם אֵינִי כְּשֹׂאֵר כָּל אָדָם אֶסְטָגִים אֲנִי:

י' וּכְשִׁמַּת טָבִי עֲבָדוֹ קִבֵּל עָלָיו תִּנְחוּמִין. אָמְרוּ לוֹ תִּלְמִידָיו. לֹא לְמַדְתָּנוּ רַבֵּינוּ. שֶׁאֵין מְקַבְּלִין תִּנְחוּמִין עַל הָעֲבָדִים. אָמַר לָהֶם. אֵין טָבִי עֲבָדִי כְּשֹׂאֵר כָּל הָעֲבָדִים. כְּשֶׁר הִיָּה:

ה' חֲתָן. אִם רָצָה לְקָרוֹת קְרִיאַת שְׁמַע בַּלֵּילָה הָרִאשׁוֹן קוֹרֵא. רֶבֶן שְׁמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר. לֹא כָּל הָרוֹצֶה לְטוֹל אֶת הַשֵּׁם יְטוֹל:

פרק ג

מי שמתו מוטל לפניו פטור (מקריאת שמע) מן
התפלה ומן התפלין נושאי המטה וחלופיהן וחלופי
חלופיהן את שלפני המטה ואת שלאחר המטה את
שלמטה צורך בהן פטורין ואת שאין למטה צורך בהן
חייבין אלו ואלו פטורין מן התפלה:

^ב קברו את המת חזרו אם יכולים להתחיל ולגמור
עד שלא יגיעו לשורה יתחילו ואם לאו לא יתחילו
העומדים בשורה הפנימים פטורים והחיצונים חייבין:

^ג נשים ועבדים וקטנים פטורים מקריאת שמע ומן
התפלין והייבין בתפלה ובמזוזה ובברכת המזון:

^ד בעל קרי מהרהר בלבו ואינו מברך לא לפניו ולא
לאחריה ועל המזון מברך לאחרי ואינו מברך לפניו
רבי יהודה אומר מברך לפניו ולאחריהם:

^ה היה עומד בתפלה ונזכר שהוא בעל קרי לא יפסיק
אלא יקצר ירד לטבול אם יכול לעלות ולהתכסות
ולקרות עד שלא תגז החמה יעלה ויתכסה ויקרא ואם
לאו יתכסה במים ויקרא אבל לא יתכסה לא במים
הרעים ולא במי המשרה עד שיטיל לתוכן מים וכמה
ירחיק מהם ומן הצואה ארבע אמות:

י זב שראה קרי ונדה שפלטה שכבת זרע והמשמשת
שראתה נדה צריכין טבילה ורבי יהודה פוטר:

פרק ד

תפלת השחר עד חצות רבי יהודה אומר עד ארבע
שעות תפלת המנחה עד הערב רבי יהודה
אומר עד פלג המנחה תפלת הערב אין לה קבע ושל
מוספין כל היום (רבי יהודה אומר עד שבע שעות):

ב רבי נחוניא בן הקנה היה מתפלל בכניסתו לבית
המדרש וביציאתו תפלה קצרה אמרו לו מה מקום
לתפלה זו אמר להם בכניסתי אני מתפלל שלא תארע
תקלה על ידי וביציאתי אני נותן הודיה על חלקי:

ג רבן גמליאל אומר בכל יום מתפלל אדם שמונה
עשרה רבי יהושע אומר מעין שמונה עשרה רבי עקיבא
אומר אם שגורה תפלתו בפיו יתפלל שמונה עשרה
ואם לאו מעין שמונה עשרה:

ד רבי אליעזר אומר העושה תפלתו קבע אין תפלתו
תחנונים רבי יהושע אומר המהלך במקום סכנה
מתפלל תפלה קצרה אומר הושע השם את עמך את
שארית ישראל בכל פרשת העבור יהיו צרכיהם לפניך
ברוך אתה יי שומע תפלה:

ה הָיָה רוֹכֵב עַל הַחֲמוֹר יֵרֵד וְאִם אֵינוֹ יָכוֹל לֵירֵד יַחְזִיר
אֶת פָּנָיו וְאִם אֵינוֹ יָכוֹל לְהַחְזִיר אֶת פָּנָיו יִכּוֹן אֶת לְבוֹ
כְּנָגֵד בֵּית קֹדֶשׁ הַקֹּדָשִׁים:

י הָיָה יוֹשֵׁב בַּסְּפִינָה אוֹ בְּקֶרוֹן אוֹ בְּאֶסְדָּא יִכּוֹן אֶת לְבוֹ
כְּנָגֵד בֵּית קֹדֶשׁ הַקֹּדָשִׁים:

י' רַבִּי אֱלֶעָזָר בֶּן עֲזַרְיָה אוֹמֵר אֵין תְּפִלַּת הַמוֹסָפִין אֵלָּא
בְּחֶבֶר עִיר וְחֲכָמִים אוֹמְרִים בְּחֶבֶר עִיר וְשֵׁלָא בְּחֶבֶר עִיר
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר מִשְׁמוּ כָּל מְקוֹם שֶׁיֵּשׁ חֶבֶר עִיר הֵיחִיד
פְּטוֹר מִתְּפִלַּת הַמוֹסָפִין:

פרק ה

אֵין עוֹמְדִין לְהַתְּפִלָּל אֵלָּא מִתּוֹךְ כְּבֹד רֹאשׁ חֲסִידִים
הָרָאשׁוֹנִים הָיוּ שׁוֹהִים שָׁעָה אַחַת וּמִתְּפַלְלִים כְּדִי
שְׁיִכְּנוּ אֶת לִבָּם לְמָקוֹם אֲפִילוֹ הַמֶּלֶךְ שׁוֹאֵל בְּשִׁלּוּמוֹ לֹא
יִשְׁיִכְּנוּ וְאֲפִילוֹ נָחַשׁ כְּרוּךְ עַל עֵקְבוֹ לֹא יַפְסִיק:

ב מְזַכִּירִין גְּבוּרוֹת גִּשְׁמִים בְּתַחֲתֵת הַמַּתִּים וְשׁוֹאֲלִין
הַגִּשְׁמִים בְּבִרְכַּת הַשָּׁנִים וְהַבְּדֵלָה בְּחוֹנֵן הַדַּעַת רַבִּי
עֲקִיבָא אוֹמֵר אוֹמְרָה בְּרָכָה רְבִיעִית בְּפָנֵי עֲצֻמָּה רַבִּי
אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר בְּהוֹדָאָה:

ג הָאוֹמֵר (יְבָרְכוּךָ טוֹבִים הָרִי זֶה דֶּרֶךְ הַמִּינִים) עַל קֶן
צִפּוֹר יִגְעוּ רַחֲמֶיךָ וְעַל טוֹב יִזְכֹּר שְׁמֶךָ מוֹדִים מוֹדִים
מִשְׁתַּקִּין אוֹתוֹ הָעוֹבֵר לְפָנֵי הַתִּיבָה וְטָעָה יַעֲבֹר אַחֵר

תַּחֲתֵיוֹ. וְלֹא יֵהָא סִרְבֵּן בְּאוֹתָהּ שְׁעָה. מִנֵּין הוּא מִתְחִיל
מִתְחִלַת הַבִּרְכָּה שְׁטַעָה בָּהּ:

ד' הָעוֹבֵר לִפְנֵי הַתִּיבָה לֹא יַעֲנֶה אַחֵר הַכֹּהֲנִים אֲמֵן מִפְּנֵי
הַטְּרוּף. וְאִם אֵין שָׁם כֹּהֵן אֲלֵא הוּא לֹא יִשָּׂא אֶת כַּפָּיו.
וְאִם הִבְתַּחֲתוֹ שֶׁהוּא נוֹשֵׂא אֶת כַּפָּיו וְחוֹזֵר לְתַפְּלוֹתוֹ
רְשָׁאי:

ה' הַמִּתְפַּלֵּל וְטַעָה סִמֵּן רָע לוֹ. וְאִם שָׁלִיחַ צָבוּר הוּא סִמֵּן
רָע לְשׁוֹלְחָיו. מִפְּנֵי שֶׁשְׁלוּחוֹ שֶׁל אָדָם כְּמוֹתוֹ. אָמְרוּ עָלָיו
עַל רַבִּי חֲנִינָא בֶּן דּוֹסָא. כְּשֶׁהָיָה מִתְפַּלֵּל עַל הַחוֹלִים. הָיָה
אוֹמֵר זֶה חַי וְזֶה מֵת. אָמְרוּ לוֹ מִנֵּין אֶתָּה יוֹדֵעַ. אָמַר לָהֶם.
אִם שְׂגוּרָה תִּפְּלִיתִי בְּפִי יוֹדֵעַ אֲנִי שֶׁהוּא מְקַבֵּל. וְאִם לֹא.
יוֹדֵעַ אֲנִי שֶׁהוּא מְטוֹרֵף:

פרק ו

כִּיצַד מְבָרְכִין עַל הַפִּירוֹת. עַל פִּירוֹת הָאֵילָן אוֹמֵר בּוֹרָא
פְּרִי הָעֵץ. חוּץ מִן הַיֵּין. שְׁעַל הַיֵּין אוֹמֵר בּוֹרָא פְּרִי
הַגֶּפֶן. וְעַל פִּירוֹת הָאֶרֶץ אוֹמֵר בּוֹרָא פְּרִי הָאֲדָמָה. חוּץ
מִן הַפֶּת. שְׁעַל הַפֶּת הוּא אוֹמֵר הַמּוֹצִיא לֶחֶם מִן הָאֶרֶץ.
וְעַל הַיִּרְקוֹת אוֹמֵר בּוֹרָא פְּרִי הָאֲדָמָה. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר
בוֹרָא מִיְּנֵי דְשָׂאִים:

^ב בֵּרֶךְ עַל פִּירוֹת הָאֵילָן בּוֹרֵא פְּרֵי הָאֲדָמָה יֵצֵא וְעַל פִּירוֹת הָאֶרֶץ בּוֹרֵא פְּרֵי הָעֵץ לֹא יֵצֵא עַל כָּלֵם אִם אָמַר שֶׁהֵכֵל יֵצֵא:

^ג עַל דָּבָר שֶׁאֵין גְּדוּלוֹ מִן הָאֶרֶץ אוֹמֵר שֶׁהֵכֵל עַל הַחוֹמָן וְעַל הַנּוֹבְלוֹת וְעַל הַגּוֹבָאֵי אוֹמֵר שֶׁהֵכֵל (עַל הַחֲלָב וְעַל הַגְּבִינָה וְעַל הַבִּיצִים אוֹמֵר שֶׁהֵכֵל) רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר כָּל שֶׁהוּא מִין קָלָלָה אֵין מְבָרְכִין עָלָיו:

^ד הָיוּ לְפָנָיו מִיָּנִים הֶרְבֵּה רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר אִם יֵשׁ בִּינֵיהֶם מִמֵּין שְׁבָעָה מְבָרְךְ עָלָיו וְחֻכְמִים אוֹמְרִים מְבָרְךְ עַל אֵי זֶה מֵהֶם שִׁירָצָה:

^ה בֵּרֶךְ עַל הַיֵּין שֶׁלִּפְנֵי הַמְּזוֹן פֶּטֶר אֶת הַיֵּין שְׁלֹאֲחֵר הַמְּזוֹן בֵּרֶךְ עַל הַפְּרָפֶרֶת שֶׁלִּפְנֵי הַמְּזוֹן פֶּטֶר אֶת הַפְּרָפֶרֶת שְׁלֹאֲחֵר הַמְּזוֹן בֵּרֶךְ עַל הַפֶּת פֶּטֶר אֶת הַפְּרָפֶרֶת עַל הַפְּרָפֶרֶת לֹא פֶטֶר אֶת הַפֶּת בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים אֵף לֹא מַעֲשֵׂה קִדְרָה:

^ו הָיוּ יוֹשְׁבֵין לֶאֱכֹל כָּל אֶחָד וְאֶחָד מְבָרְךְ לְעֶצְמוֹ הַסִּיבּוֹ אֶחָד מְבָרְךְ לְכָלֵם בָּא לָהֶם יֵין בְּתוֹךְ הַמְּזוֹן כָּל אֶחָד וְאֶחָד מְבָרְךְ לְעֶצְמוֹ לְאַחֵר הַמְּזוֹן אֶחָד מְבָרְךְ לְכָלֵם וְהוּא אוֹמֵר עַל הַמִּגְמָר אֵף עַל פִּי שֶׁאֵין מְבִיאִין אֶת הַמִּגְמָר אֶלָּא לְאַחֵר הַסְּעוּדָה:

י הביאו לִפְנֵי מַלְיָח בַּתְּחִלָּה וּפֶת עֵמוּ. מְבַרֵּךְ עַל הַמַּלְיָח.
וּפּוֹטֵר אֶת הַפֶּת. שֶׁהַפֶּת טְפֵלָה לוֹ. זֶה הַכֶּלֶל. כָּל שֶׁהוּא
עֵיקָר וְעֵמוּ טְפֵלָה. מְבַרֵּךְ עַל הָעֵיקָר וּפּוֹטֵר אֶת הַטְּפֵלָה:

ח אָכַל תְּאֵנִים וְעִנְבִּים וְרִמּוֹנִים. מְבַרֵּךְ אַחֲרֵיהֶן שְׁלֹשׁ
בְּרָכוֹת דְּבָרֵי רֶבֶן גַּמְלִיאֵל. וְחֻכָּמִים אוֹמְרִים בְּרָכָה אַחַת
(מֵעֵין שְׁלֹשׁ). רַבִּי עֲקִיבָא אוֹמֵר אֶפִּילוּ אָכַל שֶׁלֶק וְהוּא
מְזוֹנֵו. מְבַרֵּךְ אַחֲרָיו שְׁלֹשׁ בְּרָכוֹת. הַשּׁוֹתֶה מִים לְצִמְאֻ.
אוֹמֵר שֶׁהַכֹּל נִהְיָ בְּדִבְרֵי רַבִּי טְרַפּוֹן אוֹמֵר בּוֹרָא נִפְשׁוֹת
רַבּוֹת:

פרק ז

שְׁלֹשָׁה שָׂאֲכָלוּ בְּאַחַד. חִיבִין לְזַמֵּן. אָכַל דְּמָאִי. וּמַעֲשֵׂר
רִאשׁוֹן שֶׁנִּטְלָה תְּרוּמָתוֹ. וּמַעֲשֵׂר שְׁנִי וְהַקֹּדֶשׁ
שֶׁנִּפְדּוּ. וְהַשֶּׁמֶשׁ שֶׁאָכַל כְּזִית. וְהַכּוֹתִי. מְזַמְּנִין עֲלֵיהֶם.
אָבֵל אָכַל טֶבֶל וּמַעֲשֵׂר רִאשׁוֹן שֶׁלֹּא נִטְלָה תְּרוּמָתוֹ.
וּמַעֲשֵׂר שְׁנִי וְהַקֹּדֶשׁ שֶׁלֹּא נִפְדּוּ. וְהַשֶּׁמֶשׁ שֶׁאָכַל פָּחוֹת
מִכְזִית. וְהַנֶּכְרִי. אֵין מְזַמְּנִין עֲלֵיהֶם:

ב נָשִׁים וְעֹבְדִים וְקִטְנִים אֵין מְזַמְּנִין עֲלֵיהֶם. עַד כֶּמָּה
מְזַמְּנִין. עַד כְּזִית. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר עַד כִּבְיָצָה:

ג כִּיצַד מְזַמְּנִין. בְּשִׁלְשָׁה אוֹמֵר נִבְרָךְ. בְּשִׁלְשָׁה וְהוּא.
אוֹמֵר בְּרָכוּ. בַּעֲשָׂרָה אוֹמֵר נִבְרָךְ לֵאלֹהֵינוּ. בַּעֲשָׂרָה וְהוּא.
אוֹמֵר בְּרָכוּ. אֶחָד עֲשָׂרָה וְאֶחָד עֲשָׂרָה רַבּוֹא. בְּמָאָה

אומר נברך ליי אלהינו במאה והוא אומר ברכו באלף
 אומר נברך ליי אלהינו אלהי ישראל באלף והוא אומר
 ברכו ברבוא אומר נברך ליי אלהינו אלהי ישראל אלהי
 העבאות יושב הכרובים (על המזון שאכלנו) ברבוא
 והוא אומר ברכו כענין שהוא מברך כד ענין אחריו
 ברוך יי אלהינו אלהי ישראל אלהי העבאות יושב
 הכרובים על המזון שאכלנו רבי יוסי הגלילי אומר לפי
 רוב הקהל הן מברכין שנאמר במקלות ברכו אלהים
 יי ממקור ישראל אמר רבי עקיבא מה מצינו בבית
 הכנסת אחד מרבין ואחד מועטין אומר ברכו את יי
 רבי ישמעאל אומר ברכו את יי המבורך:

ד שלשה שאכלו כאחד אינן רשאים לחלק וכן ארבעה
 וכן חמשה ששה נחלקין עד עשרה ועשרה אין נחלקין
 עד שיהיו עשרים:

ה שתי חבורות שהיו אוכלות בבית אחד בזמן שמקצתן
 רואין אלו את אלו הרי אלו מצטרפין לזמון ואם לאו
 אלו מזמנין לעצמן ואלו מזמנין לעצמן ואין מברכין על
 היין עד שיתן לתוכו מים דברי רבי אליעזר ותכמים
 אומרים מברכין:

פרק ח

אֵלּוּ דְּבָרִים שֶׁבֵּין בֵּית שְׁמַאי וּבֵית הַלֵּל בְּסֵעוּדָה. בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים מְבָרֵךְ עַל הַיּוֹם. וְאַחֵר כֶּךָּ מְבָרֵךְ עַל הַיּוֹם. וּבֵית הַלֵּל אוֹמְרִים מְבָרֵךְ עַל הַיּוֹם. וְאַחֵר כֶּךָּ מְבָרֵךְ עַל הַיּוֹם:

בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים נוֹטְלִין לַיָּדִים וְאַחֵר כֶּךָּ מוֹזְגִין אֶת הַכּוֹס. וּבֵית הַלֵּל אוֹמְרִים מוֹזְגִין אֶת הַכּוֹס וְאַחֵר כֶּךָּ נוֹטְלִין לַיָּדִים:

גִּבֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים מְקַנְנִי יָדָיו בַּמִּפָּה וּמַנִּיחָהּ עַל הַשֻּׁלְחָן. וּבֵית הַלֵּל אוֹמְרִים עַל הַכֶּסֶּת:

דִּבֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים מְכַבְּדִין אֶת הַבֵּית וְאַחֵר כֶּךָּ נוֹטְלִין לַיָּדִים. וּבֵית הַלֵּל אוֹמְרִים נוֹטְלִין לַיָּדִים וְאַחֵר כֶּךָּ מְכַבְּדִין אֶת הַבֵּית:

הִבֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים גֵּר וּמְזוּן וּבִשְׁמִים וְהַבְּדִלָה. וּבֵית הַלֵּל אוֹמְרִים גֵּר וּבִשְׁמִים וּמְזוּן וְהַבְּדִלָה. בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים שֶׁבָּרָא מְאֹר הָאֵשׁ. וּבֵית הַלֵּל אוֹמְרִים בּוֹרָא מְאֹרֵי הָאֵשׁ:

וְאֵין מְבָרְכִין לֹא עַל הַגֵּר וְלֹא עַל הַבְּשָׂמִים שֶׁל גּוֹיִם. וְלֹא עַל הַגֵּר וְלֹא עַל הַבְּשָׂמִים שֶׁל מְתִים. וְלֹא עַל הַגֵּר וְלֹא עַל הַבְּשָׂמִים שֶׁלפְּנֵי עֲבוּדָה זָרָה. אֵין מְבָרְכִין עַל הַגֵּר עַד שֶׁיֵּאָדָּו לְאֹרֻ:

י מי ששאל ושכח ולא ברך בית שמאי אומרים יחזור למקומו ויברך ובית הלל אומרים יברך במקום שנזכר עד אימתי הוא מברך עד כדי שיתעכל המזון שבמעיו:

ה בא להם יין לאחר המזון ואין שם אלא אותו הכוס בית שמאי אומרים מברך על היין ואחר כך מברך על המזון ובית הלל אומרים מברך על המזון ואחר כך מברך על היין עונין אמן אחר ישראל המברך ואין עונין אמן אחר הכותי המברך עד שישמע כל הברכה:

פרק ט

הרואה מקום שנעשו בו נסים לישראל אומר ברוך שעשה נסים לאבותינו במקום הזה מקום שנעקרה ממנו עבודה זרה אומר ברוך שעקר עבודה זרה מארצנו:

ב על הזיקין ועל הזועות ועל הברקים ועל הרעמים ועל הרוחות אומר ברוך שפחו וגבורתו מלא עולם על ההרים ועל הגבעות ועל הימים ועל הנהרות ועל המדברות אומר ברוך עושה מעשה בראשית רבי יהודה אומר הרואה את הים הגדול אומר ברוך שעשה את הים הגדול בזמן שרואה אותו לפרקים על הגשמים ועל בשורות הטובות אומר ברוך הטוב והמטיב ועל בשורות רעות אומר ברוך דין האמת:

א בָּנָה בֵּית חֲדָשׁ וְקָנָה כָּלִים חֲדָשִׁים אֹמֵר בָּרוּךְ שֶׁהִחְיִינוּ.
מְבָרֵךְ עַל הָרָעָה מֵעֵין הַטּוֹבָה וְעַל הַטּוֹבָה מֵעֵין הָרָעָה.
הַצּוֹעֵק לְשַׁעֲבֵר הָרִי זֶה תַּפְלַת שׁוֹא בִּיצֵד הֵיתָה אִשְׁתּוֹ
מִעֲבָרָתָ וְאָמַר יְהִי רְצוֹן שֶׁתֵּלֵד אִשְׁתִּי זָכָר הָרִי זֶה תַּפְלַת
שׁוֹא הֵיאָה בָּא בְּדֶרֶךְ וְשָׁמַע קוֹל צֹחָה בָּעִיר וְאָמַר יְהִי
רְצוֹן שְׁלֹא יִהְיוּ אֵלּוּ בְּנֵי בֵּיתִי הָרִי זֶה תַּפְלַת שׁוֹא:

ד הַנִּכְנָס לְכָרֶךְ מִתַּפְלִל שְׁתִּים אַחַת בְּכִנְיָסָתוֹ וְאַחַת
בִּיצִיאָתוֹ בֶּן עָזָי אֹמֵר אַרְבַּע שְׁתִּים בְּכִנְיָסָתוֹ וְשְׁתִּים
בִּיצִיאָתוֹ וְנוֹתֵן הוֹדָאָה לְשַׁעֲבֵר וְצוֹעֵק לְעֵתִיד לְבֹא:

ה הַיֵּיב אָדָם לְבָרֵךְ עַל הָרָעָה כְּשֵׁם שֶׁהוּא מְבָרֵךְ עַל
הַטּוֹבָה שֶׁנֶּאֱמַר וְאַהֲבַת אֵת יי אֱלֹהֶיךָ בְּכָל לִבְבְּךָ וּבְכָל
נַפְשְׁךָ וּבְכָל מְאֹדְךָ בְּכָל לִבְבְּךָ בְּשֵׁנֶי יְצִירֶיךָ בִּיצֹר טוֹב
וּבִיצֹר רָע וּבְכָל נַפְשְׁךָ אֲפִילוֹ הוּא נוֹטֵל אֶת נַפְשְׁךָ וּבְכָל
מְאֹדְךָ בְּכָל מְמוֹנְךָ דָּבָר אַחֵר בְּכָל מְאֹדְךָ בְּכָל מוֹדָה
וּמוֹדָה שֶׁהוּא מוֹדֵד לָךְ הֵי מוֹדָה לוֹ בְּמֵאֵד מְאֵד לֹא יִקַּל
אָדָם אֶת רֹאשׁוֹ כְּנֶגֶד שַׁעַר הַמַּזְרַח שֶׁהוּא מְכוּוֹן כְּנֶגֶד
בֵּית קֳדָשֵׁי הַקֹּדְשִׁים לֹא יִכְנֹס לְהֵר הַבַּיִת לֹא בְּמִקְלוֹ וְלֹא
בְּמִנְעָלוֹ וְלֹא בְּפִנְגְּדָתוֹ וְלֹא בְּאַבְקָה שֶׁעַל רִגְלָיו וְלֹא יַעֲשֶׂנוּ
קַפְנִדְרִיא וְרִקִּיקָה מִקַּל וְחוֹמֶר כָּל חוֹתְמֵי בְּרָכוֹת שֶׁהֵיוּ
בְּמִקְדָּשׁ הָיוּ אוֹמְרִים מִן הָעוֹלָם מִשְׁקַלְקָלוֹ הָאִפִּיקוֹרוֹסִים
וְאָמְרוּ אֵין עוֹלָם אֵלָּא אֶחָד הִתְקִינוּ שִׁיְהִיו אוֹמְרִים מִן
הָעוֹלָם וְעַד הָעוֹלָם וְהִתְקִינוּ שִׁיְהִי אָדָם שׁוֹאֵל אֶת שְׁלוֹם
חֲבֵירוֹ בְּשֵׁם שֶׁנֶּאֱמַר וְהָיָה בְּעֵז בָּא מִבֵּית לַחֵם וַיֹּאמֶר

לְקוֹצְרִים יִי עִמָּכֶם וַיֹּאמְרוּ לוֹ יְבָרְכֶךָ יִי וַאֲמַר יִי עִמָּךְ
גְּבוּר הַחַיִּל וַאֲמַר וְאַל תָּבוֹז כִּי זָקְנָה אִמֶּךָ וַאֲמַר עַתָּה
לַעֲשׂוֹת לִי הִפְרוּ תוֹרָתְךָ רַבִּי נָתַן אוֹמֵר הִפְרוּ תוֹרָתְךָ
מִשׁוּם עַתָּה לַעֲשׂוֹת לִי: סליק

מסכת פאה

פרק א

אֵלּוּ דְּבָרִים שֶׁאֵין לָהֶם שִׁיעוּר. הַפֶּאֶה. וְהַבְּבוּרִים.
וְהָרָאיוֹן. וְגִמְלוֹת חֲסָדִים. וְתִלְמוּד תּוֹרָה. אֵלּוּ
דְּבָרִים שֶׁאָדָם אוֹכֵל פִּירוֹתֵיהֶן בְּעוֹלָם הַזֶּה. וְהִקְרָן קִימָת
לוֹ לְעוֹלָם הַבָּא. כְּבוֹד אָב וָאִם. וְגִמְלוֹת חֲסָדִים. וְהַבָּאָת
שְׁלוֹם בֵּין אָדָם לַחֲבִירוֹ. וְתִלְמוּד תּוֹרָה כְּנֶגֶד כָּלֶם:

ב אין פּוֹחֲתִין לַפֶּאֶה מְשֻׁשִׁים. וְאִף עַל פִּי שֶׁאִמְרוּ. אֵין
לַפֶּאֶה שִׁיעוּר. הַכֹּל לְפִי גִדּוֹל הַשְּׂדֵה. וּלְפִי רוֹב הָעֲנָנִים.
וּלְפִי רוֹב הָעֲנָנָה:

ג נוֹתֵנִין פֶּאֶה מִתְחִלַת הַשְּׂדֵה וּמֵאֲמָצְעָה. רַבִּי שִׁמְעוֹן
אוֹמֵר וּבִלְבָד שִׁיתֵן בְּסוֹף כְּשִׁיעוּר. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר אִם
שִׁיר קָלַח אֶחָד. סוֹמֵךְ לוֹ מִשּׁוּם פֶּאֶה. וְאִם לֹא. אֵינוֹ נוֹתֵן
אֶלָּא מִשּׁוּם הַפֶּקֶר:

ד כָּלֹל אָמְרוּ בַּפֶּאֶה. כָּל שֶׁהוּא אוֹכֵל. וְנִשְׁמֵר. וְגִדּוֹלִיו
מִן הָאָרֶץ. וְלִקִּיטָתוֹ כְּאֶחָד. וּמִכְנִסוֹ לְקִיּוֹם. חַיִּיב בַּפֶּאֶה.
וְהַתְּבוּאָה וְהַקְטָנוֹת בְּכָלֹל הַזֶּה:

ה (וּבְאֵילָן) הָאוֹג וְהַחֲרוּבִין וְהָאֲגוּזִים וְהַשְּׁקָדִים וְהַגָּפְנִים
וְהַרְמוּנִים וְהַזִּיתִים וְהַתְּמָרִים חַיִּיבִין בַּפֶּאֶה:

י לעולם הוא נותן משום פאה. ופטור מן המעשרות עד שימרח. ונותן משום הפקר. ופטור מן המעשרות עד שימרח. ומאכיל לבהמה ולחיה ולעופות. ופטור מן המעשרות עד שימרח. ונוטל מן הגורן וזורע. ופטור מן המעשרות עד שימרח. דברי רבי עקיבא. כהן ולוי שלקחו את הגורן. המעשרות שלהם עד שימרחו. המקדיש ופודה חייב במעשרות. עד שימרח הגזבר:

פרק ב

ואלו מפסיקין לפאה. הנחל והשלולית. ודרך היחיד. ודרך הרבים. ושביל הרבים. ושביל היחיד הקבוע בימות החמה ובימות הגשמים. והבור והנזר וזרע אחר. והקוצר לשחת מפסיק. דברי רבי מאיר. וחכמים אומרים אינו מפסיק אלא אם כן חרש:

אמת המים שאינה יכולה להקצר באחת. רבי יהודה אומר מפסקת. וכל ההרים אשר במעדר יעדרון. אף על פי שאין הבקר יכול לעבור בכליו. הוא נותן פאה לכל:

הכל מפסיק לזרעים. ואינו מפסיק לאילן אלא גדר. ואם היה שער בותש אינו מפסיק. אלא נותן פאה לכל:

ולחרובין. כל הרואין זה את זה. אומר רבן גמליאל נוהגין היו בית אבא שהיו נותנין פאה אחת לזיתים שהיו להם בכל רוח. ולחרובין כל הרואין זה את זה. רבי אליעזר

ברבי צדוק אומר משמו. אף לחרובין שהיו להם בכל
העיר:

ה הזרע את שדהו מין אחד. אף על פי שהוא עושהו
שתי גרנות. נותן פאה אחת. זרעה שני מינין. אף על פי
שעשאן גורן אחת נותן שתי פאות. הזרע את שדהו שני
מיני חטין. עשאן גורן אחת נותן פאה אחת. שתי גרנות
נותן שתי פאות:

י מעשה שזרע רבי שמעון איש המצפה (ובא) לפני רבן
גמליאל ועלו ללשכת הגזית ושאלו. אמר נחום הלבלר.
מקבל אני מרבי מיאשא שקבל מאבא. שקבל מן הזוגות
שקבלו מן הנביאים. הלכה למשה מסיני. בזרע את
שדהו שני מיני חטין. אם עשאן גורן אחת נותן פאה
אחת. שתי גרנות נותן שתי פאות:

י שדה שקצרוה גוים. קצרוה לסטים. קרסמוה נמלים.
שברתה הרוח או בהמה. פטורה. קצר חציה וקצרו
לסטים חציה. פטורה. שחובת הפאה בקמה:

ה קצרו לסטים חציה. וקצר הוא חציה. נותן פאה ממה
שקצר. קצר חציה ומכר חציה. הלוקח נותן פאה לכל.
קצר חציה והקדיש חציה. הפודה מיד הגזבר. הוא נותן
פאה לכל:

פרק ג

מִלְבָּנוֹת הִתְבּוֹאָה שְׁבִין הַיָּיִתִּים. בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים
פָּאָה מְכַל אַחַת וְאַחַת. וּבֵית הֵלֵל אוֹמְרִים
מֵאַחַת עַל הַכֹּל. וּמוֹדִים שָׁאֵם הָיוּ רָאשֵׁי שׁוּרוֹת מְעוֹרְבִין.
שֶׁהוּא נוֹתֵן פָּאָה מֵאַחַת עַל הַכֹּל:

^א הַמִּנְמֵר אֶת שְׂדֵהוּ וְשִׁיר קִלְחִים לַחִים. רַבִּי עֲקִיבָא
אוֹמֵר נוֹתֵן פָּאָה מְכַל אֶחָד וְאַחַד. וְחֲכָמִים אוֹמְרִים מֵאַחַד
עַל הַכֹּל. וּמוֹדִים חֲכָמִים לְרַבִּי עֲקִיבָא בְּזוֹרַע שֶׁבֶת אוֹ
חֶרְדֵּל בְּשָׁנִים וּבְשִׁלְשָׁה מְקוֹמוֹת. שֶׁהוּא נוֹתֵן פָּאָה מְכַל
אֶחָד וְאַחַד:

^ב הַמַּחְלִיק בְּצִלִּים לַחִים לְשׁוֹק. וּמִקְיִים יְבִשִׁים לְגוֹרֵן. נוֹתֵן
פָּאָה לְאֵלוֹ לְעֶצְמֹן. וְלֹאֵלוֹ לְעֶצְמֹן. וְכֵן בְּאַפּוֹנִין. וְכֵן בְּכָרִם.
הַמֵּדֵל נוֹתֵן מִן הַמְּשׁוֹאֵר עַל מֵה שֶׁשִּׁיר. וְהַמַּחְלִיק מֵאַחַת
יָד נוֹתֵן מִן הַמְּשׁוֹאֵר עַל הַכֹּל:

^ג הָאִמָּהוֹת שֶׁל בְּצִלִּים חַיִּיבוֹת בַּפָּאָה. וְרַבִּי יוֹסִי פּוֹטֵר.
מִלְבָּנוֹת הַבְּצִלִּים שְׁבִין הֵיָרֵק. רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר פָּאָה מְכַל
אַחַת וְאַחַת. וְחֲכָמִים אוֹמְרִים מֵאַחַת עַל הַכֹּל:

^ד הָאֶחָדִין שֶׁחִלְקוּ נוֹתֵנִין שְׁתֵּי פָאוֹת. חֲזָרוּ וְנִשְׁתַּתְּפוּ. נוֹתֵנִין
פָּאָה אַחַת. שְׁנַיִם שֶׁלְקָחוּ אֶת הָאֵילָן נוֹתֵנִין פָּאָה אַחַת.
לְקַח זֶה צִפּוֹנוֹ וְזֶה דְּרוֹמוֹ. זֶה נוֹתֵן פָּאָה לְעֶצְמוֹ. וְזֶה נוֹתֵן
פָּאָה לְעֶצְמוֹ. הַמוֹכֵר קִלְחֵי אֵילָן בְּתוֹךְ שְׂדֵהוּ. נוֹתֵן פָּאָה

מִכָּל אֶחָד וְאֶחָד אָמַר רַבִּי יְהוּדָה אֵימָתִי בְּזִמָּן שֶׁלֹּא שִׁיר
בְּעַל הַשָּׂדֶה אֲבָל אִם שִׁיר בְּעַל הַשָּׂדֶה הוּא נוֹתֵן פָּאָה
לְכָל:

י רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר קֶרְקַע בֵּית רוֹבַע חַיִּיב בַּפָּאָה רַבִּי
יְהוֹשֻׁעַ אוֹמֵר הָעוֹשֶׂה סְאִתִּים רַבִּי טְרַפּוֹן אוֹמֵר שְׂשָׁה
עַל שְׂשָׁה טַפָּחִים רַבִּי יְהוּדָה בֶּן בְּתִירָא אוֹמֵר כְּדִי
לְקַצֹּר וְלִשְׁנוֹת וְהִלָּכָה כְּדִבְרֵיו רַבִּי עֲקִיבָא אוֹמֵר קֶרְקַע
כָּל שֶׁהוּא חַיִּיב בַּפָּאָה וּבִבְכוּרִים וּלְכַתּוּב עָלָיו פְּרוּזְבוּל
וְלִקְנוֹת עֲמֹ נִכְסִים שְׂאִין לָהֶם אַחֲרֵיכֵן בְּכֶסֶף וּבִשְׁטֶר
וּבַחֲזָקָה:

י' הַכּוֹתֵב נִכְסָיו (וְהוּא) שֹׁכֵיב מֶרַע שִׁיר קֶרְקַע כָּל שֶׁהוּא
מִתְּנָתוֹ מִתְּנָה לֹא שִׁיר קֶרְקַע כָּל שֶׁהוּא אֵין מִתְּנָתוֹ
מִתְּנָה הַכּוֹתֵב נִכְסָיו לְבָנָיו וְכָתַב לְאַשְׁתּוֹ קֶרְקַע כָּל
שֶׁהוּא אֲבָדָה כְּתוּבָתָהּ רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר אִם קִבְּלָה עָלֶיהָ
אַף עַל פִּי שֶׁלֹּא כָתַב לָהּ אֲבָדָה כְּתוּבָתָהּ:

י"ח הַכּוֹתֵב נִכְסָיו לְעַבְדּוֹ יֵצֵא בֶּן חוֹרִין שִׁיר קֶרְקַע כָּל
שֶׁהוּא לֹא יֵצֵא בֶּן חוֹרִין רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר לְעוֹלָם הוּא בֶּן
חוֹרִין עַד שִׁיאֲמַר הָרִי כָּל נִכְסֵי נְתוּנִין לְאִישׁ פְּלוּנִי עַבְדִּי
חוּץ מֵאֶחָד מֵרְבּוּא שְׁבָהֶן:

פרק ד

הפאה נתנת במחבר לקרקע. בדלית ובדקל. בעל
הבית מוריד ומחלק לעניים. רבי שמעון אומר
אף בחליקי אגוזים. אפילו תשעים ותשעה אומרים
לחלק. ואחד אומר לבוז. לזה שומעין שאמר כהלכה:

^ב בדלית ובדקל אינו כן. אפילו תשעים ותשעה אומרים
לבוז. ואחד אומר לחלק. לזה שומעין שאמר כהלכה:

^ג נטל מקצת פאה וזרקה על השאר. אין לו בה כלום.
נפל לו עליה. ופירש טליתו עליה. מעבירין אותה הימנו.
וכן בלקט. וכן בעומר השכחה:

^ד פאה. אין קוצרין אותה במגלות. ואין עוקרין אותה
בקרדומות. כדי שלא יכו איש את רעהו:

^ה שלש אבטיות ביום. בשחר ובחצות ובמנחה. רבן
גמליאל אומר לא אמרו אלא כדי שלא יפחתו. רבי
עקיבא אומר לא אמרו אלא כדי שלא יוסיפו. של בית
נמר היו מלקטין על החבל ונותנים פאה מכל אומן
ואומן:

^ו נכרי שקצר את שדהו ואחר כך נתגיר. פטור מן הלקט
ומן השכחה ומן הפאה. רבי יהודה מחייב בשכחה. שאין
השכחה אלא בשעת העמור:

י' הקדיש קמה ופדה קמה חייב. עומרין ופדה עומרין
חייב קמה ופדה עומרין. פטורה שבשעת חובתה. היתה
פטורה:

ח' ביוצא בו. המקדיש פירותיו עד שלא באו לעונת
המעשרות. ופדאן חייבין. משבאו לעונת המעשרות.
ופדאן חייבין. הקדישן עד שלא נגמרו. וגמרון הגזבר.
ואחר כך פדאן. פטורין. שבשעת חובתן היו פטורין:

ט' מי שלקט את הפאה ואמר. הרי זו לאיש פלוני עני.
רבי אליעזר אומר. זכה לו. וחכמים אומרים. יתננה לעני.
שנמצא ראשון. הלקט והשכחה והפאה של נכרי. חייב
במעשרות. אלא אם כן הפקיר:

י' איזהו לקט. הנושר בשעת הקצירה (היה קוצר) קצר
מלא ידו. תלש מלא קמצו. הפהו קוז ונפל מידו לארץ
הרי הוא של בעל הבית. תוד היד ותוד המגל. לעניים.
אחר היד ואחר המגל לבעל הבית. ראש היד וראש המגל
רבי ישמעאל אומר לעניים. רבי עקיבא אומר לבעל
הבית:

י" חורי הנמלים. שבתוד הקמה. הרי הן של בעל הבית.
שלאחר הקוצרים. העליונים לעניים. והתחתונים של
בעל הבית. רבי מאיר אומר הכל לעניים. שספק לקט
לקט:

פרק ה

גְּדִישׁ שֶׁלֹא לָקַט תַּחֲתָיו. כָּל הַנוֹגַע בְּאֶרֶץ הָרִי הוּא שֶׁל
עֲנִיִּים. הָרוּחַ שֶׁפָּזְרָה אֶת הָעֵמָרִים. אוֹמְדִין אוֹתָהּ.
כַּמָּה לָקַט הִיא רְאוּיָה לַעֲשׂוֹת. וְנוֹתֵן לַעֲנִיִּים. רֶבֶן שִׁמְעוֹן
בֶּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר נוֹתֵן לַעֲנִיִּים בְּכַדִּי גְפִילָה:

ב שִׁבְלֵת שֶׁבִקְצִיר וְרֹאשָׁה מַגִּיעַ לְקָמָה. אִם נִקְצְרָה עִם
הַקָּמָה. הָרִי הִיא שֶׁל בַּעַל הַבַּיִת. וְאִם לֹא הָרִי הִיא שֶׁל
עֲנִיִּים. שִׁבְלֵת שֶׁל לָקַט שְׁנֵתֶּרְבָּה בְּגִדִישׁ. מַעֲשֵׂר שִׁבְלֵת
אֶחָת וְנוֹתֵן לוֹ. אָמַר רַבִּי אֱלִיעֶזֶר וְכִי הֵיֶאֱד הָעֲנִי הַזֶּה
מִחֲלִיף דָּבָר שֶׁלֹא בָּא בְּרִשּׁוֹתוֹ. אֶלֶּא מִזְכָּה אֶת הָעֲנִי בְּכָל
הַגִּדִישׁ וּמַעֲשֵׂר שִׁבְלֵת אֶחָת וְנוֹתֵן לוֹ:

ג אֵין מְגַלְגֵּלִין בְּטוֹפָח. דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר. וְחֲכָמִים מִתִּירִין
מִפְּנֵי שְׁאִפְשָׁר:

ד בַּעַל הַבַּיִת שֶׁהָיָה עוֹבֵר מִמָּקוֹם לְמָקוֹם וְצָרִיךְ לְטוֹל לָקַט
שְׂכָחָה וּפָאָה וּמַעֲשֵׂר עָנִי. יְטוֹל. וְכִשְׁיַחֲזוֹר לְבֵיתוֹ יִשְׁלֵם.
דְּבָרֵי רַבִּי אֱלִיעֶזֶר. וְחֲכָמִים אוֹמְרִים עָנִי הָיָה בְּאוֹתָהּ
שְׁעָה:

ה הַמִּחֲלִיף עִם הָעֲנִיִּים. בְּשָׁלוֹ פֶּטוֹר. וּבִשְׁלֵל עֲנִיִּים חֵיִיב.
שְׁנַיִם שֶׁקִּבְּלוּ אֶת הַשָּׂדֶה בְּאַרְיִסוֹת. זֶה נוֹתֵן לָזֶה חֶלְקוֹ
מַעֲשֵׂר עָנִי. וְזֶה נוֹתֵן לָזֶה חֶלְקוֹ מַעֲשֵׂר עָנִי. הַמִּקְבֵּל שָׂדֶה
לְקָצוֹר. אֲסוֹר בְּלָקַט שְׂכָחָה וּפָאָה וּמַעֲשֵׂר עָנִי. אָמַר רַבִּי

יהודה אימתי בזמן שקבל ממנו למחצה לשליש ולרביעי.
אבל אם אמר לו שליש מה שאתה קוצר שלך. מתר
בלקט ובשכחה ובפאה. ואסור במעשר עני:

י המזכר את שדהו. המזכר מתר. והלוקח אסור. לא
ישכור אדם את הפועלים על מנת שילקוט בנו אחריו.
מי שאינו מניח את העניים ללקוט. או שהוא מניח את
אחד. ואחד לא. או שהוא מסייע את אחד מהן. הרי זה
גוזל את העניים. על זה נאמר אל תסג גבול עולים:

י העמר ששכחוהו פועלים ולא שכחו בעל הבית. שכחו
בעל הבית ולא שכחוהו פועלים. עמדו עניים בפניו. או
שחפוהו בקש. הרי זה אינו שכחה:

ח המעמר לכובעות. ולכוסמאות. לחררה. ולעמרים. אין
לו שכחה. ממנו ולגזרן. יש לו שכחה. המעמר לגדיש.
יש לו שכחה. ממנו ולגזרן אין לו שכחה. זה הכלל כל
המעמר למקום שהוא גמר מלאכה יש לו שכחה. ממנו
ולגזרן. אין לו שכחה. למקום שאינו גמר מלאכה. אין לו
שכחה. ממנו ולגזרן יש לו שכחה:

פרק ו

בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים הַפֶּקֶר לַעֲנִיִּים הַפֶּקֶר. וּבֵית הַלֵּל
אוֹמְרִים אֵינוֹ הַפֶּקֶר עַד שְׂיוּפֶקֶר אֶף לַעֲשִׂירִים
כְּשִׁמְיטָה. כָּל עוֹמְרֵי הַשָּׂדֶה שֶׁל קֶבֶד וְאֶחָד שֶׁל אַרְבַּע
קֶבֶדִין וְשִׁכְחוּ. בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים אֵינוֹ שִׁכְחָה. וּבֵית הַלֵּל
אוֹמְרִים שִׁכְחָה:

^א הָעֹמֵר שֶׁהוּא סְמוּךְ לַגֶּפֶה וְלַגְדִּישׁ לְבָקֶר וּלְכֵלִים. וְשִׁכְחוּ.
בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים אֵינוֹ שִׁכְחָה. וּבֵית הַלֵּל אוֹמְרִים
שִׁכְחָה:

^ב רֵאשֵׁי שׁוּרוֹת. הָעֹמֵר שֶׁכָּנְגְדוּ מוֹכִיחַ. הָעֹמֵר שֶׁהִחֲזִיק בּוֹ
לְהוֹלִכוֹ אֶל הָעִיר. וְשִׁכְחוּ מוֹדִים שְׁאֵינוֹ שִׁכְחָה:

^ג וְאֵלּוּ הֵן רֵאשֵׁי שׁוּרוֹת. שְׁנַיִם שֶׁהִתְחִילוּ מֵאֲמָצַע הַשּׁוּרָה
זֶה פָּנָיו לְאַפּוֹן וְזֶה פָּנָיו לְדָרוֹם וְשִׁכְחוּ לְפָנֵיהֶם וּלְאַחֲרֵיהֶם.
אֶת שְׁלֹפְנֵיהֶם שִׁכְחָה וְאֶת שְׁלֹאֲחֵיהֶם אֵינוֹ שִׁכְחָה. יָחִיד
שֶׁהִתְחִיל בְּרֹאשׁ הַשּׁוּרָה וְשִׁכַּח לְפָנָיו וּלְאַחֲרָיו. שְׁלֹפְנָיו
אֵינוֹ שִׁכְחָה וְשְׁלֹאֲחָרָיו שִׁכְחָה. מִפְּנֵי שֶׁהוּא בָּבֵל תָּשׁוּב.
זֶה הַכֹּל כָּל שֶׁהוּא בָּבֵל תָּשׁוּב שִׁכְחָה. וְשְׁאֵינוֹ בָּבֵל תָּשׁוּב
אֵינוֹ שִׁכְחָה:

^ד שְׁנֵי עוֹמְרִים שִׁכְחָה. וְשִׁלְשָׁה אֵינָן שִׁכְחָה. שְׁנֵי צְבוּרֵי
זֵתִים וְהַחֲרוּבִין שִׁכְחָה. וְשִׁלְשָׁה אֵינָן שִׁכְחָה. שְׁנֵי הוֹצְנֵי
פֶשֶׁתָן שִׁכְחָה. וְשִׁלְשָׁה אֵינָן שִׁכְחָה. שְׁנֵי גִרְגָּרִים פָּרֹט

וּשְׁלֹשָׁה אֵינָן פָּרְטוּ שְׁתֵּי שַׁבָּלִים לְקַטּוֹ וּשְׁלֹשָׁה אֵינָן לְקַטּוֹ.
 אִלּוּ כְּדַבְרֵי בֵּית הֵלֵל. וְעַל כּוֹלֵן בֵּית שְׁמַאי אֹמְרִים שְׁלֹשָׁה
 לְעֻנָּיִים וְאַרְבָּעָה לְבַעַל הַבַּיִת:

^י הָעֹמֵר שֵׁישׁ בּוֹ סָאתִים וּשְׁכָחוּ אֵינּוֹ שְׁכָחָה שְׁנֵי עֹמְרִים
 וּבָהֶם סָאתִים. רַבֵּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר לְבַעַל הַבַּיִת. וְחֲכָמִים
 אוֹמְרִים לְעֻנָּיִים. אָמַר רַבֵּן גַּמְלִיאֵל. וְכִי מְרֹב הָעֹמְרִים
 יוֹפִי כַחוֹ שֶׁל בַּעַל הַבַּיִת אוֹ הוֹרֵעַ כַחוֹ. אָמְרוּ לוֹ יוֹפִי כַחוֹ.
 אָמַר לָהֶן וּמָה אִם בְּזֶמֶן שֶׁהוּא עֹמֵר אֶחָד וּבּוֹ סָאתִים
 וּשְׁכָחוּ אֵינּוֹ שְׁכָחָה שְׁנֵי עֹמְרִים וּבָהֶם סָאתִים. אֵינּוֹ דִּין
 שֶׁלֹּא יִהְיֶה שְׁכָחָה. אָמְרוּ לוֹ לֹא. אִם אִמְרַתְּ בְּעֹמֵר אֶחָד
 שֶׁהוּא כְּגִדִּישׁ. תֹּאמַר בְּשְׁנֵי עֹמְרִים שֶׁהֵן כְּכַרִּיכוֹת:

^י קָמָה שֵׁישׁ בָּהּ סָאתִים וּשְׁכָחָה אֵינָה שְׁכָחָה. אֵין בָּהּ
 סָאתִים. אֲבָל הִיא רְאוּיָה לַעֲשׂוֹת סָאתִים. אֲפִילוּ הִיא שֶׁל
 טוֹפַח. רוֹאִין אוֹתָהּ כְּאִלּוּ הִיא עֲנֻה שֶׁל שְׁעוֹרִים:

^ח הַקָּמָה מַצֵּלֶת אֶת הָעֹמֵר וְאֶת הַקָּמָה. הָעֹמֵר אֵינּוֹ מַצִּיל
 לֹא אֶת הָעֹמֵר וְלֹא אֶת הַקָּמָה. אִי זֶה הִיא קָמָה שֶׁהִיא
 מַצֵּלֶת אֶת הָעֹמֵר. כָּל שְׂאִינָה שְׁכָחָה אֲפִילוּ קָלַח אֶחָד:

^ט סָאָה תְּבוּאָה עֲקוּרָה. וְסָאָה שְׂאִינָה עֲקוּרָה. וְכֵן בְּאֵילָן.
 וְהַשּׁוּם וְהַבְּצָלִים אֵינָן מִצְטָרְפִין לְסָאתִים. אֲלֹא שֶׁל עֻנָּיִים
 הֵם. רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר אִם בָּאת רְשׁוֹת הָעֻנִי בְּאִמְצַע אֵינָן
 מִצְטָרְפִין. וְאִם לֹא הָרִי אִלּוּ מִצְטָרְפִין:

׳ תבואה שנתנה לשחת או לאלומה: וכן באגודי השום.
ואגודות השום והבצלים אין להן שכחה: וכל הטמונים
בארץ: כגון הלוף והשום והבצלים: רבי יהודה אומר אין
להם שכחה: וחכמים אומרים יש להם שכחה:

א״ הקוצר בלילה והמעמר והסומא יש להם שכחה: ואם
היה מתכוין לטול את הגס הגס אין לו שכחה: אם אמר
הרי אני קוצר: על מנת מה שאני שוכח אני אטול: יש לו
שכחה:

פרק ז

כל זית שיש לו שם בשדה: אפילו כזית הנטופה
בשעתו: ושכחו: אינו שכחה: במה דברים אמורים:
בשמו ובמעשיו ובמקומו: בשמו: שהיה שפכוני או
בישני: במעשיו שהוא עושה הרבה: במקומו שהוא עומד
בצד הגת או בצד הפרצה: ושאר כל הזיתים שנים
שכחה: ושלשה אינן שכחה: רבי יוסי אומר אין שכחה
לזיתים

ב״ זית שנמצא עומד בין שלש שורות: של שני מלבנים
ושכחו: אינו שכחה: זית שיש בו סאתים ושכחו: אינו
שכחה: במה דברים אמורים בזמן שלא התחיל בו: אבל
אם התחיל בו: אפילו כזית הנטופה בשעתו ושכחו יש לו

שכחה. כל זמן שיש לו תחתיו יש לו בראשו. רבי מאיר
אומר משתהלך המחבא:

^ג איזהו פרט. הנושר בשעת הבצירה. היה בוצר. עקץ
את האשכול. הסבך בעלים. נפל (מידו) לארץ ונפרט.
הרי הוא של בעל הבית. המניח את הכלכלה תחת הגפן.
בשעה שהוא בוצר. הרי זה גזול את העניים. על זה נאמר
אל תסג גבול עולים:

^ד איזהו עוללת. כל שאין לה לא כתף ולא נטף. אם
יש לה כתף או נטף. של בעל הבית. אם ספק. לעניים.
עוללת שבארובה. אם נקרצת עם האשכול. הרי היא
של בעל הבית. ואם לאו. הרי היא של עניים. גרגר יחידי
רבי יהודה אומר אשכול. וחכמים אומרים עוללת:

^ה המדל בגפנים. כשם שהוא מדל בתוך שלו. כן הוא מדל
בשל עניים. דברי רבי יהודה. רבי מאיר אומר בשלו הוא
רשאי. ואינו רשאי בשל עניים:

^ו כרם רבעי. בית שמאי אומרים אין לו חומש ואין לו
ביעור. ובית הלל אומרים יש לו. בית שמאי אומרים יש
לו פרט ויש לו עוללות. והעניים פודין לעצמן. ובית הלל
אומרים כלו לגת:

^ז כרם שכלו עוללות. רבי אליעזר אומר לבעל הבית.
רבי עקיבא אומר לעניים. אמר רבי אליעזר כי תבצור

כִּרְמָךְ לֹא תַעֲלִיל. אִם אֵין בְּצִיר. מִנֵּין עֲלִלּוֹת. אָמַר לוֹ
רַבִּי עֲקִיבָא וְכִרְמָךְ לֹא תַעֲלִיל. אֲפִילוּ כְּלוּ עֲלִלּוֹת. אִם בֵּן
לָמָּה נֶאֱמַר כִּי תִבְצֹר לֹא תַעֲלִיל. אֵין לַעֲנִיִּים בְּעֲלִלּוֹת
קוּדֵם הַבְּצִיר:

ה' הַמְּקַדֵּשׁ כִּרְמוֹ עַד שֶׁלֹּא נֹדְעוּ בּוֹ הָעֲלִלּוֹת. אֵין
הָעֲלִלּוֹת לַעֲנִיִּים. מִשְׁנֹדְעוּ בּוֹ הָעֲלִלּוֹת. הָעֲלִלּוֹת
לַעֲנִיִּים. רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר יִתְּנוּ שָׂכָר גְּדוּלָּן לַהֲקַדֵּשׁ. אִי זֶה הִיא
שִׁכְחָה בְּעָרִיס. כָּל שְׂאֵינֹ יָכוֹל לִפְשׁוֹט אֶת יָדוֹ וְלִטְלֶה.
וּבְרַגְלֵיּוֹת מִשִּׁיעֵבֹר הַיְמָנָה

פרק ח

מֵאִימָתִי כָּל אָדָם מוֹתְרִין בִּלְקֹט. מִשְׁיִלְכוּ הַנְּמוּשׁוֹת.
בִּפְרָט וְעֲלִלּוֹת מִשְׁיִלְכוּ הָעֲנִיִּים בִּכְרֶם וַיָּבֹאוּ.
וּבְזִיתִים מִשְׁתַּרְדַּד רַבִּיעָה שְׁנִיָּה. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה וְהֵלֵא יֵשׁ
שְׂאֵינֹ מוֹסְקִין אֶת זִיתֵיהֶם אֵלָּא לְאַחַר רַבִּיעָה שְׁנִיָּה. אֵלָּא
כִּדִּי שִׁיָּהָא הָעֲנִי יוֹצֵא. וְלֹא יֵהָא מִבִּיא בְּאַרְבַּעָה אֶסְרוֹת:

ב' נֶאֱמָנִים עַל הַלֶּקֶט וְעַל הַשִּׁכְחָה וְעַל הַפֶּאֶה בְּשַׁעֲתָן. וְעַל
מַעֲשֵׂר עָנִי בְּכָל שְׁנָתוֹ. וּבֶן לֹוי נֶאֱמָן לְעוֹלָם. וְאֵינֹ נֶאֱמָנִין
אֵלָּא עַל דָּבָר שֶׁבְּנִי אָדָם נוֹהֲגִין בֵּן

ג' נֶאֱמָנִים עַל הַחֲטִין. וְאֵין נֶאֱמָנִין עַל הַקֶּמַח. וְלֹא עַל הַפֶּת.
נֶאֱמָנִין עַל הַשְּׁעוּרָה שֶׁל אוֹרֵז. וְאֵין נֶאֱמָנִים עָלָיו בֵּין חֵי
בֵּין מְבוּשָׁל. נֶאֱמָנִים עַל הַפּוֹל. וְאֵין נֶאֱמָנִין עַל הַגְּרִיסִין.

לא חייזר ולא מבושל. נאמנין על השמן לומר של מעשר עני הוא. ואין נאמנין עליו לומר של ייתי ניקוף הוא:

ד נאמנין על הירק חי. ואין נאמנין על המבושל אלא אם כן היה לו דבר מועט. שכן דרך בעל הבית להיות מוציא מלפסו:

ה אין פוחתין לעניים בגורן מחצי קב חטים וקב שעורים. רבי מאיר אומר חצי קב. קב וחצי כוסמין. וקב גרוגרות. או מנה דבילה. רבי עקיבא אומר פרס. חצי לוג יין. רבי עקיבא אומר רביעית. רביעית שמן. רבי עקיבא אומר שמינית. ושאר כל הפירות. אמר אבא שאול. כדי שימכרם ויקח בהם מזון שתי סעודות:

י מדה זו אמורה בכהנים ובלוים ובישראלים. היה מציל. נוטה מחצה ונותן מחצה. היה לו דבר מועט נותן לפניהם. והן מחלקין ביניהן:

י אין פוחתין לעני העובר ממקום למקום. מכפר בפונדיון. מארבע סאין בסלע. לן. נותנין לו פרנסת לינה. שבת. נותנין לו מזון שלש סעודות. מי שיש לו מזון שתי סעודות לא יטול מן התמחוי. מזון ארבע עשרה סעודות. לא יטול מן הקפה. והקפה נגבית בשנים. ומתחלקת בשלשה:

ח מי שיש לו מאתים זוז. לא יטול לקט שכחה ופאה ומעשר עני. היו לו מאתים חסר דינר. אפילו אלה נותנים

לו כִּאֲחַת־הָרִי זֶה יִטּוֹל־הָיו מִמְשַׁכְּנִין לְבַעַל חוּבוֹ אוֹ
לְכַתּוּבַת אִשְׁתּוֹ־הָרִי זֶה יִטּוֹל־אֵין מְחִיבִין אוֹתוֹ לְמִכּוּר
אֶת בֵּיתוֹ וְאֶת כָּלִי תִשְׁמִישׁוֹ:

ט מִי שֵׁישׁ לוֹ חֲמִישִׁים זֶזוֹ וְהוּא נוֹשֵׂא וְנוֹתֵן בָּהֶם־הָרִי זֶה
לֹא יִטּוֹל־וְכָל מִי שֵׁאִינוֹ צָרִיךְ לְטוֹל וְנוֹטֵל־אִינוֹ מֵת מִן
הַזִּקְנָה עַד שִׁיצְטָרֵךְ לְבָרִיּוֹת־וְכָל מִי שֶׁצָּרִיךְ לְטוֹל וְאִינוֹ
נוֹטֵל־אִינוֹ מֵת מִן הַזִּקְנָה עַד שִׁיִּפְרָגֵם אַחֲרֵים מִשְׁלוֹ־וְעָלִיו
הַפְּתוּב אֹמֵר בְּרוּךְ הַגֶּבֶר אֲשֶׁר יִבְטַח בֵּי וְהָיָה יִי מִבְּטָחוֹ־
וְכֵן דִּין שְׂדֵן דִּין אֶמֶת לְאֶמֶת־וְכָל מִי שֵׁאִינוֹ לֹא חֲגֵר־
וְלֹא סוּמָא־וְלֹא פֶסֶח־וְעוֹשֶׂה עֲצָמוֹ כְּאֶחָד מֵהֶם־אִינוֹ מֵת
מִן הַזִּקְנָה־עַד שִׁיְהִיָּה כְּאֶחָד מֵהֶם שְׁנֶאֱמַר (וְדוֹרֵשׁ רָעָה
תְּבוֹאָנוּ וְנֶאֱמַר) צֶדֶק צֶדֶק תִּרְדּוּף־וְכָל דִּין שְׁלוֹקָה שׁוֹחֵד־
וּמָטָה אֶת הַדִּין אִינוֹ מֵת מִן הַזִּקְנָה־עַד שֶׁעֵינָיו כֵּהוּת־
שְׁנֶאֱמַר וְשׁוֹחֵד לֹא תִקַּח כִּי הַשׁוֹחֵד יַעֲזוֹר פְּקָחִים: סליק

מסכת דמאי

פרק א

הקלים שבדמאי השיתין והרמין והעוזרידין ובנות שוח ובנות שקמה. ונבלות התמרה והגופנין והנצפה. וביהודה האוג והחומץ (שביהודה) והפסבר. רבי יהודה אומר כל השיתין פטורין חוץ משל דופרה. כל הרימין פטורין חוץ מרימי שקמונה. כל בנות שקמה פטורות חוץ מן המוסטפות:

^ב הדמאי אין לו חומש ואין לו ביעור. ונאכל לאוגן. ונכנס לירושלים ויוצא (ונפדה) ומאבדין את מיעוטו בדרךים. ונותנו לעם הארץ. ויאכל כנגדו. ומחללין אותו. כסף על כסף. נחושת על נחושת. כסף על נחושת. ונחושת על הפירות. ובלבד שיחזור ויפדה את הפירות. דברי רבי מאיר. וחכמים אומרים יעלו הפירות ויאכלו בירושלים:

^ג הלוקח לזרע ולבהמה קמח לעורות. שמן לנר. שמן לסוד בו את הכלים. פטור מן הדמאי. מכזיב ולהלן פטור מן הדמאי. חלת עם הארץ. והמדומע. והלקוח בכסף מעשר שני. ושירי המנחות. פטורין מן הדמאי. שמן ערב. בית שמאי מחיבין. ובית הלל פוטרין:

^ד הדמאי מערבין בו. ומשתתפין בו. ומברכין עליו. ומזמנין עליו. ומפרישין אותו ערס. בין השמשות. הא

אם הקדים מעשר שני לראשון אין בכך כלום. שמן
שהגרדי סד באצבעותיו. חייב בדמאי. ושהסורק נותן
בצמר. פטור מן הדמאי:

יום ב

פרק ב

ואלו דברים מתעשרין דמאי בכל מקום. הדבילה
והתמרים והחרובין האורז והכמון. האורז
שבחוצה לארץ כל המשתמש ממנו פטור:

^א המקבל עליו להיות נאמן מעשר את שהוא אוכל. ואת
שהוא מזכר. ואת שהוא לוקח. ואינו מתארח אצל עם
הארץ. רבי יהודה אומר אף המתארח אצל עם הארץ
נאמן. אמרו לו. על עצמו אינו נאמן. כיצד יהא נאמן על
של אחרים:

^ג המקבל עליו להיות חבר. אינו מזכר לעם הארץ לח
ויבש. ואינו לוקח ממנו לח. ואינו מתארח אצל עם
הארץ. ולא מארחו אצלו בכסותו. רבי יהודה אומר אף
לא יגדל בהמה דקה. ולא יהא פרוץ בנדרים ובשחוק.
ולא יהיה מטמא למתים. ומשמש בבית המדרש. אמרו
לו לא באו אלו לכלל:

^ד הנחתומים. לא חיבו אותם חכמים להפריש. אלא כדי
תרומת מעשר וחלה. החנונים אינן רשאים למכור את
הדמאי. כל המשפיעין במדה גסה. רשאים למכור את

הַדְּמָאִי אֵלּוּ הֵן הַמְשַׁפִּיעִין בַּמָּדָה גָּסָה כְּגוֹן הַסְטוֹנוֹת
וּמוֹכְרֵי תְּבוּאָה:

ה' רַבִּי מֵאִיר אָמַר אֶת שְׂדֵרְכּוֹ לְהַמְדִּד בַּגָּסָה וּמִדְּדוֹ
בַּדָּקָה טְפֵלָה דָּקָה לַגָּסָה אֶת שְׂדֵרְכּוֹ לְהַמְדִּד בַּדָּקָה
וּמִדְּדוֹ בַּגָּסָה טְפֵלָה גָּסָה לַדָּקָה אִי זֶה הִיא מָדָה גָּסָה
בִּיבֶשׁ שְׁלֹשָׁה קַבִּין וּבִלָּח דִּינָר רַבִּי יוֹסִי אָמַר סְלִי
תֵּאֲנִים וְסְלִי עֲנָבִים וְקָפוֹת שֶׁל יָרֵק כֹּל זֶמֶן שֶׁהוּא מוֹכֵר
אֶכְסְרָה פָּטוּר:

פרק ג

מֵאֲכִילִין אֶת הָעֲנִיִּים דְּמָאִי וְאֶת הָאֲכֻסְיָה דְּמָאִי רַבִּין
גְּמִלְיָאֵל הָיָה מֵאֲכִיל אֶת פּוֹעֲלֵיו דְּמָאִי גְּבָאִי
צָדָקָה בֵּית שָׁמַאי אוֹמְרִים נוֹתֵנִין אֶת הַמַּעֲשֵׂר לְשֹׂאֵינוֹ
מַעֲשֵׂר וְאֶת שֹׂאֵינוֹ מַעֲשֵׂר לְמַעֲשֵׂר נִמְצְאוּ כָּל הָאָדָם
אוֹכְלִין מִתּוֹקָן וְחֻכְמִים אוֹמְרִים גּוֹבִין סֵתָם וּמַחֲלִקִין
סֵתָם וְהַרוּצָה לְתֵקוֹן יִתְקוֹן:

ב' הַרוּצָה לְחִזּוּם עָלֵי יָרֵק לְהַקֵּל מִמַּשְׂאוֹ לֹא יִשְׁלִיךְ עַד
שִׁיעֵשֶׂר הַלּוֹקֵחַ יָרֵק מִן הַשּׁוּק וְנִמְלֵךְ לְהַחְזִיר לֹא יַחְזִיר
עַד שִׁיעֵשֶׂר שֹׂאֵינוֹ מְחוֹסֵר אֵלָּא מִנֵּין הִיָּה עוֹמֵד וְלוֹקֵחַ
וְרָאָה טוֹעֵן אַחֵר יָפָה מִמֶּנּוּ מוֹתֵר לְהַחְזִיר מִפְּנֵי שֶׁלֹּא
מִשָּׂד:

ג המוציא פירות בדרך ונטלן לאוכלן ונמלך להצניע. לא יצניע עד שיטעשר. ואם מתחלה נטלן בשביל שלא יאבדו פטור. כל דבר שאין אדם רשאי למכרו דמאי. לא ישלח לחבירו דמאי. רבי יוסי מתיר בודאי ובלבד שיודיענו:

ד המוליך חטים לטוחן כותי או לטוחן עם הארץ בחזקתן למעשרות ולשביעית. לטוחן גברי דמאי. המפקיד פירותיו אצל הכותי או אצל עם הארץ. בחזקתן למעשרות ולשביעית. אצל הנכרי כפירותיו. רבי שמעון אומר דמאי:

ה הנותן לפונדקית מעשר את שהוא נותן לה. ואת שהוא נוטל ממנה. מפני שחשודה לחלוף. אמר רבי יוסי אין אנו אחראין לרמאים. אינו מעשר. אלא מה שהוא נוטל ממנה בלבד:

ו הנותן לחמותו מעשר את שהוא נותן לה. ואת שהוא נוטל ממנה. מפני שהיא חשודה לחלוף את המתקלקל. אמר רבי יהודה רוצה היא בתקנת בטה ובושה מחתנה. מודה רבי יהודה בנותן לחמותו שביעית. שאינה חשודה להחליף. להאכיל את בטה שביעית:

פרק ד

הַלּוֹקֵחַ פִּירוֹת מִמִּי שְׂאִינוּ נֶאֱמָן עַל הַמַּעֲשָׂרוֹת וְשִׁכַּח
 לַעֲשֹׂרָן וְשׁוֹאֲלוֹ בְּשַׁבַּת יֹאכֵל עַל פִּיּוֹ חֲשֵׁכָה
 מוֹצָאֵי שַׁבַּת לֹא יֹאכֵל עַד שְׁיַעֲשֹׂר לֹא מִצָּאוֹ אָמַר לוֹ
 אַחֵר שְׂאִינוּ נֶאֱמָן עַל הַמַּעֲשָׂרוֹת מְעוֹשְׂרִין הֵן אוֹכֵל עַל
 פִּיּוֹ חֲשֵׁכָה מוֹצָאֵי שַׁבַּת לֹא יֹאכֵל עַד שְׁיַעֲשֹׂר תְּרוּמַת
 מַעֲשֵׂר שֶׁל דְּמָאֵי שְׁחִזְרָה לְמִקּוֹמָהּ רַבִּי שְׁמַעוֹן שְׁזוּרִי
 אָמַר אֶף בַּחוּל שׁוֹאֲלוֹ וְאוֹכְלוֹ עַל פִּיּוֹ:

^ב הַמַּדִּיר אֶת חֲבִירוֹ שִׁיאֲכֹל אֶצְלוֹ וְהוּא אֵינוּ מֵאֲמִינוּ עַל
 הַמַּעֲשָׂרוֹת אוֹכֵל עִמּוֹ בְּשַׁבַּת הָרֵאשׁוֹנָה אֶף עַל פִּי שְׂאִינוּ
 מֵאֲמִינוּ עַל הַמַּעֲשָׂרוֹת וּבִלְבָד שִׁיאֲמַר לוֹ מְעוֹשְׂרִין הֵן
 וּבְשַׁבַּת שְׁנִיָּה אֶף עַל פִּי שְׁנִידָד מִמֶּנּוּ הִנֵּי־יָהּ לֹא יֹאכֵל עַד
 שְׁיַעֲשֹׂר:

^ג רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אָמַר אֵין אָדָם צָרִיךְ לִקְרוֹת שֵׁם לְמַעֲשֵׂר
 עָנִי שֶׁל דְּמָאֵי וְחֻכָּמִים אוֹמְרִים קוֹרֵא שֵׁם וְאֵינוּ צָרִיךְ
 לְהַפְרִישׁ:

^ד מִי שֶׁקָּרָא שֵׁם לְתְּרוּמַת מַעֲשֵׂר שֶׁל דְּמָאֵי וְלְמַעֲשֵׂר עָנִי
 שֶׁל וְדָאֵי לֹא יִטְלֵם בְּשַׁבַּת וְאִם הָיָה כֹהֵן אוֹ עָנִי לְמוֹדִים
 לֶאֱכֹל אֶצְלוֹ יְבוֹאוּ וְיֹאכְלוּ וּבִלְבָד שְׁיִוְדִיעֵם:

^ה הָאָמַר לְמִי שְׂאִינוּ נֶאֱמָן עַל הַמַּעֲשָׂרוֹת קַח לִי מִמִּי
 שֶׁהוּא נֶאֱמָן וּמִמִּי שֶׁהוּא מַעֲשֵׂר אֵינוּ נֶאֱמָן מֵאִישׁ פְּלוֹנִי

הרי זה נאמן. הלך לקח ממנו. ואמר לו לא מצאתיו.
לקחתי לך מאחר שהוא נאמן. אינו נאמן:

^י הנכנס לעיר ואינו מכיר אדם שם. אמר. מי כאן נאמן.
מי כאן מעשר. אמר לו אחד אני. אינו נאמן. (אמר לו)
איש פלוני נאמן. הרי זה נאמן. הלך לקח ממנו. אמר לו
מי כאן מוכר ישן. ואמר לו מי ששלחך אצלי. אף על פי
שהן בגומלין זה את זה. הרי אלו נאמנין:

^י החמרים שנכנסו לעיר. אמר אחד. שלי חדש ושל חברי
ישן. שלי אינו מתוקן. ושל חברי מתוקן. אינן נאמנין. רבי
יהודה אומר נאמנין:

פרק ה

הלוקח מן הנחתום כיצד הוא מעשר. נוטל כדי תרומת
מעשר וחלה ואומר. אחד ממאה ממה שיש
כאן. הרי (בצד) זה מעשר. ושאר מעשר סמוך לו. זה
שעשיתי מעשר. עשוי תרומת מעשר עליו. והשאר חלה.
ומעשר שני בצפון או בדרום. ומחלל על המעות:

^ב הרוצה להפריש תרומה ותרומת מעשר באחת. נוטל
אחד משלשים ושלש ושלש. ואומר אחד ממאה ממה
שיש כאן. הרי זה בצד זה חולין. והשאר תרומה על הכל.
ומאה חולין שיש כאן. הרי זה בצד זה מעשר. ושאר

מַעֲשֵׂר סָמוּךְ לוֹ. זֶה שֶׁעָשִׂיתִי מַעֲשֵׂר עָשׂוּי תְּרוּמַת מַעֲשֵׂר
עָלָיו. וּמַעֲשֵׂר שְׁנֵי בַצָּפוֹנוֹ אוֹ בַדְּרוֹמוֹ. וּמַחֲלָל עַל הַמַּעֲוֹת:

^ג הַלּוֹקֵחַ מִן הַנֶּחֱתוּסִים. מַעֲשֵׂר מִן הַחֲמָה עַל הַצּוֹנְנֶת. וּמִן
הַצּוֹנְנֶת עַל הַחֲמָה. אֶפִּילוֹ מִטְּפוּסִין הֶרְבֵּה. דְּבָרֵי רַבִּי
מֵאִיר. רַבִּי יְהוּדָה אוֹסֵר. שְׁאֵנִי אוֹמֵר חֲטִים שֶׁל אֶמֶשׁ הָיוּ
מִשָּׁל אֶחָד. וְשֶׁל הַיּוֹם הָיוּ מִשָּׁל אֶחָד. רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹסֵר
בְּתְרוּמַת מַעֲשֵׂר וּמִתִּיר בַּחֲלָה:

^ד הַלּוֹקֵחַ מִן הַפֶּלֶטֶר. מַעֲשֵׂר מִכָּל טָפוּס וּטְפוּס דְּבָרֵי רַבִּי
מֵאִיר. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר מֵאֶחָת עַל הַכֹּל. מוֹדָה רַבִּי יְהוּדָה
בְּלוֹקֵחַ מִן הַמִּנְפּוּל. שֶׁהוּא מַעֲשֵׂר מִכָּל אֶחָד וְאֶחָד:

^ה הַלּוֹקֵחַ מִן הָעֵנִי. וְכֵן הָעֵנִי שֶׁנֶּחֱנּוּ לוֹ פְּרוּסוֹת פֶּתִי.
אוֹ פִּלְחֵי דְּבִילָה. מַעֲשֵׂר מִכָּל אֶחָד וְאֶחָד. וּבִתְמָרִים
וּבַגְּרוּגְרוֹת בּוֹלֵל וְנוֹטֵל. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה אֵימָתִי בְּזֶמֶן
שֶׁמִּתְנָה מֶרְבֵּה. אֲבָל בְּזֶמֶן שֶׁמִּתְנָה מוּעָטָת. מַעֲשֵׂר מִכָּל
אֶחָד וְאֶחָד:

^ו הַלּוֹקֵחַ מִן הַסִּיטוֹן וְחֹזֵר וְלָקַח מִמֶּנּוּ שְׁנֵיָהּ לֹא יַעֲשֶׂר מִזֶּה
עַל זֶה. אֶפִּילוֹ מֵאוֹתוֹ הַסּוּג. אֶפִּילוֹ מֵאוֹתוֹ הַמִּין. נֶאֱמַר
הַסִּיטוֹן לֹאִמַר מִשָּׁל אֶחָד הֵם:

^ז הַלּוֹקֵחַ מִבֵּעַל הַבֵּית וְחֹזֵר וְלָקַח מִמֶּנּוּ שְׁנֵיָהּ. מַעֲשֵׂר מִזֶּה
עַל זֶה. אֶפִּילוֹ מִשְׁתֵּי קָפוֹת. אֶפִּילוֹ מִשְׁתֵּי עֵיירוֹת. בֵּעַל
הַבֵּית שֶׁהָיָה מוֹכֵר יֶרֶק בְּשׁוּק. בְּזֶמֶן שֶׁמִּבִּיאִין לוֹ מִגְּנוֹתָיו.

מַעֲשֵׂר מֵאֶחָד עַל הַכֹּל וּמִגִּנּוֹת אַחֲרוֹת מַעֲשֵׂר מִכָּל אֶחָד
וְאֶחָד:

ח הַלּוֹקֵחַ טָבֵל מִשְׁנֵי מְקוֹמוֹת מַעֲשֵׂר מִזֶּה עַל זֶה אֶף עַל
פִּי שְׂאֵמְרוּ אִין אָדָם רִשְׁאִי לְמִכּוֹר טָבֵל אֶלֶּא לְצוּרָד:

ט מַעֲשִׂרִין מִשָּׁל יִשְׂרָאֵל עַל שָׁל גּוֹיִם מִשָּׁל גּוֹיִם עַל שָׁל
יִשְׂרָאֵל מִשָּׁל יִשְׂרָאֵל עַל שָׁל כּוֹתִים מִשָּׁל כּוֹתִים עַל שָׁל
כּוֹתִים רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹסֵר מִשָּׁל כּוֹתִים עַל שָׁל כּוֹתִים:

י עֲצִיץ נָקוֹב הֲרִי זֶה כְּאָרֶץ תֵּרֶם מִהָאָרֶץ עַל עֲצִיץ נָקוֹב
מִעֲצִיץ נָקוֹב עַל הָאָרֶץ תֵּרֹמְתוֹ תֵּרֹמְתָהּ מִשְׂאֵינוּ נָקוֹב
עַל הַנָּקוֹב תֵּרֹמְתָהּ וַיִּחְזֹר וַיִּתְּרוֹם מִן הַנָּקוֹב עַל שְׂאֵינוּ
נָקוֹב תֵּרֹמְתָהּ וְלֹא תֹאכַל עַד שְׂיוֹצִיא עָלֶיהָ תֵּרֹמְתָהּ
וּמִעֲשָׂרוֹת:

יא תֵּרֶם מִן הַדְּמָאֵי עַל הַדְּמָאֵי מִדְּמָאֵי עַל הַדְּמָאֵי תֵּרֹמְתָהּ
וַיִּחְזֹר וַיִּתְּרוֹם מִן הַדְּמָאֵי עַל הַדְּמָאֵי תֵּרֹמְתָהּ וְלֹא תֹאכַל
עַד שְׂיוֹצִיא עָלֶיהָ תֵּרֹמְתָהּ וּמִעֲשָׂרוֹת:

פרק ו

המקבֵּל שָׁדָה מִיִּשְׂרָאֵל. מִן הַנֶּכְרִי. מִן הַכּוֹתִי. יִחַלֵּק
 לַפְּנִיָּהֶם. הַחוֹכֵר שָׁדָה מִיִּשְׂרָאֵל. תּוֹרֵם וְנוֹתֵן
 לוֹ. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה אֵימָתִי בְּזִמְנֵי שְׁנוֹתָן לוֹ מֵאוֹתוֹ הַשָּׁדָה
 וּמֵאוֹתוֹ הַמִּין. אֲבָל אִם נָתַן לוֹ מִשָּׁדָה אַחֶרֶת אוֹ מִמֵּין
 אַחֵר. מַעֲשֵׂר וְנוֹתֵן לוֹ:

^א הַחוֹכֵר שָׁדָה מִן הַנֶּכְרִי. מַעֲשֵׂר וְנוֹתֵן לוֹ. רַבִּי יְהוּדָה
 אוֹמֵר אִף הַמִּקְבֵּל שָׁדָה אֲבוֹתָיו מִן הַגּוֹי. מַעֲשֵׂר וְנוֹתֵן לוֹ:

^ב כֹּהֵן וְלוֹי שֶׁקִּבְּלוּ שָׁדָה מִיִּשְׂרָאֵל. כָּשֶׁם שֶׁחֹלְקִין בַּחוּלִין
 כִּדְ חֹלְקִין בַּתְּרוּמָה. רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר אִף הַמַּעֲשָׂרוֹת
 שָׁלָהֶן. שֶׁעַל מִנַּת כֵּן בָּאוּ:

^ג יִשְׂרָאֵל שֶׁקִּבְּלָה מִכֹּהֵן וּמִלוֹי. הַמַּעֲשָׂרוֹת לַבְּעָלִים. רַבִּי
 יִשְׁמָעֵאל אוֹמֵר הַקֶּרְתָּנִי שֶׁקִּבְּלָה שָׁדָה מִירוּשְׁלָמִי. מַעֲשֵׂר
 שְׁנֵי שָׁל יְרוּשְׁלָמִי. וְחֻכָּמִים אוֹמְרִים יָכוֹל הוּא הַקֶּרְתָּנִי.
 לַעֲלוֹת וּלְאוֹכְלוֹ בִּירוּשָׁלַיִם:

^ד הַמִּקְבֵּל זֵתִים לְשֶׁמֶן. כָּשֶׁם שֶׁחֹלְקִין בַּחוּלִין כִּדְ חֹלְקִין
 בַּתְּרוּמָה. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר יִשְׂרָאֵל שֶׁקִּבְּלָה מִכֹּהֵן וּמִלוֹי
 זֵתִים לְשֶׁמֶן לְמַחְצִית שֶׁכֶּר. הַמַּעֲשָׂרוֹת לַבְּעָלִים:

^ה בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים לֹא יִמְכּוֹר אָדָם זֵיתוֹ אֶלָּא לְחֶבֶר.
 בֵּית הִלֵּל אוֹמְרִים אִף לַמַּעֲשֵׂר. וְצִנּוּעֵי בֵּית הִלֵּל הָיוּ נוֹהֲגִין
 כְּדַבְּרֵי בֵּית שְׁמַאי:

י' שְׁנִים שֶׁבָּצְרוּ אֶת כְּרִמְיָהֶם לְתוֹךְ גֵּת אַחַת אֶחָד מֵעֵשֶׂר וְאַחַד שְׁאִינוּ מֵעֵשֶׂר הַמֵּעֵשֶׂר מֵעֵשֶׂר אֶת שְׁלֹו וְחִלְקוּ בְּכָל מָקוֹם שֶׁהוּא:

ח" שְׁנִים שֶׁקִּבְּלוּ שָׂדֶה בְּאַרְיִסוֹת אוֹ שִׁירְשׁוּ אוֹ שֶׁנִּשְׁתַּתְּפוּ יִכּוֹל הוּא לֵאמֹר לוֹ טוֹל אֶתָּה חֲטִים שֶׁבְּמָקוֹם פְּלוֹנִי וְאַנִּי חֲטִים שֶׁבְּמָקוֹם פְּלוֹנִי אֶתָּה יֵין שֶׁבְּמָקוֹם פְּלוֹנִי וְאַנִּי יֵין שֶׁבְּמָקוֹם פְּלוֹנִי אֲבָל לֹא יֹאמֶר לוֹ טוֹל אֶתָּה חֲטִים וְאַנִּי שְׁעוֹרִים טוֹל אֶתָּה יֵין וְאַנִּי (אֶטוֹל) שְׁמֶן:

ט' חֵבֶר וְעַם הָאָרֶץ שִׁירְשׁוּ אֶת אֲבִיָּהֶם עִם הָאָרֶץ יִכּוֹל הוּא לֵאמֹר לוֹ טוֹל אֶתָּה חֲטִים שֶׁבְּמָקוֹם פְּלוֹנִי וְאַנִּי חֲטִים שֶׁבְּמָקוֹם פְּלוֹנִי אֶתָּה יֵין שֶׁבְּמָקוֹם פְּלוֹנִי וְאַנִּי יֵין שֶׁבְּמָקוֹם פְּלוֹנִי אֲבָל לֹא יֹאמֶר לוֹ טוֹל אֶתָּה חֲטִים וְאַנִּי שְׁעוֹרִים טוֹל אֶתָּה הַלֵּחַ וְאַנִּי (אֶטוֹל אֶת) הַיֵּבֶשׁ:

י' גֵּר וְגוֹי שִׁירְשׁוּ אֶת אֲבִיָּהֶם גּוֹי יִכּוֹל הוּא לֵאמֹר לוֹ טוֹל אֶתָּה עֲבוּדָה זָרָה וְאַנִּי מַעוֹת אֶתָּה יֵין וְאַנִּי פִּירוֹת וְאִם מִשְׁבָּאוֹ לְרִשּׁוֹת הַגֵּר אֲסוּר:

יא' הַמוֹכֵר פִּירוֹת בְּסוּרְיָא וְאָמַר מִשָּׁל אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל הֵן חֵיִיב לְעֵשֶׂר מֵעֲשָׂרִין הֵן נֶאֱמָן שֶׁהִפָּה שְׁאָסֵר הוּא הִפָּה שֶׁהִתִּיר מִשָּׁלִי הֵן חֵיִיב לְעֵשֶׂר מֵעֲשָׂרִין הֵן נֶאֱמָן שֶׁהִפָּה שְׁאָסֵר הוּא הִפָּה שֶׁהִתִּיר וְאִם יָדוּעַ שֵׁישׁ לוֹ שָׂדֶה אַחֵר בְּסוּרְיָא חֵיִיב לְעֵשֶׂר:

י"ב עַם הָאָרֶץ שָׁאֵמַר לְחֶבֶר. קַח לִי אֲגִידַת יֶרֶק. קַח לִי גְלוּסְקָן אֶחָד. לֹוֶקַח סֶתֶם וּפָטוֹר. וְאִם אָמַר שְׁלִי זֶה. וְזֶה שֶׁל חֲבִירִי וְנִתְעַרְבוּ. חַיִּיב לַעֲשׂוֹת. וְאִפְּלוּ הֵן מֵאָה:

פרק ז

הַמְזֻמִּין אֶת חֲבִירוֹ שִׁיאֲכַל אֶצְלוֹ. וְהוּא אֵינוֹ מֵאֲמִינוֹ
עַל הַמַּעֲשִׂוֹת. אוֹמֵר מַעֲרַב הַשָּׁבֶת. מֵה שְׁאֵנִי
עָתִיד לְהַפְרִישׁ מִחֶרֶת. הֵרִי הוּא מַעֲשִׂי. וְשָׂאֵר מַעֲשִׂי
סְמוּךְ לוֹ. זֶה שֶׁעָשִׂיתִי מַעֲשִׂי. עָשׂוּי תְרוּמַת מַעֲשִׂי עָלָיו.
וּמַעֲשִׂי שְׁנֵי בְצֻפוֹנוֹ אוֹ בְּדִרּוּמוֹ. וּמְחוּלָּל עַל הַמַּעֲשִׂוֹת:

י"ג מְזֻגוֹ לוֹ אֶת הַכּוֹס. אוֹמֵר מֵה שְׁאֵנִי עָתִיד לְשַׁיֵּר בְּשׁוּלִי
הַכּוֹס. הֵרִי הוּא מַעֲשִׂי. וְשָׂאֵר מַעֲשִׂי. סְמוּךְ לוֹ. זֶה
שֶׁעָשִׂיתִי מַעֲשִׂי. עָשׂוּי תְרוּמַת מַעֲשִׂי עָלָיו. וּמַעֲשִׂי שְׁנֵי
בְּפִיו. וּמְחוּלָּל עַל הַמַּעֲשִׂוֹת:

י"ד פּוֹעֵל שִׁאֵינוֹ מֵאֲמִין לְבַעַל הַבֵּית. נוֹטֵל גְּרוּגָרַת אַחַת
וְאוֹמֵר. זֶה וְתִשַּׁע הַבָּאוֹת אַחֲרֶיהָ. עֲשׂוּיוֹת מַעֲשִׂי עַל
תִּשְׁעִים שְׁאֵנִי אוֹכֵל. זֶה עֲשׂוּיָהּ תְרוּמַת מַעֲשִׂי עָלֶיהֶן.
וּמַעֲשִׂי שְׁנֵי בְּאַחֲרוֹנָהּ. וּמְחוּלָּל עַל הַמַּעֲשִׂוֹת. וְחוּשְׁדָּה
גְּרוּגָרַת אַחַת. רֶבֶן שְׂמֵעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר לֹא יִחְשׂוּדָה.
מִפְּנֵי שֶׁהוּא מְמַעֵט מְלֶאכֶתוֹ שֶׁל בַּעַל הַבֵּית. רַבִּי יוֹסִי
אוֹמֵר לֹא יִחְשׂוּדָה. מִפְּנֵי שֶׁהוּא תִנְאִי בֵּית דִּין:

י הלוקח יין מבין הכותים אומר שני לוגין שאני עתיד להפריש הרי הן תרומה ועשרה מעשר (ראשון). ותשעה מעשר שני מיחל ושותה:

ה היו לו תאנים של טבל בתוך ביתו והוא בבית המדרש או בשדה אומר שתי תאנים שאני עתיד להפריש הרי הן תרומה ועשר מעשר ראשון ותשע מעשר שני היו דמאי אומר מה שאני עתיד להפריש למחר הרי הוא מעשר ושאר מעשר סמוך לו זה שעשיתי מעשר עשוי תרומת מעשר עליו ומעשר שני בצפוננו או בדרומנו ומחולל על המעות:

ו היו לפניו שתי כלכלות של טבל ואמר מעשרות זו בזו הראשונה מעשרת של זו בזו ושל זו בזו הראשונה מעשרת מעשרותיהן מעשרות כלכלה בחברתה קרא שם:

ז מאה טבל מאה חולין נוטל מאה ואחד מאה טבל מאה מעשר נוטל מאה ואחד מאה חולין מתוקנן מאה מעשר נוטל מאה ועשר מאה טבל תשעים מעשר תשעים טבל ושמונים מעשר לא הפסיד כלום זה הכלל כל זמן שהטבל מרבה לא הפסיד כלום:

ח מי שהיו לו עשר שורות של עשר עשר כדי יין ואמר שורה החיצונה אחת מעשר ואין ידוע אי זו היא נוטל שתי חביות לוכסן חצי שורה החיצונה אחת מעשר ואין

יְדוּעַ אִי זֶה הִיא נֹטֵל אַרְבַּע חֲבִיזֹת מֵאַרְבַּע זָוִיּוֹת שׁוֹרָה
אַחַת מֵעֶשֶׂר וְאֵין יְדוּעַ אִי זֶה הִיא נֹטֵל שׁוֹרָה אַחַת לֹכֶסֶן
חֲצִי שׁוֹרָה אַחַת מֵעֶשֶׂר וְאֵין יְדוּעַ אִי זֶה הִיא נֹטֵל שְׁתֵּי
שׁוֹרוֹת לֹכֶסֶן חֲבִית אַחַת מֵעֶשֶׂר וְאֵין יְדוּעַ אִי זֶה הִיא
נֹטֵל מִכָּל חֲבִית וְחֲבִית: סליק

מסכת כלאים

פרק א

החטים והזוגין אינן כלאים זה בזה. השעורים
והשבולת שועל. הכסמים והשיפון. הפול
והספיר. הפרקדן והטופח. ופול הלבן והשעועית. אינם
כלאים זה בזה:

^ב הקשות והמלפפון. אינם כלאים זה בזה. רבי יהודה
אומר כלאים. חזרת וחזרת גלים. עולשין ועולשי שדה.
כרישין וכרישי שדה. כוסבר וכוסבר שדה. תרדל ותרדל
מצרי. ודלעת המצרי וחרמוצה. ופול מצרי והחרוב. אינם
כלאים זה בזה:

^ג הלפת והנפוץ והחרוב והתרובתור. התרדים והלעונים.
אינם כלאים זה בזה. הוסיף רבי עקיבא השום והשומנית.
הבצל והבצלצול. והתורמוס והפלסלוס. אינן כלאים זה
בזה:

^ד ובאילן האגסים והקרוסתמלין. והפרישים והעוזרדים.
אינן כלאים זה בזה. התפוח והתזרד. הפרסקים
והשקדין. השיזפין והרימין. אף על פי שדומין זה לזה
כלאים זה בזה:

ה' הַצֵּנוֹן וְהַנְּפוּץ. הַחֲרָדֵל וְהַלֶּפֶסן. וְדִלְעַת יְוֵנִית עִם
הַמַּצְרִית. וְהַרְמוּצָה. אֵף עַל פִּי שְׂדוּמִין זֶה לָזֶה. כָּלֵאִים
זֶה בָּזֶה:

י' הַזֵּאב וְהַכֶּלֶב. כָּלֶב הַכּוֹפְרִי וְהַשּׁוֹעֵל. הָעִזִּים וְהַצִּבְאִים.
הַיְעֵלִים וְהַרְחֵלִים. הַסּוֹס וְהַפֶּרֶד. הַפֶּרֶד וְהַחֲמוֹר. הַחֲמוֹר
וְהָעֶרּוֹד. אֵף עַל פִּי שְׂדוּמִין זֶה לָזֶה. כָּלֵאִים זֶה בָּזֶה:

י' אֵין מְבִיאִין אֵילָן בְּאֵילָן. יָרֵק בְּיָרֵק. וְלֹא אֵילָן בְּיָרֵק. וְלֹא
יָרֵק בְּאֵילָן. רַבִּי יְהוּדָה מֵתִיר יָרֵק בְּאֵילָן:

ח' אֵין נוֹטְעִין יָרֵקוֹת בְּתוֹךְ סֵדֵן שֶׁל שְׁקֵמָה. אֵין מַרְכִּיבִין
פִּיגָם עַל גִּבִּי קֹדֶה לְבִנָּה. מִפְּנֵי שֶׁהוּא יָרֵק בְּאֵילָן. אֵין
נוֹטְעִין יָחֹר שֶׁל תֵּאנָה לְתוֹךְ הַחֲצוּב שֶׁיֵּהָא מְקִירוֹ. אֵין
תּוֹחֲבִין זְמוּרָה שֶׁל גֶּפֶן לְתוֹךְ הָאֲבֵטִיחַ. שֶׁתֵּהָא זוֹרֶקֶת
מִימֶיהָ לְתוֹכוֹ. מִפְּנֵי שֶׁהוּא אֵילָן בְּיָרֵק. אֵין נוֹתְנִין זֶרַע
דִּלְעַת לְתוֹךְ הַחֲלָמִית שֶׁתֵּהָא מְשֻׁמְרָתוֹ. מִפְּנֵי שֶׁהוּא יָרֵק
בְּיָרֵק:

ט' הַטּוֹמֵן לֶפֶת וְצִנּוֹנוֹת תַּחַת הַגֶּפֶן. אִם הָיוּ מִקְצֵת
הָעֵלִין מְגוּלִין. אֵינּוּ חוֹשֵׁשׁ לֹא מְשׁוּם כָּלֵאִים. וְלֹא מְשׁוּם
שְׂבִיעִית. וְלֹא מְשׁוּם מַעֲשְׂרוֹת. וְנִטְלִין בְּשֶׁבֶת. הַזּוֹרֵעַ
חֲטָה וְשַׁעוֹרָה כְּאֶחָת. הֲרִי זֶה כָּלֵאִים. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר
אֵינּוּ כָּלֵאִים עַד שֶׁיֵּהוּ שְׁתֵּי חֲטִים וְשַׁעוֹרָה. אוֹ חֲטָה וּשְׁתֵּי
שַׁעוֹרִים. אוֹ חֲטָה וְשַׁעוֹרָה וְכוּסְמָת:

פרק ב

כָּל סָאָה שֵׁישׁ בּוֹ רוֹבַע מִמֵּין אַחֵר יִמַּעַט רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר
 יְבוֹר בֵּין מִמֵּין אֶחָד בֵּין מִשְׁנֵי מִינִין רַבִּי שְׁמַעוֹן
 אוֹמֵר לֹא אָמְרוּ אֵלָּא מִמֵּין אֶחָד וַחֲכָמִים אוֹמְרִים כָּל
 שֶׁהוּא כְּלָאִים בְּסָאָה מִצְטָרֵף לְרוֹבַע:

ב בָּמָה דְּבָרִים אָמוּרִים תְּבוּאָה בְּתִבּוּאָה וְקִטְנִית
 בְּקִטְנִית תְּבוּאָה בְּקִטְנִית וְקִטְנִית בְּתִבּוּאָה בְּאַמָּת
 אָמְרוּ זֶרְעוֹנִי גִנָּה שְׁאִינָן נֶאֱכָלִין מִצְטָרֵפִין אֶחָד מֵעֲשָׂרִים
 וְאַרְבַּע בְּנוֹפֵל לְבֵית סָאָה רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר כֶּשֶׁם שֶׁאָמְרוּ
 לְהַחֲמִיר בָּךְ אָמְרוּ לְהַקֵּל הִפְשַׁתָּן בְּתִבּוּאָה מִצְטָרֵפֶת
 אֶחָד מֵעֲשָׂרִים וְאַרְבַּע בְּנוֹפֵל לְבֵית סָאָה:

ג הֵיטָהּ שָׂדֶהוּ זְרוּעָה חֲטִים וְנִמְלָךְ לְזוּרְעָה שְׁעוּרִין יִמָּתִין
 לָהּ עַד שֶׁתִּתְּלִיעַ וְיוֹפֵךְ וְאַחֵר כֶּךָ זֶרַע אִם צִמְחָה לֹא
 יֹאמֵר אֶזְרַע וְאַחֵר כֶּךָ אוֹפֵךְ אֵלָּא הוֹפֵךְ וְאַחֵר כֶּךָ זֶרַע
 בָּמָה יֵהָא חוֹרֵשׁ כְּתִלְמֵי הֶרְבִּיעָה אֲבָא שְׁאוּל אוֹמֵר כְּדִי
 שְׁלֹא יִשְׁייר רוֹבַע לְבֵית סָאָה:

ד זְרוּעָה וְנִמְלָךְ לְנוֹטָעָה לֹא יֹאמֵר אָטַע וְאַחֵר כֶּךָ אוֹפֵךְ
 אֵלָּא הוֹפֵךְ וְאַחֵר כֶּךָ נוֹטַע נוֹטָעָה וְנִמְלָךְ לְזוּרְעָה לֹא
 יֹאמֵר אֶזְרַע וְאַחֵר כֶּךָ אֲשֶׁרֶשׁ אֵלָּא מְשֶׁרֶשׁ וְאַחֵר כֶּךָ
 זֶרַע אִם רָצָה גּוֹמֵם עַד פְּחוֹת מִטְּפַח וְזֶרַע וְאַחֵר כֶּךָ
 מְשֶׁרֶשׁ:

ה היתה שדהו זרועה קנבוס או לוף. לא יהא זורע ובא על גביהם. שאינן עושין אלא לשלש שנים. תבואה שעלו בה ספיחי אסטים. וכן מקום הגרנות שעלו בהן מיני הרבה. וכן תלתן שהעלה מיני עשבים. אין מחיבין אותו לנכש. אם נכש או כסח. אומרים לו עקור את הכל. חוץ ממין אחד:

ו הרוצה לעשות שדהו משר משר מכל מין. בית שמאי אומרים שלשה תלמים של פתיח. ובית הלל אומרים מלא העול השרוני. וקרובין דברי אלו להיות כדברי אלו:

ז היה ראש תור חטים. נכנס בתוך של שעורים מותר. מפני שהוא נראה בסוף שדהו. שלו חטים ושל חבירו מין אחר. מותר לסמוך לו מאותו המין. שלו חטים ושל חבירו חטים. מותר לסמוך לו תלם של פשתן. ולא תלם של מין אחר. רבי שמעון אומר אחד זרע פשתן ואחד כל המינין. רבי יוסי אומר. אף באמצע שדהו. מותר לבדוק בתלם של פשתן:

ח אין סומכין לשדה תבואה חרדל וחריע. אבל סומכין לשדה ירקות חרדל וחריע. וסומך לבור ולגיר ולגפה ולדרדך. ולגדר שהוא גבוה עשרה טפחים. ולחרין שהוא עמוק עשרה ורחב ארבעה. ולאילן שהוא מסך על הארץ. ולסלע שהוא גבוה עשרה ורחב ארבעה:

ט הַרוּצָה לַעֲשׂוֹת שְׂדֵהוּ. קִרְחַת קִרְחַת מִכָּל מִין. עוֹשָׂה עֲשָׂרִים וְאַרְבָּעָה קִרְחוֹת לְבֵית סָאָה. מִקִּרְחַת לְבֵית רוּבֵעַ. וְזוֹרֵעַ בְּתוֹכָהּ כָּל מִין שִׁירָצָה. הֵיתָה קִרְחַת אַחַת אוֹ שְׁתֵּים. זוֹרֵעַם חֲרָדֵל. שְׁלֹשׁ לֹא יִזְרַעם חֲרָדֵל. מִפְּנֵי שֶׁהִיא נִרְאִית כְּשִׂידָה חֲרָדֵל. דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר. וְחֻכְמִים אוֹמְרִים תִּשַּׁע קִרְחוֹת מוֹתָרוֹת. עֲשֹׂר אֲסוּרוֹת. רַבִּי אֱלִיעֶזֶר בֶּן יַעֲקֹב אוֹמֵר אֲפִילוֹ כָּל שְׂדֵהוּ בֵּית כּוֹר. לֹא יַעֲשֶׂה בְּתוֹכָהּ. חוּץ מִקִּרְחַת אַחַת:

י כָּל שֶׁהוּא בְּתוֹךְ בֵּית רוּבֵעַ. עוֹלָה בְּמִדַּת בֵּית רוּבֵעַ. אֲכִילַת הַגֶּפֶן וְהַקֶּבֶר וְהַסֵּלַע. עוֹלִין בְּמִדַּת בֵּית רוּבֵעַ. תְּבוּאָה בְּתִבּוּאָה בֵּית רוּבֵעַ. יֵרֶק בֵּירֶק שְׂשָׂה טַפָּחִים. תְּבוּאָה בֵּירֶק. יֵרֶק בְּתִבּוּאָה. בֵּית רוּבֵעַ. רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר יֵרֶק בְּתִבּוּאָה שְׂשָׂה טַפָּחִים:

י"א תְּבוּאָה נוֹטָה עַל גִּבִּי תְּבוּאָה. יֵרֶק עַל גִּבִּי יֵרֶק. תְּבוּאָה עַל גִּבִּי יֵרֶק. יֵרֶק עַל גִּבִּי תְּבוּאָה. הַכֹּל מוֹתֵר. חוּץ מִדִּלְעַת יוֹנִית. רַבִּי מֵאִיר אוֹמֵר אִף הַקְּשׁוֹת וּפּוֹל הַמְצָרִי. וְרוּאָה אֲנִי אֶת דְּבָרֵיהֶם מִדְּבָרֵי:

פרק ג

עֲרוּגָה שֶׁהִיא שֵׁשׁ טַפָּחִים עַל שֵׁשׁ טַפָּחִים זֹרְעִים
 בְּתוֹכָהּ חֲמֵשׁ זֵרְעוֹנִים אַרְבָּעָה בְּאַרְבָּעָה
 רוּחוֹת הָעֲרוּגָה וְאַחַד בְּאַמְצָע הִיא לָהּ גְּבוּלָה טַפָּח.
 זֹרְעִין בְּתוֹכָהּ שְׁלֹשָׁה עָשָׂר שְׁלֹשָׁה עַל כָּל גְּבוּל וּגְבוּל.
 וְאַחַד בְּאַמְצָע לֹא יֵטַע רֹאשׁ הַלֶּפֶת בְּתוֹךְ הַגְּבוּל מִפְּנֵי
 שֶׁהוּא מְמַלְאֵהוּ רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר שֵׁשׁ בְּאַמְצָע:

ב כָּל מִין זֹרְעִים אֵין זֹרְעִין בְּעֲרוּגָה וְכָל מִין יִרְקוֹת
 זֹרְעִין בְּעֲרוּגָה חֲרָדֵל וְאַפּוֹנִים הַשּׁוּפִין מִין זֹרְעִים אַפּוֹנִים
 הַגְּמָלָנִים מִין יֶרֶק גְּבוּל שֶׁהִיא גְּבוּלָה טַפָּח וְנִתְמַעֵט כָּשֶׁר.
 שֶׁהִיא כָּשֶׁר מִתְחַלְתּוֹ הַתֵּלֶם וְאַמֶּת הַמֵּים שֶׁהֵם עֲמוּקִים
 טַפָּח זֹרְעִים לְתוֹכָן שְׁלֹשָׁה זֵרְעוֹנִין אֶחָד מִכָּאן וְאַחַד
 מִכָּאן וְאַחַד בְּאַמְצָע:

ג הִיא רֹאשׁ תּוֹר יֶרֶק נִכְנָס לְתוֹךְ שְׂדֵה יֶרֶק אַחֵר מוֹתֵר.
 מִפְּנֵי שֶׁהוּא נִרְאָה כְּסוּף שְׂדֵהוּ הֵיטָה שְׂדֵהוּ זְרוּעָה יֶרֶק.
 וְהוּא מִבְּקֵשׁ לִטַּע בְּתוֹכָהּ שׁוּרָה שֶׁל יֶרֶק אַחֵר רַבִּי
 יִשְׁמַעֵאל אוֹמֵר עַד שִׁיְהֶא הַתֵּלֶם מִפְּלֵשׁ מִרֹאשׁ הַשְּׂדֵה
 וְעַד רֹאשׁוֹ רַבִּי עֲקִיבָא אוֹמֵר אֲרֹךְ שֵׁשׁ טַפָּחִים וְרוֹחֵב
 מְלֹאזֵי רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר רוֹחֵב כְּמֵלֵא רוֹחֵב הַפְּרָסָה:

ד הַנּוֹטֵעַ שְׁתֵּי שׁוּרוֹת שֶׁל קְשׁוּאִין שְׁתֵּי שׁוּרוֹת שֶׁל
 דָּלוּעִים שְׁתֵּי שׁוּרוֹת שֶׁל פּוֹל הַמְצָרִי מוֹתֵר שׁוּרָה שֶׁל
 קְשׁוּאִין שׁוּרָה שֶׁל דָּלוּעִים שׁוּרָה שֶׁל פּוֹל הַמְצָרִי אֲסוּר.

שורה של קשואין. שורה של דלועים. שורה של פול
המצרי. ושורה של קשואים. רבי אליעזר מתיר. וחכמים
אוסרין:

ה נוטע אדם קישות ודלעת לתוך גומא אחת. ובלבד
שתהא זו נוטה לצד זה. וזו נוטה לצד זה. (ונוטה שער
של זו לכאן. ושער של זו לכאן. שכל מה שאסרו חכמים
לא גזרו אלא מפני מראית העין):

י היתה שדהו זרועה בצלים. ומבקש לטע בתוכה שורות
של דלועים. רבי ישמעאל אומר עוקר שתי שורות ונוטע
שורה אחת. ומניח קמת בצלים במקום שתי שורות.
ועוקר שתי שורות. ונוטע שורה אחת. רבי עקיבא אומר
עוקר שתי שורות. ונוטע שתי שורות. ומניח קמת בצלים
במקום שתי שורות. ועוקר שתי שורות. ונוטע שתי
שורות. וחכמים אומרים אם אין בין שורה לחברתה
שתיים עשרה אמה. לא יקיים את הזרע של בנתיים:

י דלעת בירק כירק. ובתבואה נותנין לה בית רובע. היתה
שדהו זרועה תבואה. ובקש לטע לתוכה. שורה של
דלועין. נותנין לה לעבודתה ששה טפחים. ואם הגדילה
יעקור מלפניה. רבי יוסי אומר נותנין לה עבודתה ארבע
אמות. אמרו לו התחמיר זו מן הגפן. אמר להן מצינו שזו
חמורה מן הגפן. שלגפן יחידית נותנין לה עבודתה ששה
טפחים. ולדלעת יחידית נותנין לה בית רובע. רבי מאיר

אומר משום רבי ישמעאל כל שלשה דלועין לבית סאה.
לא יביא זרע לתוך בית סאה. רבי יוסי בן החוטף אפרתי
אמר משום רבי ישמעאל כל שלשה דלועין לבית כור.
לא יביא זרע לתוך בית כור:

פרק ד

קרחת הכרם. בית שמאי אומרים ארבע ועשרים
אמות. ובית הלל אומרים שש עשרה אמה.
מחול הכרם. בית שמאי אומרים שש עשרה אמה. ובית
הלל אומרים שתים עשרה אמה. ואיזו היא קרחת הכרם.
כרם שחרב מאמצעו. אם אין שם שש עשרה אמה. לא
יביא זרע לשם. היו שם שש עשרה אמה. נותנין לה
עבודתה. וזורע את המותר:

^ב אי זו היא מחול הכרם. בין כרם לגדר. אם אין שם
שתים עשרה אמה. לא יביא זרע לשם. היו שם שתים
עשרה אמה. נותנין לו עבודתו וזורע את המותר:

^ג רבי יהודה אומר אין זה אלא גדר הכרם. ואי זה הוא
מחול הכרם. בין שני הכרמים. ואי זה הוא גדר שהוא
גבוה עשרה טפחים. וחרץ שהוא עמוק עשרה ורחב
ארבעה:

^ד מחיצת הקנים. אם אין בין קנה לחבירו שלשה טפחים
כדי שיכנס הגדי. הרי זו כמחיצה. וגדר שנפרץ עד עשר

אֲמוֹת הָרִי הִיא כִּפְתָּח. יֵתֵר מִכֵּן כִּנְגֵד הַפְּרָצָה אָסוּר.
נִפְרָצוּ בּוֹ פְּרָצוֹת הֶרְבֵּה. אִם הָעוֹמֵד מֵרֶבֶה עַל הַפְּרוּץ
מוֹתֵר. וְאִם הַפְּרוּץ מֵרֶבֶה עַל הָעוֹמֵד כִּנְגֵד הַפְּרָצָה אָסוּר:

ה' הַנוֹטֵעַ שׁוֹרָה שֶׁל חֲמֵשׁ גָּפְנִים. בֵּית שְׁמָאִי אוֹמְרִים כָּרִם.
וּבֵית הֵלֵל אוֹמְרִים אֵינוֹ כָּרִם. עַד שֶׁיְהִי שֵׁם שְׁתֵּי שׁוּרוֹת.
לְפִיכָךְ הַזֹּרֵעַ אַרְבַּע אֲמוֹת שֶׁבְכָרִם. בֵּית שְׁמָאִי אוֹמְרִים
קֹדֶשׁ שׁוֹרָה אַחַת. וּבֵית הֵלֵל אוֹמְרִים קֹדֶשׁ שְׁתֵּי שׁוּרוֹת:

י' הַנוֹטֵעַ שְׁתֵּים כִּנְגֵד שְׁתֵּים. וְאַחַת יוֹצֵאת זָנָב. הָרִי זֶה
כָּרִם. שְׁתֵּים כִּנְגֵד שְׁתֵּים וְאַחַת בְּנִתִּים. אוֹ שְׁתֵּים כִּנְגֵד
שְׁתֵּים. וְאַחַת בְּאֻמָּצֵעַ אֵינוֹ כָּרִם. עַד שֶׁיְהִי שְׁתֵּים נֶגֶד
שְׁתֵּים. וְאַחַת יוֹצֵאת זָנָב:

י' הַנוֹטֵעַ שׁוֹרָה אַחַת בְּתוֹךְ שְׁלֹו. וְשׁוֹרָה אַחַת בְּתוֹךְ שֶׁל
חֲבִירוֹ. וְדֶרֶךְ הִיחִיד וְדֶרֶךְ הָרַבִּים בְּאֻמָּצֵעַ. וְגִידֵר שֶׁהוּא
נִמְוֶה מֵעֲשָׂרָה טַפָּחִים הָרִי אֵלּוֹ מִצְטַרְפוֹת. גְּבוּלָה מֵעֲשָׂרָה
טַפָּחִים אֵינָן מִצְטַרְפוֹת. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר אִם עֶרְסָן
מִלְמַעְלָה הָרִי אֵלּוֹ מִצְטַרְפוֹת:

ה' הַנוֹטֵעַ שְׁתֵּי שׁוּרוֹת. אִם אֵין בֵּינֵיהֶם שְׁמוֹנֶה אֲמוֹת לֹא
יָבִיא זֶרַע לְשֵׁם. הָיוּ שְׁלֹשׁ. אִם אֵין בֵּין שׁוֹרָה לַחֲבֵרְתָּהּ
שֵׁשׁ עֲשָׂרָה אַמָּה. לֹא יָבִיא זֶרַע לְשֵׁם. רַבִּי אֱלִיעֶזֶר
בֶּן יַעֲקֹב אוֹמֵר מִשּׁוּם חֲנֻנְיָה בֶּן חֲכִינָאִי אֶפִּילוּ חֲרֻבָּה
הָאֻמָּצֵעִית. וְאֵין בֵּין שׁוֹרָה לַחֲבֵרְתָּהּ שֵׁשׁ עֲשָׂרָה אַמָּה. לֹא

יביא זרע לשם שאלו מתחלה נטען. הִיָּה מוֹתֵר בְּשִׁמוּנָה
אֲמוֹת:

^ט הַנוֹטֵעַ אֶת כְּרָמוֹ עַל שֵׁשׁ עֶשְׂרֵה (אִמָּה) שֵׁשׁ עֶשְׂרֵה
אִמָּה. מוֹתֵר לְהִבְיֹא זֶרַע לְשֵׁם. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה מַעֲשֶׂה
בְּצִלְמוֹן. בְּאַחַד שְׁנֵטַע אֶת כְּרָמוֹ עַל שֵׁשׁ עֶשְׂרֵה. שֵׁשׁ
עֶשְׂרֵה אִמָּה. וְהָיָה הוֹפֵךְ שָׁעַר שְׁתֵּי שׁוּרוֹת לְצַד אֶחָד.
וְזוֹרֵעַ אֶת הַנִּיר. וּבִשְׁנֵה הָאֲחֵרֶת הָיָה הוֹפֵךְ אֶת הַשָּׁעַר
לְמָקוֹם אַחֵר וְזוֹרֵעַ אֶת הַבּוּר. וּבֹא מַעֲשֶׂה לְפָנֵי חֲכָמִים
וְהַתִּירוּ. רַבִּי מֵאִיר וְרַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמְרִים אֵף הַנוֹטֵעַ אֶת
כְּרָמוֹ עַל (שְׁמוּנָה) שְׁמוּנָה אֲמוֹת מוֹתֵר:

פרק ה

כָּרֶם שֶׁחָרַב. אִם יֵשׁ בוֹ לְלֶקֶט עֶשֶׂר גִּפְנִים לְבֵית סָאָה.
וְנִטְוָעוֹת כֹּהֲלֻכְתָּן. הָרִי זֶה נִקְרָא כָּרֶם דָּל. כָּרֶם
(דָּל) שֶׁהוּא נָטוּעַ עַרְבֵּבִיָּא. אִם יֵשׁ בוֹ לְכוּיִן שְׁתֵּים כִּנְגָד
שְׁלֹשׁ. הָרִי זֶה כָּרֶם. וְאִם לֹא אֵינוֹ כָּרֶם. רַבִּי מֵאִיר אוֹמֵר
הוֹאִיל וְהוּא נִרְאָה כְּתַבְנִית הַכָּרְמִים. הָרִי זֶה כָּרֶם:

^ב כָּרֶם שֶׁהוּא נָטוּעַ עַל פְּחוֹת פְּחוֹת מֵאַרְבַּע אֲמוֹת. רַבִּי
שְׁמַעוֹן אוֹמֵר אֵינוֹ כָּרֶם. וְחֲכָמִים אוֹמְרִים כָּרֶם. וְרוֹאִין אֶת
הָאֻמְצָעִיּוֹת. כָּאֵלוֹ אֵינָן:

^ג חֲרִיץ שֶׁהוּא עוֹבֵר בְּכָרֶם. עֲמוֹק עֶשְׂרֵה וָרֶחַב אַרְבָּעָה.
רַבִּי אֱלִיעֶזֶר בֶּן יַעֲקֹב אוֹמֵר אִם הָיָה מְפֹלֵשׁ מֵרָאשׁ הַכָּרֶם

וְעַד סוּפוֹ הָרִי זֶה נִרְאָה כְּבִין שְׁנֵי כֶרֶמִים זוֹרְעִים בְּתוֹכוֹ.
וְאִם לֹאוֹ הָרִי הוּא כְּגַת וְהַגַּת שֶׁבַכְרָם עֲמוּקָה עֲשָׂרָה
וּרְחֻבָּהּ אַרְבָּעָה רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר זוֹרְעִים בְּתוֹכָהּ
וְחֻכְמִים אוֹסְרִים שׁוּמִירָה שֶׁבַכְרָם גְּבוּהָה עֲשָׂרָה וּרְחֻבָּהּ
אַרְבָּעָה זוֹרְעִין בְּתוֹכָהּ וְאִם הָיָה שְׁעָר כּוֹתֵשׁ אֲסוּר:

ד' גִּפֶּן שֶׁהִיא נְטוּעָה בְּגַת אוֹ בִּנְקַע נוֹתֵנִין לָהּ עֲבוֹדָתָהּ
זוֹרְעֵ אֶת הַמוֹתָר רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר אִם אֵין שָׁם אַרְבַּע
אַמּוֹת לֹא יָבִיא זֶרַע לְשָׁם וְהַבֵּית שֶׁבַכְרָם זוֹרְעִים בְּתוֹכוֹ:

ה' הַנוֹטֵעַ יֵרַק בְּכֶרֶם אוֹ מְקִיִּים הָרִי זֶה מְקַדֵּשׁ אַרְבָּעִים
וְחֻמֵּשׁ גִּפְנִים (אִימָתִי) בְּזִמְן שֶׁהֵיוּ נְטוּעוֹת עַל אַרְבַּע
אַרְבַּע אוֹ עַל חֲמֵשׁ חֲמֵשׁ הָיוּ נְטוּעוֹת עַל שֵׁשׁ שֵׁשׁ אוֹ
עַל שֶׁבַע שֶׁבַע הָרִי זֶה מְקַדֵּשׁ שֵׁשׁ עֲשָׂרָה אֲמָה לְכָל רוּחַ
עֲגוּלוֹת וְלֹא מִרְבָּעוֹת:

ו' הָרוּאָה יֵרַק בְּכֶרֶם וְאָמַר כְּשֶׁאֲגִיעַ לוֹ אֶלְקָטָנוּ מוֹתָר
כְּשֶׁאֲחַזֵּזוֹר אֶלְקָטָנוּ אִם הוֹסִיף בְּמֵאֲתָיִם אֲסוּר:

ז' הָיָה עוֹבֵר בְּכֶרֶם וְנָפְלוּ מִמֶּנּוּ זֵרְעִים אוֹ שִׁיָּצְאוּ עִם
הַזְּבָלִים אוֹ עִם הַמֵּים הַזֹּרֵעַ וְסִעֲרָתוֹ הָרוּחַ לֹאֲחֻזְרֵיו
מוֹתָר סִעֲרָתוֹ הָרוּחַ לִפְנָיו רַבִּי עֲקִיבָא אוֹמֵר אִם עֲשִׁבִים
יוֹפֵד וְאִם אָבִיב יִנְפֹץ וְאִם הִבִּיאָה דָּגֵן תִּדְלֹק:

ח' הַמְקִיִּים קוֹצִים בְּכֶרֶם רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר קִדְשׁ וְחֻכְמִים
אוֹמְרִים לֹא קִדְשׁ אֶלָּא דְּבַר שְׂכֻמוֹהוּ מְקִיָּמִין הָאִירוֹס

והקיסוס. ושושנת המלך. וכל (מיני) זרעים. אינן כלאים
בכרם. הקנבוס רבי טרפון אומר אינו כלאים. וחכמים
אומרים כלאים. והקנרס כלאים בכרם:

פרק ו

אִיזָהוּ עָרִיס. הַנוֹטֵעַ שׁוּרָה שֶׁל חֲמֵשׁ גָּפְנִים. בְּצַד הַגָּדֵר.
שֶׁהוּא גְבוּהָ עֲשָׂרָה טַפָּחִים. אוֹ בְּצַד חֲרִיץ. שֶׁהוּא
עֲמוֹק עֲשָׂרָה טַפָּחִים וְרוּחַב אַרְבַּע. נוֹתֵנִין לוֹ עֲבוּדָתוֹ
אַרְבַּע אַמּוֹת. בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים מוֹדְדִין אַרְבַּע אַמּוֹת
מֵעֵקֶר הַגָּפְנִים לַשָּׂדֶה. וּבֵית הֵלֵל אוֹמְרִים מִן הַגָּדֵר לַשָּׂדֶה.
אָמַר רַבִּי יוֹחָנָן בֶּן נּוּרִי. טוֹעֵין כָּל הָאוֹמְרִים בֶּן. אֵלֶּא
אִם יֵשׁ שָׁם אַרְבַּע אַמּוֹת מֵעֵקֶר גָּפְנִים וְלַגָּדֵר. נוֹתֵנִין לוֹ
אֶת עֲבוּדָתוֹ. וְזוֹרֵעַ אֶת הַמּוֹתֵר. וְכַמָּה הִיא עֲבוּדַת הַגָּפֶן.
שֶׁשָּׁה טַפָּחִים לְכָל רוּחַ. רַבִּי עֲקִיבָא אוֹמֵר שְׁלֹשָׁה:

^ב עָרִיס שֶׁהוּא יוֹצֵא מִן הַמַּדְרָגָה. רַבִּי אֱלִיעֶזֶר בֶּן יַעֲקֹב
אוֹמֵר אִם עוֹמֵד בָּאָרֶץ וּבוֹצֵר אֶת כָּלֹו. הָרִי זֶה אוֹסֵר
אַרְבַּע אַמּוֹת בַּשָּׂדֶה. וְאִם לֹאוֹ אִינוֹ אוֹסֵר אֵלֶּא כִּנְגִידֹו. רַבִּי
אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר אִף הַנוֹטֵעַ אַחַת בָּאָרֶץ וְאַחַת בַּמַּדְרָגָה. אִם
גְּבוּהָ מִן הָאָרֶץ עֲשָׂרָה טַפָּחִים אֵינָה מַצְטַרֶּפֶת עִמָּה. וְאִם
לֹאוֹ הָרִי זֶה מַצְטַרֶּפֶת עִמָּה:

^ג הַמַּדְלָה אֶת הַגָּפֶן עַל מְקַצֵּת אַפִּיפִּירוֹת. לֹא יָבִיא זֶרַע
אֶל תַּחַת הַמּוֹתֵר. וְאִם הֵבִיא לֹא קִדָּשׁ. וְאִם הֵלֵךְ הַחֲדָשׁ
אֲסוּר. וְכֵן הַמַּדְלָה עַל מְקַצֵּת אֵילָן סָרֶק:

י המדלה את הגפן על מקצת אילן מאכל. מתר להביא זרע אל תחת המותר. אם הלך החדש יחזירנו מעשה שהלך רבי יהושע אצל רבי ישמעאל לכפר עזיז. והראהו גפן מולדה על מקצת תאנה. אמר לו מה אני להביא זרע אל תחת המותר. אמר לו מותר. והעלהו משם לבית המגניה. והראהו גפן שהוא מולדה על מקצת הקורה. וסדן של שקמה. ובו קורות הרבה. אמר לו תחת הקורה זו אסור. והשאר מותר:

ה איזהו אילן סרק. כל שאינו עושה פירות. רבי מאיר אומר הכל אילן סרק. חוץ מן הזית והתאנה. רבי יוסי אומר כל שאין כמותו נוטעין שדות שלמות. הרי זה אילן סרק:

י פסקי ערים שמונה אמות ועוד. וכל מדות שאמרו חכמים בפרס אין בהם ועוד. חוץ מפסקי ערים. אלו הן פסקי ערים. ערים שחרב מאמצעו. ונשתירו בו חמש גפנים מכאן וחמש גפנים מכאן. אם יש שם שמונה אמות לא יביא זרע לשם. שמונה אמות ועוד. נותנין לו כדי עבודתו. וזרע את המותר:

י ערים שהוא יוצא מן הכותל מתוך הקרן וכלה. נותנין לו עבודתו וזרע את המותר. רבי יוסי אומר אם אין שם ארבע אמות. לא יביא זרע לשם:

ח הקנים היוצאים מן הערים וחס עליהם לפסקון כנגדן
מותר עשאן כדי שיהלך עליהן החדש אסור:

ט הפרח היוצא מן הערים רואין אותו כאלו מטוטלת
תלויה בו כנגדו אסור וכן בדלית המותח זמורה מאילן
לאילן תחתיה אסור ספקה בחבל או בגמי תחת הספוק
מותר עשאה כדי שיהלך עליו החדש אסור:

פרק ז

המבריד את הגפן בארץ אם אין עפר על גבה שלשה
טפחים לא יביא זרע עליה אפילו הבריקה
בדלעת או בסילון הבריקה בסלע אף על פי שאין עפר
על גבה אלא שלש אצבעות מותר להביא זרע עליה
הארבעה שבגפן אין מודדין לה אלא מן העיקר השני:

ב המבריד שלש גפנים ועקריהם נראים רבי אליעזר
בר צדוק אומר אם יש ביניהם מארבע אמות ועד
שמונה הרי אלו מצטרפות ואם לאו אינן מצטרפות
גפן שיבשה אסורה ואינה מקדשת רבי מאיר אומר אף
צמר גפן אסור ואינו מקדש רבי אליעזר בר צדוק אומר
משמו אף על גבי הגפן אסור ואינו מקדש:

ג אלו אוסרין ולא מקדשין מותר חרבן הפרס מותר
מחול הפרס מותר פסקי ערים מותר אפיירות אבל

תחת הגפן ועבודת הגפן וארבע אמות שבפכרם הרי אלו
מקדשות:

ד המספך את גפנו על גבי תבואתו של חבירו הרי זה
קדש וחייב באחריותו רבי יוסי ורבי שמעון אומרים אין
אדם מקדש דבר שאינו שלו:

ה אמר רבי יוסי מעשה באחד שזרע את כרמו בשביעית
ובא מעשה לפני רבי עקיבא ואמר אין אדם מקדש דבר
שאינו שלו:

ו האנס שזרע את הכרם ויצא מלפניו קוצרו אפילו
במועד עד כמה הוא נותן לפועלים עד שליש יתר מכאן
קוצר כדרכו והולך אפילו לאחר המועד מאימתי הוא
נקרא אנס משישקע:

ז הרוח שעלעלה את הגפנים על גבי תבואה יגדור
מיד אם ארעו אנס מותר תבואה שהיא נוטה תחת
הגפן וכן בירק מחזיר ואינו מקדש מאימתי תבואה
מתקדשת משתשריש וענבים משיעשו כפול הלבן
תבואה שייבשה כל צרכה וענבים שבשלו כל צרכן אינן
מתקדשות:

ח עציץ נקוב מקדש בכרם ושאינו נקוב אינו מקדש ורבי
שמעון אומר זה וזה אוסרין ולא מקדשין המעביר עציץ
נקוב בכרם אם הוסיף במאתים אסור:

פרק ח

כִּלְאֵי הַכֶּרֶם. אֲסוּרִין מִלְזָרוֹעַ וּמִלְקָיִים. וְאֲסוּרִין בִּהֲנָאָה.
 כִּלְאֵי זֵרַעִים. אֲסוּרִין מִלְזָרוֹעַ וּמִלְקָיִים. וּמוֹתְרִין
 בְּאֲכִילָה. וְכָל שֶׁכֶּן בִּהֲנָאָה. כִּלְאֵי בָגְדִים. מוֹתְרִין בְּכָל
 דְּבָר. וְאֵינָן אֲסוּרִין אֲלֵא מִלְלָבוֹשׁ. כִּלְאֵי בְהֵמָה מוֹתְרִים
 לְגִדְל וּלְקָיִים. וְאֵינָן אֲסוּרִים אֲלֵא מִלְהַרְבִּיעַ. כִּלְאֵי בְהֵמָה
 אֲסוּרִים זֶה בְּזֶה:

בִּבְהֵמָה עִם בְּהֵמָה. וְחִיָּה עִם חִיָּה. בְּהֵמָה עִם חִיָּה.
 וְחִיָּה עִם בְּהֵמָה. טְמֵאָה עִם טְמֵאָה. וְטְהוֹרָה עִם טְהוֹרָה.
 טְמֵאָה עִם טְהוֹרָה. וְטְהוֹרָה עִם טְמֵאָה. אֲסוּרִין לְחֵרוֹשׁ
 וּלְמִשּׁוֹךְ וּלְהִנְהִיג:

הַמְנַהִיג. סוֹפֵג אֶת הָאֲרָבָעִים. וְהַיּוֹשֵׁב בְּקֶרוֹן. סוֹפֵג אֶת
 הָאֲרָבָעִים. רַבִּי מֵאִיר פּוֹטֵר. וְהַשְּׁלִישִׁית שֶׁהִיא קְשׁוּרָה
 לְרִצּוּעוֹת אֲסוּרָה:

אֵין קוֹשְׁרִין אֶת הַסּוֹס. לֹא לְצִדְדֵי הַקֶּרוֹן. וְלֹא לְאַחֵר
 הַקֶּרוֹן. וְלֹא אֶת הַלְבָדָקָם לְגִמְלִים. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר כָּל
 הַנוֹלָדִים מִן הַסּוֹס אֵף עַל פִּי שְׁאֲבִיָּהּ חֲמֹזֵר מִתְּרִין זֶה
 עִם זֶה. וְכֵן הַנוֹלָדִים מִן הַחֲמֹזֵר אֵף עַל פִּי שְׁאֲבִיָּהּ סוֹס
 מִתְּרִין זֶה עִם זֶה. אֲבָל הַנוֹלָדִים מִן הַסּוֹס עִם הַנוֹלָדִים
 מִן הַחֲמֹזֵר. אֲסוּרִים זֶה עִם זֶה:

ה הפרוטיות אסורות והרמך מתר ואדני השדה חיה רבי יוסי אומר מטמאות באהל באדם הקופד וחולדת הסננים חיה חולדת הסננים רבי יוסי אומר בית שמאי אומרים מטמא כזית במשא וכעדשה במגע:

י שור בר מין בהמה ורבי יוסי אומר מין חיה כלב מין חיה רבי מאיר אומר מין בהמה החזיר מין בהמה הערוד מין חיה הפיל והקוף מין חיה ואדם מתר עם כלם למשוך ולחרוש ולהנהיג:

פרק ט

אין אסור משום כלאים אלא צמר ופשתים ואינו מטמא בנגעים אלא צמר ופשתים אין הכהנים לובשין לשמש בבית המקדש אלא צמר ופשתים צמר גמלים וצמר רחלים שטרפן זה בזה אם רוב מן הגמלים מתר ואם רוב מן הרחלים אסור מחצה למחצה אסור וכן הפשתן והקנבוס שטרפן זה בזה:

ב השירים והפלך אין בהם משום כלאים אבל אסורים מפני מראית העין הכרים והפסתות אין בהם משום כלאים ובלבד שלא יהיה בשרו נוגע בהם אין עראי לכלאים ולא ילבש כלאים אפילו על גבי עשרה אפילו לגנוב את המכס:

^ג מִטְפָּחוֹת הַיָּדִים. מִטְפָּחוֹת הַסְּפָרִים. מִטְפָּחוֹת הַסֶּפֶג. אֵין בָּהֶם מִשּׁוּם כְּלָאִים. רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹסֵר. וּמִטְפָּחוֹת הַסְּפָרִים. אֲסוּרוֹת מִשּׁוּם כְּלָאִים:

^ד תַּכְרִיכֵי הַמֶּת וּמִרְדַּעַת שֶׁל חֲמוֹר. אֵין בָּהֶם מִשּׁוּם כְּלָאִים. לֹא יִתֵּן הַמִּרְדַּעַת עַל כֶּתְפוֹ. אֲפִילוּ לְהוֹצִיא עָלֶיהָ זָבֵל:

^ה מוֹכְרֵי כֶסוֹת. מוֹכְרִין בְּדֶרֶכָן. וּבִלְבָד שֶׁלֹּא יִתְכַּוְּנוּ. בַּחֲמָה. מִפְּנֵי הַחֲמָה. וּבִגְשָׁמִים. מִפְּנֵי הַגְּשָׁמִים. וְהַצְנוּעִים מִפְּשִׁילִין בַּמָּקַל לְאַחֲרֵיהֶן:

^ו תּוֹפְרֵי כֶסוֹת. תּוֹפְרִין בְּדֶרֶכָן. וּבִלְבָד שֶׁלֹּא יִתְכַּוְּנוּ. בַּחֲמָה. מִפְּנֵי הַחֲמָה. וּבִגְשָׁמִים. מִפְּנֵי הַגְּשָׁמִים. וְהַצְנוּעִים תּוֹפְרִין בְּאַרְץ:

^ז הַבְּרִיסִין וְהַבְּרִדְסִין. וְהַדְּלִמְטִיקִיוֹן. וּמִנְעָלוֹת הַפִּינוֹן. לֹא יִלְבַּשׁ בָּהֶן עַד שִׁיבְדוֹק. רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר הַבָּאִים מִחוּץ הֵימָּה וּמִמְדִּינֹת הֵימָּה. אֵינָן צָרִיכִים בְּדִיקָה. מִפְּנֵי שֶׁחֲזָקָתָן בְּקִנְבוּס. וּמִנְעָל שֶׁל זָרֵד אֵין בּוֹ מִשּׁוּם כְּלָאִים:

^ח אֵין אֲסוּר מִשּׁוּם כְּלָאִים אֶלָּא טוּוֹי וְאַרוּג. שֶׁנֶּאֱמַר לֹא תִלְבַּשׁ שַׁעֲטָנִי. דָּבָר שֶׁהוּא שׁוּעַ טוּוֹי וְנוֹז. רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן אֱלִעֶזֶר אוֹמֵר נִלְוִי וּמִלִּיז הוּא אֶת אָבִיו שֶׁבִּשְׂמִים עָלָיו:

^ט לְבָדִים אֲסוּרִים מִפְּנֵי שֶׁהֵם שׁוּעִים. פִּי שֶׁל צֶמֶר בְּשֵׁל פִּשְׁתָּן אֲסוּר. מִפְּנֵי שֶׁהֵם חוֹזְרִין בְּאַרְיֵג. רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר

משיחות של ארגמן אסורות מפני שהוא מוליל עד שלא
קושר. לא יקשור סרט של צמר בשל פשתן לחגור בו
את מתניו. אף על פי שהרצועה באמצע:

· אותות הגרדין ואותות הכובסין. אסורות משום בלאים.
· התוכף תכיפה אחת אינה חבור. ואין בה משום בלאים.
· והשומטה בשבת פטור. עשה שני ראשיה לצד אחד.
· חבור ויש בה משום בלאים. והשומטה בשבת חייב.
· רבי יהודה אומר עד שישלש השק והקפה מצטרפין
לבלאים: סליק

מסכת שביעית

פרק א

עד אימתי חורשין בשדה האילן ערב שביעית בית
שמאי אומרים כל זמן שהוא יפה לפרי ובית הלל
אומרים עד העצרת וקרובין דברי אלו להיות בדברי
אלו:

^ב איזהו שדה האילן כל שלשה אילנות לבית סאה אם
ראויין לעשות כפר דבלה של ששים מנה באיטלקי
חורשים כל בית סאה בשבילן פחות מכאן אין חורשין
להם אלא מלא האורה וסלו חוצה לו:

^ג אחד אילן סרק ואחד אילן מאכל רואין אותן כאלו הם
תאנים אם ראויין לעשות כפר דבלה של ששים מנה
באיטלקי חורשין כל בית סאה בשבילן פחות מכאן
אין חורשין להן אלא לצרכן:

^ד היתה אחד עושה כפר דבלה ושנים אין עושין או שנים
עושין ואחד אינו עושה אין חורשין להן אלא לצרכן עד
שיהיו משלשה ועד תשעה היו עשרה מעשרה ולמעלה
בין עושין בין שאינן עושין חורשין כל בית סאה בשבילן
שנאמר בחריש ובקציר תשבות אין צריך לומר חריש
וקציר של שביעית אלא חריש של ערב שביעית שהוא
נכנס בשביעית וקציר של שביעית שהוא יוצא למוצאי

שְׁבִיעִית· רַבִּי יִשְׁמַעֵאל אוֹמֵר מֵה חֲרִישׁ רְשׁוֹת אַף קָצִיר
רְשׁוֹת· יֵצֵא קָצִיר הָעוֹמֵר:

ה' שְׁלֹשָׁה אֵילָנוֹת שֶׁל שְׁלֹשָׁה אָנָּשִׁים הָרִי אֵלוֹ מִצְטָרְפִין·
וְחוֹרְשִׁין כָּל בֵּית סָאָה בְּשִׁבְלֵן· וְכַמָּה יֵהָא בֵּינֵהֶם· רַבֵּן
(שְׁמַעוֹן בֶּן) גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר כְּדִי שִׁיְהָא הַבָּקָר עוֹבֵר בְּכֵלָיו:

י' עֶשֶׂר נְטִיעוֹת מְפוֹזְרוֹת בְּתוֹךְ בֵּית סָאָה· חוֹרְשִׁין כָּל
בֵּית סָאָה בְּשִׁבְלֵן· עַד רֹאשׁ הַשָּׁנָה· הָיוּ עֲשׂוּיוֹת שׁוֹרָה
וּמוֹקְפוֹת עֲטָרָה· אֵין חוֹרְשִׁין לָהֶם אֶלָּא לְצָרְכָן:

י' הַנְטִיעוֹת וְהַדְלוּעִים מִצְטָרְפִין לְתוֹךְ בֵּית סָאָה· רַבֵּן
שְׁמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר כָּל עֲשָׂרָה דְלוּעִים לְבֵית סָאָה·
חוֹרְשִׁין כָּל בֵּית סָאָה עַד רֹאשׁ הַשָּׁנָה:

ח' עַד אֵימָתִי נִקְרְאוּ נְטִיעוֹת· רַבִּי אֶלְעָזָר בֶּן עֲזַרְיָה אוֹמֵר
עַד שִׁיְחוּלוֹ· רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ אוֹמֵר בֵּת שִׁבְעַ שָׁנִים· רַבִּי עֲקִיבָא
אוֹמֵר נְטִיעָה כְּשֶׁמָּה· אֵילָן שֶׁנִּגְמָם וְהוֹצִיא חֲלִיפִין· מְטַפֵּחַ
וּלְמִטָּה כְּנְטִיעָה· מְטַפֵּחַ וּלְמַעְלָה כְּאֵילָן· דְּבָרֵי רַבִּי שְׁמַעוֹן:

פרק ב

עד אימתי חורשין בשדה לבן ערב שביעית. עד שתכלה הליחה. כל זמן שבני אדם חורשין לטע במקשאות ובמדלעות. אמר רבי שמעון נתת תורת כל אחד ואחד בידו. אלא בשדה הלבן עד הפסח. ובשדה האילן עד עצרת:

ב מזבלין ומעדרין במקשאות ובמדלעות עד ראש השנה. וכן בבית השלחים. מיבלין מפרקין מאבקין מעשנין עד ראש השנה. רבי שמעון אומר אף נוטל הוא את העלה מן האשכול בשביעית:

ג מסקלין עד ראש השנה. מקרסמין מזרדין מפסלין עד ראש השנה. רבי יהושע אומר בזרודה וכפסולה של חמישית כד של ששית. רבי שמעון אומר כל זמן שאני רשאי בעבודת האילן רשאי אני בפסולו:

ד מזהמין את הנטיעות וכורכין אותן וקוטמין אותן. ועושין להם בתים. ומשקין אותן עד ראש השנה. רבי אלעזר בר צדוק אומר אף משקה הוא את הנוף בשביעית. אבל לא את העקר:

ה סכין את הפגים ומנקבים אותם עד ראש השנה. פגי ערב שביעית שנכנסו לשביעית. ושל שביעית שיצאו למוצאי שביעית. לא סכין ולא מנקבין אותן. רבי יהודה

אומר מקום שנהגו לסוד אינן סכין מפני שהיא עבודה.
מקום שנהגו שלא לסוד סכין. רבי שמעון מתיר באילן.
מפני שהוא רשאי בעבודת האילן:

י אין נוטעין ואין מבריכין ואין מרכיבין. ערב שביעית.
פחות משלשים יום לפני ראש השנה ואם נטע או הבריך
או הרביב יעקור. רבי יהודה אומר כל הרבבה שאינה
קולטת לשלשה ימים. שוב אינה קולטת. רבי יוסי ורבי
שמעון אומרים לשתי שבתות:

י האורז והדוחן והפרגין והשומשמין שהשרישו לפני
ראש השנה. מתעשרין לשעבר ומתירין בשביעית. ואם
לאו אסורין בשביעית. ומתעשרין לשנה הבאה:

ח רבי שמעון שזורי אומר פול המצרי שזרעו לזרע
בתחלה כיוצא בהן. רבי שמעון אומר אפונין הגמלונין
כיוצא בהן. רבי אלעזר אומר אפונין הגמלונין משתרמלו
לפני ראש השנה:

ט הבצלים הסריסים ופול המצרי. שמנע מהם מים
שלשים יום לפני ראש השנה. מתעשרין לשעבר ומתירים
בשביעית. ואם לאו אסורין בשביעית. ומתעשרין לשנה
הבאה. ושל בעל שמנע מהם מים שתי עונות דברי רבי
מאיר. וחכמים אומרים שלש:

הַדְּלוּעִין שְׁקִיּוֹמָן לְזֶרַע. אִם הִקְשׁוּ לִפְנֵי רֹאשׁ הַשָּׁנָה
וְנִפְסְלוּ מֵאֵכֶל אָדָם. מִתֵּר לְקִיּוֹמָן בְּשִׁבְעִית. וְאִם
לֹא אָסוּר לְקִיּוֹמָן בְּשִׁבְעִית. הִתְמַרּוֹת שְׁלֵהֶם אָסוּרוֹת
בְּשִׁבְעִית. וּמִרְבִּיצִין בְּעֶפֶר לָבֵן. דְּבָרֵי רַבִּי שְׁמַעוֹן. רַבִּי
אֱלִיעֶזֶר בֶּן יַעֲקֹב אוֹסֵר. מִמָּרְסִין בְּאוֹרֵז בְּשִׁבְעִית. רַבִּי
שְׁמַעוֹן אוֹמֵר אָבֵל אֵין מִכֶּסְחִין:

פרק ג

מֵאִימַתִּי מוֹצִיאִין זְבָלִים לְאַשְׁפֹּתוֹת. מִשִּׁפְּסִיקוֹ עוֹבְרֵי
עֲבִירָה. דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר
מִשִּׁיבֵשׁ הַמֶּתוֹק. רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר מִשִּׁיקְשׁוֹר:

בַּעַד כַּמָּה מִזְבָּלִין. עַד שְׁלֹשׁ שְׁלֹשׁ אֲשַׁפְּתוֹת לְבֵית סָאָה.
שֶׁל עֶשֶׂר עֶשֶׂר מִשְׁפָּלוֹת. שֶׁל לֶתֶד לֶתֶד. מוֹסִיפִין עַל
הַמִּשְׁפָּלוֹת. וְאֵין מוֹסִיפִין עַל הָאֲשַׁפְּתוֹת. רַבִּי שְׁמַעוֹן
אוֹמֵר אֵף עַל הָאֲשַׁפְּתוֹת:

ג עוֹשֶׂה אָדָם אֶת שְׂדֵהוּ שְׁלֹשׁ שְׁלֹשׁ אֲשַׁפְּתוֹת לְבֵית סָאָה.
יֵתֵר מִכֵּן מִחֲצִיב. דְּבָרֵי רַבִּי שְׁמַעוֹן. וְחֲכָמִים אוֹסְרִין עַד
שְׁיַעֲמִיק שְׁלֹשָׁה אוֹ עַד שְׁיַגְבִּיָּה שְׁלֹשָׁה. עוֹשֶׂה אָדָם אֶת
זְבָלוֹ אוֹצֵר. רַבִּי מֵאִיר אוֹסֵר עַד שְׁיַעֲמִיק שְׁלֹשָׁה אוֹ עַד
שְׁיַגְבִּיָּה שְׁלֹשָׁה. הִיָּה לוֹ דָּבָר מוּעָט מוֹסִיף עָלָיו וְהוֹלִיד.
רַבִּי אֱלִיעֶזֶר בֶּן עֲזַרְיָה אוֹסֵר עַד שְׁיַעֲמִיק שְׁלֹשָׁה. אוֹ עַד
שְׁיַגְבִּיָּה שְׁלֹשָׁה. אוֹ עַד שִׁיתָן עַל הַסֹּלַע:

י המדייר שדהו עושה סהר לבית סאתים עוקר שלש רוחות ומניח את האמצעית נמצא מדייר בית ארבע סאין רבן שמעון בן גמליאל אומר בית שמונה סאין היתה כל שדהו בית ארבע סאין משייר ממנה מקצת מפני מראית העין ומוציא מן הסהר ונותן לתוך שדהו בדרך המזבלין:

ה לא יפתח אדם מחצב בתחלה לתוך שדהו עד שיהיו בו שלש מרביות שהם שלש על שלש על רום שלש שיעורן עשרים ושבעה אבנים:

י גדר שיש בו עשרה אבנים של משאוי שנים שנים הרי אלו ינטלו שיעור גדר עשרה טפחים פחות מכן מחצב וגוממו עד פחות מהארץ טפח במה דברים אמורים מתוך שלו אבל מתוך של חבירו מה שהוא רוצה יטול במה דברים אמורים בזמן שלא התחיל בו מערב שביעית אבל אם התחיל בו מערב שביעית מה שהוא רוצה נוטל:

י אבנים שזעזעתן המחרשה או שהיו מכוסות ונתגלו אם יש בהם שתים של משאוי שנים שנים הרי אלו ינטלו המסקל את שדהו נוטל את העליונות ומניח את הנזעזעות בארץ וכן גרגר של צרורות או גל של אבנים נוטל את העליונות ומניח את הנזעזעות בארץ אם יש תחתיהן סלע או קש הרי אלו ינטלו:

ח אין בוגין מדרגות על פי הגאיות ערב שביעית משפסקו הגשמים. מפני שהוא מתקנן לשביעית. אבל בונה הוא בשביעית משפסקו גשמים. מפני שהוא מתקנן למוצאי שביעית. ולא יסמוך בעפר. אבל עושה הוא חייץ. כל אבן שהוא יכול לפשוט את ידו ולטלה. הרי זו תנטל:

ט אבני כתר באות מכל מקום. והקבלן מביא מכל מקום. ואלו הם אבני כתר. כל שאינה יכולה להנטל באחת יד. דברי רבי מאיר. רבי יוסי אומר אבני כתר כשמן. כל שהן נטלות שתיים שלש על הכתר:

י הבונה גדר בינו ובין רשות הרבים. מתר להעמיק עד הסלע. מה יעשה בעפר. צוברו ברשות הרבים ומתקנו. דברי רבי יהושע. רבי עקיבא אומר כדרך שאין מקלקלין ברשות הרבים. כך לא יתקנו. מה יעשה בעפר. צוברו בתוך שדהו כדרך המזבלים. וכן החופר בור ושיח ומערה:

יום ג

פרק ד

בְּרֵאשׁוֹנָה הָיוּ אוֹמְרִים מֶלֶקֶט אָדָם עֲצִים וְאֲבָנִים
וְעֹשֶׁבִים מִתּוֹךְ שְׁלֹוֹ כְּדָרֵךְ שֶׁהוּא מֶלֶקֶט
מִתּוֹךְ שֶׁל חֲבִירוֹ אֶת הַגֶּס הַגֶּס מִשְׂרְבוּ עוֹבְרֵי עֲבִירָה.
הִתְקִינוּ שֶׁיְהֵא זֶה מֶלֶקֶט מִתּוֹךְ שֶׁל זֶה וְזֶה מֶלֶקֶט מִתּוֹךְ
שֶׁל זֶה שְׁלֹא בְטוֹבָה וְאִין צָרִיךְ לֹאמַר שֶׁיִּקְצֹץ לָהֶם
מְזֻנּוֹת:

ב שָׂדֶה שֶׁנִּתְקַוָּצָה תִּזְרַע בְּמוֹצָאֵי שְׁבִיעִית שֶׁנִּשְׁטִיבָה אוֹ
שֶׁנִּדְיָיְרָה לֹא תִזְרַע בְּמוֹצָאֵי שְׁבִיעִית שָׂדֶה שֶׁנִּשְׁטִיבָה.
בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים אִין אוֹכְלִין פִּירוֹתֶיהָ בְּשְׁבִיעִית וּבֵית
הֶלֶל אוֹמְרִים אוֹכְלִין בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים אִין אוֹכְלִין
פִּירוֹת שְׁבִיעִית בְּטוֹבָה וּבֵית הֶלֶל אוֹמְרִים אוֹכְלִין בְּטוֹבָה
וְשְׁלֹא בְטוֹבָה רַבִּי יְהוּדָה אוֹמַר חֲלוּף הַדְּבָרִים זֶה מִקּוּלֵי
בֵּית שְׁמַאי וּמַחֲזִירֵי בֵּית הֶלֶל:

ג חוֹכְרִין גִּירִין מִן הַגּוֹזִים בְּשְׁבִיעִית אָבֵל לֹא מִיִּשְׂרָאֵל.
וּמַחֲזִיקִים יְדֵי גּוֹזִים בְּשְׁבִיעִית אָבֵל לֹא יְדֵי יִשְׂרָאֵל.
וְשׂוֹאֲלִין בְּשִׁלּוּמֵן מִפְּנֵי דְרָכֵי שְׁלֹום:

ד הַמִּדֵּל בְּזִיתִים בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים יְגוֹם וּבֵית הֶלֶל
אוֹמְרִים יִשְׂרָשׁ וּמוֹדִים בְּמַחֲלִיק עַד שֶׁיִּגְזֹם אִי זֶה הוּא
הַמִּדֵּל אֶחָד אוֹ שְׁנַיִם הַמַּחֲלִיק שְׁלֹשָׁה זֶה בְּצַד זֶה בְּמָה

דברים אמורים מתוך שְׁלוֹ. אֲבָל מתוך שֶׁל חֲבִירוֹ. אִף
הַמַּחֲלִיק יִשְׂרָשׁ:

ה' הַמִּבְקִיעַ בְּזִית. לֹא יִחַפּוּהוּ בְּעֶפֶר. אֲבָל מִכֶּסֶה הוּא
בְּאַבְנִים אוֹ בְּקֶשׁ. הַקּוֹצֵץ קוֹרוֹת שְׁקֵמָה. לֹא יִחַפּוּהוּ
בְּעֶפֶר. אֲבָל מִכֶּסֶה הוּא בְּאַבְנִים אוֹ בְּקֶשׁ. אֵין קוֹצֵצִין
בְּתוֹלֵת שְׁקֵמָה בְּשִׁבְעִית. מִפְּנֵי שֶׁהִיא עֲבוּדָה. רַבִּי יְהוּדָה
אוֹמֵר כְּדֶרֶכָּה אֲסוּר. אֶלָּא אוֹ מַגְבִּיהַ עֲשָׂרָה טַפָּחִים. אוֹ
גוֹמֵם מֵעַל הָאָרֶץ:

י' הַמִּזְנֵב בְּגִפְנִים וְהַקּוֹצֵץ קִנִּים. רַבִּי יוֹסִי הַגָּלִילִי אוֹמֵר
יִרְחִיק טַפַּח. רַבִּי עֲקִיבָא אוֹמֵר קוֹצֵת כְּדָרְכוֹ בְּקֶרְדּוֹם. אוֹ
בַּמַּגֵּל וּבַמְגִירָה. וּבְכֹל מָה שִׁירְצָה. אֵילָן שֶׁנִּפְשַׁח קוֹשְׁרִין
אוֹתוֹ בְּשִׁבְעִית. לֹא שִׁיעֵלָה אֶלָּא שְׁלֹא יוֹסִיף:

י' מֵאִמְתִּי אוֹכְלִין פִּירוֹת הָאֵילָן בְּשִׁבְעִית. הַפָּגִים
מִשִּׁיזְרִיחוֹ אוֹכֵל בָּהֶם פֶּתוֹ בַּשָּׂדֶה. בְּחָלוֹ כּוֹנֵס לְתוֹךְ בֵּיתוֹ.
וְכֵן כִּיּוֹצֵא בָהֶם בְּשָׂאֵר שְׁנֵי שָׁבוּעַ. חֵיִיב בַּמַּעֲשָׂרוֹת:

ח' הַבּוֹסֵר מִשֶּׁהֵבִיא מִים. אוֹכֵל בּוֹ פֶּתוֹ בַּשָּׂדֶה. הַבָּאִישׁ
כּוֹנֵס לְתוֹךְ בֵּיתוֹ. וְכֵן כִּיּוֹצֵא בָהֶם בְּשָׂאֵר שְׁנֵי שָׁבוּעַ. חֵיִיב
בַּמַּעֲשָׂרוֹת:

ט' זֵיתִים מִשִּׁיכְנִסוּ רְבִיעִית לְסָאָה. פּוֹצֵעַ וְאוֹכֵל בַּשָּׂדֶה.
הַכְּנִיסוֹ חֲצִי לֹג. כּוֹתֵשׁ וְסָד בַּשָּׂדֶה. הַכְּנִיסוֹ שְׁלִישׁ. כּוֹתֵשׁ
בַּשָּׂדֶה וְכוֹנֵס לְתוֹךְ בֵּיתוֹ. וְכֵן כִּיּוֹצֵא בָהֶם. בְּשָׂאֵר שְׁנֵי

שְׁבוּעַ חַיִּיבִים בַּמַּעֲשֵׂרוֹת וְשָׂאֵר כָּל פִּירוֹת הָאֵילָן כְּעוֹנָתָן
לַמַּעֲשֵׂרוֹת כִּד עוֹנָתָן לַשְּׁבִיעִית:

^א מֵאִמְתִּי אֵין קוֹצֵצִין הָאֵילָן בַּשְּׁבִיעִית בֵּית שְׁמַאי
אוֹמְרִים כָּל הָאֵילָן מְשִׁיזְצִיא בֵּית הֵלֵל אוֹמְרִים הַחֲרוּבִין
מְשִׁישְׁלָשְׁלוּ וְהַגָּפְנִים מְשִׁיגָרְעוּ וְהַזִּיתִים מְשִׁינָצוּ וְשָׂאֵר
כָּל אֵילָן מְשִׁיזְצִיא וְכָל אֵילָן כִּיּוֹן שֶׁבָּא לְעוֹנַת הַמַּעֲשֵׂרוֹת
מוֹתָר לְקוֹצֵצוֹ כִּמָּה יֵהָא בַּזִּית וְלֹא יְקוֹצְנוּ רוֹבַע רֶבֶן
שֶׁמֶעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר הַכֹּל לְפִי הַזִּית:

פרק ה

בְּנוֹת שׁוּחַ שְׁבִיעִית שְׁלָהֶן שְׁנִיָּה שֶׁהֵן עוֹשׂוֹת לְשִׁלָּשׁ
שָׁנִים רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר הַפְּרָסָאוֹת שְׁבִיעִית
שְׁלָהֶן מוֹצְאֵי שְׁבִיעִית שֶׁהֵן עוֹשׂוֹת לְשִׁנֵּי שָׁנִים אָמְרוּ
לֹא אָמְרוּ אֶלָּא בְּנוֹת שׁוּחַ:

^ב הַטּוֹמֵן אֶת הַלוֹף בַּשְּׁבִיעִית רַבִּי מֵאִיר אוֹמֵר לֹא יִפְחוֹת
מִסָּאֲתִים עַד גּוֹבָה שְׁלֹשָׁה טַפָּחִים וְטַפַּח עָפָר עַל גִּבּוֹ
וְחֻכָּמִים אוֹמְרִים לֹא יִפְחוֹת מֵאַרְבָּעָה קָבִים עַד גּוֹבָה
טַפַּח וְטַפַּח עָפָר עַל גִּבּוֹ וְטוֹמְנוֹ בַּמָּקוֹם דְּרִיסַת אָדָם:

^ג לוֹף שֶׁעֲבָרָה עָלָיו שְׁבִיעִית רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר אִם
לָקְטוּ הָעֲנָנִים אֶת עָלָיו לָקְטוּ וְאִם לֹא יַעֲשֶׂה חֶשְׁבּוֹן
עִם הָעֲנָנִים רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ אוֹמֵר אִם לָקְטוּ הָעֲנָנִים אֶת עָלָיו
לָקְטוּ וְאִם לֹא אֵין לָעֲנָנִים עָלָיו חֶשְׁבּוֹן:

ד' לוף של ערב שביעית שונכנס לשביעית. וכן בצלים הקיצונים. וכן פואה של עידית. בית שמאי אומרים עוקרין אותן במארופות של עץ. ובית הלל אומרים בקרדומות של מתכת. ומודים בפואה של צלעות. שעוקרין אותה בקרדומות של מתכת:

ה' מאימתי מותר אדם לקח לוף במוצאי שביעית. רבי יהודה אומר מיד. וחכמים אומרים משירבה החדש:

ו' אלו כלים שאין האומן רשאי למכרם בשביעית. מחרישה וכל כליה. העול והמזרה והדקר. אבל מוכר הוא מגל יד ומגל קציר. ועגלה וכל כליה. זה הכלל. כל שמלאכתו מיוחדת לעבירה אסור. לאסור ולהתר מותר:

ז' היוצר מוכר חמשה כדי שמן. וחמשה עשר כדי יין. שכן דרכו להביא מן ההפקר. ואם הביא יותר מכאן. מותר. ומוכר לגוי בארץ. ולישראל בחוצה לארץ:

ח' בית שמאי אומרים לא ימכור לו פרה חורשת בשביעית. ובית הלל מתירין. מפני שהוא יכול לשחטה. מוכר לו פירות (אפילו) בשעת הזרע. ומשאיל לו סאתו. אף על פי שהוא יודע שיש לו גורן. ופורט לו מעות אף על פי שהוא יודע שיש לו פועלים. וכלן בפירוש אסורין:

ט' משאלת אשה לחברתה החשודה על השביעית. נפה. וכברה. ורחים. ותנור. אבל לא תבור. ולא תטחן עמה.

אֵשֶׁת חֵבֶר מִשְׁאֲלָת לְאֵשֶׁת עִם הָאָרֶץ. נָפֶה. וּכְבָּרָה.
וּבִוּרָת וְטוּחָנָת וּמִרְקָדָת עִמָּה. אֲבָל מִשְׁתַּטִּיל אֶת הַמִּים
לֹא תִגַּע אֲצֵלָהּ. שְׁאִין מִחֲזִיקִין יְדֵי עוֹבְרֵי עֲבִירָה. וְכֵלֶן
לֹא אָמְרוּ אֶלָּא מִפְּנֵי דַרְכֵי שְׁלוֹם. וּמִחֲזִיקִין יְדֵי גוֹיִם
בְּשִׁבְעִית. אֲבָל לֹא יְדֵי יִשְׂרָאֵל. וְשׂוֹאֲלִין בְּשִׁלּוּמָן מִפְּנֵי
דַרְכֵי שְׁלוֹם:

פרק ו

שְׁלֹשׁ אֲרָצוֹת לְשִׁבְעִית. כָּל שֶׁחֲחִזִּיקוּ עוֹלֵי בָּבֶל מֵאֶרֶץ
יִשְׂרָאֵל וְעַד כְּזִיב. לֹא נֶאֱכַל וְלֹא נִעְבְּדוּ. וְכָל
שֶׁחֲחִזִּיקוּ עוֹלֵי מִצְרַיִם מִכְּזִיב וְעַד הַנֶּהָר וְעַד אֲמִנָּה. נֶאֱכַל
אֲבָל לֹא נִעְבְּדוּ. מִן הַנֶּהָר וּמֵאֲמִנָּה וְלִפְנֵים. נֶאֱכַל וְנִעְבְּדוּ:

^א עוֹשִׂין בַּתְּלוּשׁ בְּסוּרְיָא. אֲבָל לֹא בַמַּחְבֵּר. דְּשִׁין וְזוֹרִין
וְדוֹרְכִין וּמַעֲמִרִין. אֲבָל לֹא קוֹצְרִין וְלֹא בּוֹצְרִין וְלֹא
מוֹסְקִין. כָּלֵל אָמַר רַבִּי עֲקִיבָא כָּל שְׂפִיזָא בּוּ מוֹתֵר
בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל. עוֹשִׂין אוֹתוֹ בְּסוּרְיָא:

^ב בְּצִלִּים שִׁירְדוּ עֲלֵיהֶם גְּשָׁמִים וְצִמְחוּ. אִם הָיוּ הָעֵלִין
שָׁלְהֵן שְׁחוּרִין. אֲסוּרִין הוֹרִיקוּ. הָרִי אֵלּוּ מוֹתְרִין. רַבִּי
חֲנִינָא בֶן אֲנָטִיגְנוֹס אָמַר אִם (אֵינָם) יְכוּלִין לְהַתְּלֹשׁ
בְּעֵלִין שָׁלְהֵן אֲסוּרִין. וְכִנְגֵּד בֶּן מוֹצְאֵי שְׁבִיעִית מוֹתְרִין:

ד מאימתי מותר אדם לקח ירק במוצאי שביעית.
משיעשה כיוצא בו עשה הבכיר התר האפיל רבי התיר
לקח ירק במוצאי שביעית מיד:

ה אין מוציאין שמן שרפה ופירות שביעית מהארץ
לחוצה לארץ. אמר רבי שמעון שמעתי בפירוש
שמוציאין לסוריא ואין מוציאין לחוצה לארץ:

ו אין מביאין תרומה מחוצה לארץ לארץ. אמר רבי
שמעון שמעתי בפירוש שמביאין מסוריא ואין מביאין
מחוצה לארץ:

פרק ז

כלל גדול אמרו בשביעית. כל שהוא מאכל אדם
ומאכל בהמה וממין הצובעים ואינו מתקיים
בארץ. יש לו שביעית. ולדמיו שביעית. יש לו ביעור.
ולדמיו ביעור. ואיזה זה עלה הלוף השוטה ועלה
הדנדנה העולשין והכרישין והרגילה ונגז החלב ומאכל
בהמה החוחים והדרדרים וממין הצובעים ספיחי
אסטים וקוצה. יש להם שביעית. ולדמיהן שביעית. יש
להם ביעור. ולדמיהן ביעור:

ז ועוד כלל אחר אמרו. כל שאינו מאכל אדם ומאכל
בהמה וממין הצובעין ומתקיים בארץ. יש לו שביעית.
ולדמיו שביעית. אין לו ביעור ואין לדמיו ביעור. ואיזה זה

עקר הלוף השוטה· ועקר הדגדגה· והעקר בגין· והחלבצין·
והבוכריא· וממין הצובעין· הפואה והרכפא· יש להם
שביעית ולדמיהן שביעית· אין להם ביעור ולא לדמיהן
ביעור· רבי מאיר אומר דמיהן מתבערין עד ראש השנה·
אמרו לו להן אין ביעור· קל וחומר לדמיהן:

^ג קליפי רמון והנץ שלו· קליפי אגוזים והגרעינים· יש
להם שביעית ולדמיהן שביעית· הצבע צובע לעצמו· ולא
יצבע בשכר· שאין עושין סחורה בפירות שביעית· ולא
בבכורות· ולא בתרומות· ולא בגבלות· ולא בטרפות· ולא
בשקצים· ולא ברמשים· ולא יהיה לוקח ירקות שדה
ומזכר בשוק· אבל הוא לוקח ובגו מזכר על ידו· לקח
לעצמו והותיר· מותר למכרו:

^ד לקח בכור למשטה בגו או לרגל· ולא צריך לו· מותר
למכרו· צדי חיה עופות ודגים· שנודמנו להם מיני טמאין·
מותר למכרו· רבי יהודה אומר אף מי שנתימנה לו לפי
דרכו· לוקח ומזכר· ובלבד שלא תהא אומנותו בכך·
וחכמים אוסרין:

^ה לולבי זרדים והחרובין· יש להם שביעית ולדמיהן
שביעית· יש להם ביעור ולדמיהן ביעור· לולבי האלה
והבטנה והאטדין· יש להם שביעית· ולדמיהן שביעית·
אין להם ביעור ולא לדמיהן ביעור· אבל לעלין יש ביעור·
מפני שנושרין מאביהן:

י הוֹרֵד וְהַכְפִּיר וְהִקְטִף וְהִלּוּטִים יֵשׁ לָהֶם שְׁבִיעִית וְלִדְמִיָּהּ
שְׁבִיעִית רַבִּי שִׁמְעוֹן אוֹמֵר אֵין לִקְטֹף שְׁבִיעִית מִפְּנֵי
שְׁאִינוּ פְּרִי:

י וְרַד חֹדֶשׁ שֶׁכֶּבֶשׂוּ בְשֶׁמֶן יֶשֶׁן יִלְקֹט אֶת הוֹרֵד וַיֶּשֶׁן
בְּחֹדֶשׁ חֵיִיב בְּבִיעוֹר חֲרוּבִים חֲדָשִׁים שֶׁכֶּבֶשׂוּ בֵּין יֶשֶׁן
וַיִּשְׁנִים בְּחֹדֶשׁ חֵיִיבִין בְּבִיעוֹר זֶה הַכֹּלֵל כֹּל שֶׁהוּא בְּנוֹתָן
טַעַם חֵיִיב לִבְעַר מִן בְּשִׁאֵינוּ מִינוּ וּמִן בְּמִינוּ כֹּל שֶׁהוּא
שְׁבִיעִית אוֹסֶרֶת כֹּל שֶׁהוּא בְּמִיָּהּ וְשֵׁלָא בְּמִיָּהּ בְּנוֹתָן
טַעַם:

פרק ח

כָּלֵל גָּדוֹל אָמְרוּ בְּשְׁבִיעִית כֹּל הַמְּיוּחָד לְמֵאֵכֶל אָדָם
אֵין עוֹשִׂין מִמֶּנּוּ מְלוגָמָא לְאָדָם וְאֵין צָרִיד לֹאמֹר
לְבִהְמָה וְכֹל שְׁאִינוּ מְיוּחָד לְמֵאֵכֶל אָדָם עוֹשִׂין מִמֶּנּוּ
מְלוגָמָא לְאָדָם אֲבָל לֹא לְבִהְמָה וְכֹל שְׁאִינוּ מְיוּחָד לֹא
לְמֵאֵכֶל אָדָם וְלֹא לְמֵאֵכֶל בְּהֵמָה חֹשֵׁב עָלָיו לְמֵאֵכֶל אָדָם
וְלְמֵאֵכֶל בְּהֵמָה נוֹתֵנִין עָלָיו חוֹמְרֵי אָדָם וְחוֹמְרֵי בְּהֵמָה
חֹשֵׁב עָלָיו לְעֵצִים הָרִי הוּא כְּעֵצִים כְּגוֹן הַסִּיאָה וְהָאֵזוֹב
וְהַקּוֹרְנִית:

ב שְׁבִיעִית נִתְּנָה לְאֵכִילָה וְלִשְׁתִּיָּה וְלִסִּיכָה לְאֵכֹל דְּבַר
שֶׁדִּרְכוֹ לְאֵכֹל (וְלִשְׁתּוֹת דְּבַר שֶׁדִּרְכוֹ לִשְׁתּוֹת) וְלִסּוּד
דְּבַר שֶׁדִּרְכוֹ לִסּוּד לֹא יִסּוּד יִין וְחוֹמֶץ אֲבָל סָד הוּא

אֶת הַשֶּׁמֶן וְכֵן בְּתְרוּמָה וּבִמְעֶשֶׂר שְׁנִי קָל מֵהֶם שְׁבִיעִית
שֶׁנִּתְּנָה לְהַדְלִיקָה הַנֶּר:

ג אין מוכרין פירות שביעית לא במידה ולא במשקל ולא
במנין ולא תאנים במנין ולא ירק במשקל בית שמאי
אומרים אף לא אגדות ובית הלל אומרים את שדרך
לאגוד אותו בבית אוגדין אותו בשוק כגון הכרישין וגן
החלב:

ד האומר לפועל הא לך איסור זה ולקט לי ירק היום שכרו
מותר לקט לי בו ירק היום שכרו אסור לקח מן הנחתום
כפר בפונדיון כשאלקוט ירקות שדה אביא לך מותר
לקח ממנו סתם לא ישלם לו מדמי שביעית שאין פורעין
חוב מדמי שביעית:

ה אין נותנין לא לביר ולא לבלן ולא לספר ולא לספן אבל
נותן הוא לביר לשתות ולכלן הוא נותן מתנת חנם:

ו תאנים של שביעית אין קוצין אותן במוקצה אבל קוצה
הוא בחרבה אין דורכין ענבים בגת אבל דורך הוא
בעריבה ואין עושין זיתים בבד ובקוטב אבל כותש הוא
ומכניס לבודידה רבי שמעון אומר אף טוחן הוא בבית
הבד ומכניס לבודידה:

ז' אין מבשלין ירק של שביעית בשמן של תרומה שלא
יביאנו לידי פסול. רבי שמעון מתיר. ואחרון אחרון נתפש
בשביעית. והפרי עצמו אסור:

ח' אין לוקחים עבדים וקרקעות ובהמה טמאה מדמי
שביעית. ואם לקח יאכל כנגדן. אין מביאין קיני זבים.
וקיני זבות. וקיני יולדות. מדמי שביעית. ואם הביא יאכל
כנגדן. אין סבין כלים בשמן של שביעית. ואם סד יאכל
כנגדו:

ט' עור שסכו בשמן של שביעית. רבי אליעזר אומר ידלק
וחכמים אומרים יאכל כנגדו. אמרו לפני רבי עקיבא.
אומר הִיא רבי אליעזר עור שסכו בשמן של שביעית
ידלק. אמר להם שתוקו לא אומר לכם מה שרבי אליעזר
אומר בו:

י' ועוד אמרו לפניו. אומר הִיא רבי אליעזר האוכל פת
בותרים באוכל בשר חזיר. אמר להם שתוקו לא אומר
לכם מה שרבי אליעזר אומר בו:

יא' מרחץ שהסקה בתבן או בקש של שביעית מותר
לרחוץ בה. ואם מתחשב הוא הרי זה לא ירחץ:

פרק ט

הַפִּיגָם וְהִירְבּוּזִין הַשּׁוּטִים וְהַחֲלָגְלוּגוֹת כּוּסְבָּר
 שְׂבֻהָרִים וְהַכֶּרֶפֶס שְׂבֻנְהָרוֹת וְהַגֶּרְגֵּר שֶׁל
 אֶפְרֹפִטוּרִין מִן הַמַּעֲשָׂרוֹת וְנִלְקָחִין מִכָּל אָדָם בְּשַׁבְּעִית
 שֶׁאֵין כִּיּוֹצֵא בָּהֶם נִשְׁמֵר רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר סְפִיחֵי חֲרָדֵל
 מוֹתְרִין שֶׁלֹּא נִחְשְׁדוּ עָלֵיהֶן עוֹבְרֵי עֲבִירָה רַבִּי שְׁמַעוֹן
 אוֹמֵר כָּל הַסְּפִיחִין מוֹתְרִין חוּץ מִסְּפִיחֵי כְּרוֹב שֶׁאֵין
 כִּיּוֹצֵא בָּהֶם בִּירְקוֹת שָׂדֶה וְחֻכָּמִים אוֹמְרִים כָּל הַסְּפִיחִין
 אֲסוּרִין:

ב שֶׁלֹּשׁ אֲרָצוֹת לְבִיעוּר יְהוּדָה וְעֵבֶר הִירְדֵּן וְהַגָּלִיל
 וְשֶׁלֹּשׁ שֶׁלֹּשׁ אֲרָצוֹת לְכָל אַחַת וְאַחַת גָּלִיל הָעֲלִיּוֹן וְגָלִיל
 הַתְּחִתּוֹן וְהָעֵמֶק מִכֶּפֶר חֲנַנְיָה וְלַמַּעֲלֹן כָּל שְׂאִינוֹ מִגִּדֵּל
 שְׁקָמִין גָּלִיל הָעֲלִיּוֹן וּמִכֶּפֶר חֲנַנְיָה וְלַמַּטָּן כָּל שֶׁהוּא מִגִּדֵּל
 שְׁקָמִין גָּלִיל הַתְּחִתּוֹן וְתַחֲסוּם טְבֵרְיָה הָעֵמֶק וּבִיהוּדָה
 הָהָר הַשְּׂפֵלָה וְהָעֵמֶק וְשִׁפְלַת לֹוד כְּשִׁפְלַת הַדְּרוֹם וְהָהָר
 שֶׁלָּה כָּהֵר הַמֶּלֶךְ מִבֵּית חוּרוֹן וְעַד הַיָּם מְדִינָה אַחַת:

ג וְלָמָּה אָמְרוּ שֶׁלֹּשׁ אֲרָצוֹת שֶׁיְהִיוּ אוֹכְלִין בְּכָל אַחַת
 וְאַחַת עַד שֶׁיִּכְלָה הָאַחֲרוֹן שְׂבָה רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר לֹא
 אָמְרוּ שֶׁלֹּשׁ אֲרָצוֹת אֲלָא בִיהוּדָה וְשֶׁאֵר כָּל הָאֲרָצוֹת
 כָּהֵר הַמֶּלֶךְ וְכָל הָאֲרָצוֹת כְּאַחַת לְזִיתִים וְלִתְמָרִים:

ד אוֹכְלִין עַל הַמִּפְקָר אֲבָל לֹא עַל הַשְּׁמוּר רַבִּי יוֹסִי מֵתִיר
 אֵף עַל הַשְּׁמוּר אוֹכְלִין עַל הַטְּפִיחִין וְעַל הַדּוּפְרָא אֲבָל

לא על הסתונגיות. רבי יהודה מתיר כל זמן שבכרו עד שלא יכלה הקיץ:

ה' הכובש שלשה כבשים בחבית אחת. רבי אליעזר אומר אוכלין על הראשון. רבי יהושע אומר אף על האחרון. רבן גמליאל אומר כל שפלה מינו מן השדה יבער מינו מן החבית (והלכה כדבריו). רבי שמעון אומר כל ירק אחד לביעור. אוכלין ברגילה עד שיכלו סגירות מבקעת בית נטופה:

י' המלקט עשבים לחים עד שייבש המתוק. והמגבב ביבש עד שתירד רביעה שניה. עלי קנים. ועלי גפנים. עד שישורו מאביהן. והמגבב ביבש עד שתירד רביעה שניה. רבי עקיבא אומר בכלן עד שתירד רביעה שניה:

י' כיוצא בו המשכיר בית לחבירו עד הגשמים. עד שתירד רביעה שניה. המדר הנאה מחבירו עד הגשמים. עד שתירד רביעה שניה. עד אימתי עניים נכנסין לפרדסות עד שתירד רביעה שניה. מאימתי נהנין ושורפין בתבן ובקש של שביעית. משתירד רביעה שניה:

ה' מי שהיו לו פירות שביעית. והגיע שעת הביעור. מחלק מזון שלש סעודות לכל אחד ואחד. ועניים אוכלין אחר הביעור. אבל לא עשירים דברי רבי יהודה. רבי יוסי אומר אחד עניים ואחד עשירים אוכלין אחר הביעור:

ט מי שֶהָיוּ לוֹ פִּירוֹת שְׁבִיעִית שֶׁנִּפְּלוּ לוֹ בִּירוּשָׁה אוֹ שֶׁנִּתְּנוּ לוֹ בְּמִתְּנָה. רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר יִנָּתְנוּ לְאוֹכְלֵיהֶן. וְחֻכְמִים אוֹמְרִים אֵין הַחוּטָא נִשְׁכָּר אֲלָא יִמְכְּרוּ לְאוֹכְלֵיהֶן. וּדְמִיהֶם יִתְחַלְקוּ לְכָל אָדָם. הָאוֹכֵל מְעִיסֵת שְׁבִיעִית עַד שֶׁלֹּא הוֹרְמָה חֻלְתָּהּ. חֵיִיב מִיתָהּ:

פרק י

שְׁבִיעִית מְשַׁמֶּטֶת אֶת הַמְּלוֹה בְּשֹׁטֶר וְשֹׁלָא בְּשֹׁטֶר. הַקֶּפֶת הַחֲנוּת אֵינָה מְשַׁמֶּטֶת. וְאִם עָשְׂאָה מְלוֹה הָרִי זֶה מְשַׁמֶּטֶת. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר הָרִאשׁוֹן הָרִאשׁוֹן מְשַׁמֶּט. שְׁכָר שְׁכִיר אֵינוֹ מְשַׁמֶּט. וְאִם עָשְׂאוּ מְלוֹה הָרִי זֶה מְשַׁמֶּט. רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר כָּל מְלָאכָה שְׁפוֹסְקָת בְּשְׁבִיעִית מְשַׁמֶּטֶת. וְשֶׁאֵינָה פּוֹסְקָת בְּשְׁבִיעִית אֵינָה מְשַׁמֶּטֶת:

ב הַשּׁוֹחֵט אֶת הַפֶּהָרָה וְחֻלְקָה בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה אִם הָיָה הַחֹדֶשׁ מְעַבֵּר מְשַׁמֶּט. וְאִם לֹא אֵינוֹ מְשַׁמֶּט. הָאוֹנֵס וְהַמְּפֹתָה וְהַמוֹצִיא שֵׁם רָע וְכָל מַעֲשֵׂה בֵּית דִּין אֵינָן מְשַׁמְטִין. הַמְּלוֹה עַל הַמִּשְׁכּוֹן וְהַמוֹסֵר שְׁטָרוֹתָיו לְבֵית דִּין אֵינָן מְשַׁמְטִין:

ג פְּרוֹזְבוּל אֵינוֹ מְשַׁמֶּט. זֶה אֶחָד מִן הַדְּבָרִים שֶׁהִתְקִין הַלֵּל הַזֶּקֶן. כְּשֶׁרָאָה שֶׁנִּמְנְעוּ הָעָם מִלְּהֻזוֹת זֶה אֶת זֶה. וְעוֹבְרִין עַל מֶה שֶׁכָּתוּב בַּתּוֹרָה הַשְּׁמֵר לְךָ פֶּן יִהְיֶה דְּבָר עִם לְבָבְךָ בְּלִיעַל וְגוֹמֵר. הִתְקִין הַלֵּל פְּרוֹזְבוּל:

י זהו גופו של פרוזבול מוסר אני לכם איש פלוני ופלוני
הדיינין שבמקום פלוני שכל חוב שיש לי שאגבנו כל
זמן שארצה והדיינים חותמין למטה או העדים:

ה פרוזבול המקדם כשר והמאוחר פסול. שטרי חוב
המקדמים פסולין והמאוחרין כשרים. אחד לזה מחמשה
כותב פרוזבול לכל אחד ואחד. חמשה לזוין מאחד אינו
כותב אלא פרוזבול אחד לכלם:

י אין כותבין פרוזבול אלא על הקרקע. אם אין לו מזכה
הוא בתוך שדהו כל שהוא. היתה לו שדהו ממשכנת
בעיר כותבים עליה פרוזבול. רבי חוצפית אומר כותבין
לאיש על נכסי אשתו. וליתומים על נכסי אפוטרופין:

י כורת דבורים רבי אליעזר אומר הרי היא כקרקע.
וכותבין עליה פרוזבול. ואינה מקבלת טומאה במקומה.
והרודה ממנה בשבת חייב. וחכמים אומרים אינה
כקרקע ואין כותבין עליה פרוזבול ומקבלת טומאה
במקומה. והרודה ממנה בשבת פטור:

ה המחזיר חוב בשביעית יאמר לו משמט אני. אמר לו אף
על פי כן יקבל ממנו שנאמר וזה דבר השמטה. כיוצא בו
רוצח שגלה לעיר מקלט ורצו אנשי העיר לכבדו. יאמר
להם רוצח אני. אמרו לו אף על פי כן יקבל מהם שנאמר
וזה דבר הרוצח:

ט המַחֲזִיר חֹבב בְּשִׁבְעֵית רֹיחַ חֲכָמִים נוֹחָה הַיִּמָּנוּ הַלוֹוָה
 מִן הַגֵּר שֶׁנִּתְגִּירוּ בָּנָיו עִמּוֹ לֹא יִחֲזִיר לְבָנָיו. וְאִם הֶחֱזִיר
 רֹיחַ חֲכָמִים נוֹחָה הַיִּמָּנוּ כָּל הַמְטִלְטָלִים נִקְנִין בְּמִשְׁכָּה
 וְכָל הַמְקַיִּים אֶת דְּבָרוֹ רֹיחַ חֲכָמִים נוֹחָה הַיִּמָּנוּ: סליק

מסכת תרומה

פרק א

חמשה לא יתרמוּוּ ואם תרמוּוּ אין תרומתן תרומה.
החרש והשוטה והקטן והתורם את שאינו
שלו. נכרי שתרים את של ישראל אפילו ברשות אין
תרומתו תרומה:

ב חרש המדבר ואינו שומע לא יתרום ואם תרים תרומתו
תרומה. חרש שדברו בו חכמים בכל מקום. שאינו לא
שומע ולא מדבר:

ג קטן שלא הביא שתי שערות רבי יהודה אומר תרומתו
תרומה. רבי יוסי אומר אם עד שלא בא לעונת נדרים אין
תרומתו תרומה ומשפא לעונת נדרים תרומתו תרומה:

ד אין תורמין זיתים על השמן ולא ענבים על היין ואם
תרמו בית שמאי אומרים תרומת עצמן בהם. ובית הלל
אומרים אין תרומתן תרומה:

ה אין תורמין מן הלקט ומן השכחה ומן הפאה ומן
ההפקר. ולא ממעשר ראשון (שנטלה תרומתו) ולא
ממעשר שני והקדש (שנפדו) ולא מן החייב על הפטור
ולא מן הפטור על החייב. ולא מן התלוש על המחבר
ולא מן המחבר על התלוש ולא מן החדש על הישן ולא
מן הישן על החדש. ולא מפירות הארץ על פירות חוצה

לְאָרֶץ וְלֹא מִפִּירוֹת חוּצָה לְאָרֶץ עַל פִּירוֹת הָאָרֶץ. וְאִם
תִּרְמוּ אֵין תְּרוֹמָתָן תְּרוּמָה:

י חֲמִשָּׁה לֹא יִתְּרוֹמוּ וְאִם תִּרְמוּ תְּרוֹמָתָן תְּרוּמָה. הָאֵלֶם
וְהַשְּׂכֹּר וְהָעֶרֶם וְהַסּוֹמֵא וּבַעַל קָרִי לֹא יִתְּרוֹמוּ וְאִם
תִּרְמוּ תְּרוֹמָתָן תְּרוּמָה:

י אין תֹּרְמִין לֹא בְּמִדָּה וְלֹא בְּמִשְׁקָל וְלֹא בְּמִנְיָן. אֲבָל
תֹּרֵם הוּא אֶת הַמִּדּוּד וְאֶת הַשְּׁקוּל וְאֶת הַמִּנּוּי. אֵין
תֹּרְמִין בְּסֵל וּבִקְפָּה שֶׁהֵם שֶׁל מִדָּה. אֲבָל תֹּרֵם הוּא בָּהֶן
חֲצִיין וְשְׁלִישֵׁין. לֹא יִתְּרוֹם בְּסֵאֶה חֲצִיָּה. שְׁחֲצִיָּה מִדָּה:

י אין תֹּרְמִין שֶׁמֶן עַל זֵיתִים הַנִּכְבָּשִׁין וְלֹא יֵין עַל עֲנָבִים
הַנִּדְרָכוֹת. וְאִם תִּרְם תְּרוֹמָתוֹ תְּרוּמָה וַיַּחֲזֹר וַיִּתְּרוֹם.
הָרֵאשׁוֹנָה מִדְּמַעַת בִּפְנֵי עֲצָמָה וַחֲיִיבִין עָלֶיהָ חוֹמֶשׁ אֲבָל
לֹא שְׁנִיָּה:

ט וְתֹרְמִין שֶׁמֶן עַל זֵיתִים הַנִּכְבָּשִׁין. וַיֵּין עַל עֲנָבִים לַעֲשׂוֹתָן
צְמוּקִין. הָרִי שֶׁתִּרְם שֶׁמֶן עַל זֵיתִים לֹאכִילָה וְזֵיתִים עַל
זֵיתִים לֹאכִילָה וַיֵּין עַל עֲנָבִים לֹאכִילָה וְעֲנָבִים עַל עֲנָבִים
לֹאכִילָה. וְנִמְלֵךְ לְדוֹרְכָן. אֵינוֹ צָרִיךְ לְתִירוֹם:

י אין תֹּרְמִין מִדְּבַר שֶׁנִּגְמְרָה מְלֹאכְתּוֹ. עַל דְּבַר שֶׁלֹּא
נִגְמְרָה מְלֹאכְתּוֹ. וְלֹא מִדְּבַר שֶׁלֹּא נִגְמְרָה מְלֹאכְתּוֹ. עַל
דְּבַר שֶׁנִּגְמְרָה מְלֹאכְתּוֹ. וְלֹא מִדְּבַר שֶׁלֹּא נִגְמְרָה מְלֹאכְתּוֹ

עַל דְּבַר שְׁלֹא נִגְמְרָה מְלֹאכְתּוֹ. וְאִם תִּרְמוּ תְּרוּמָתָן
תְּרוּמָה:

פרק ב

אֵין תּוֹרְמִין מִטְּהוֹר עַל הַטָּמֵא. וְאִם תִּרְמוּ תְּרוּמָתָן
תְּרוּמָה. בְּאַמֶּת אָמְרוּ הָעֵגוּל שֶׁל דְּבִילָה שֶׁנִּטְמָא
מִקְצָתוֹ. תּוֹרֵם מִן הַטְּהוֹר שֵׁישׁ בּוֹ עַל הַטָּמֵא שֵׁישׁ בּוֹ.
וְכֵן אֲגִידָה שֶׁל יֶרֶק וְכֵן עֵרְמָה. הָיוּ שְׁנֵי עֵגוּלִין שְׁתֵּי אֲגִדּוֹת.
שְׁתֵּי עֵרְמוֹת. אַחַת טָמְאָה וְאַחַת טְהוֹרָה. לֹא יִתְרוֹם מִזֶּה
עַל זֶה. רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר תּוֹרְמִין מִן הַטְּהוֹר עַל הַטָּמֵא:

^ב אֵין תּוֹרְמִין מִן הַטָּמֵא עַל הַטְּהוֹר. וְאִם תִּרְם שׁוֹיֵג
תְּרוּמָתוֹ תְּרוּמָה. וּמִזִּיד לֹא עָשָׂה כָּלוּם. וְכֵן בֶּן לֹוי שֶׁהָיָה
לּוֹ מַעֲשֹׂר טָבֵל הָיָה מִפְּרִישׁ עָלָיו וְהוֹלִיךְ. שׁוֹיֵג מִה שֶׁעָשָׂה
עָשׂוּי. מִזִּיד לֹא עָשָׂה כָּלוּם. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר עִם הָיָה יוֹדֵעַ
בּוֹ בַּתְּחִלָּה. אֶף עַל פִּי שֶׁהוּא שׁוֹיֵג לֹא עָשָׂה כָּלוּם:

^ג הַמְטָבִיל כָּלִים בְּשַׁבַּת שׁוֹיֵג יִשְׁתַּמֵּשׁ בָּהֶם. מִזִּיד לֹא
יִשְׁתַּמֵּשׁ בָּהֶם. הַמַּעֲשֹׂר וְהַמְבִּשֵׁל בְּשַׁבַּת. שׁוֹיֵג יֹאכֵל.
מִזִּיד לֹא יֹאכֵל. הַנוֹטֵעַ בְּשַׁבַּת. שׁוֹיֵג יִקְיִים. מִזִּיד יַעֲקוֹר
וּבְשִׁבְעִית בֵּין שׁוֹיֵג בֵּין מִזִּיד יַעֲקוֹר:

^ד אֵין תּוֹרְמִין מִמֵּין עַל שְׁאִינוּ מִינוֹ. וְאִם תִּרְם אֵין תְּרוּמָתוֹ
תְּרוּמָה. כָּל מִין חֲטִים אֶחָד. כָּל מִין תָּאֲנִים וּגְרוּגְרוֹת
וְדְבִילָה אֶחָד. וְתוֹרֵם מִזֶּה עַל זֶה. כָּל מְקוֹם שֵׁישׁ כֶּהֱן

תוֹרֵם מִן הַיָּפָה וְכָל מְקוֹם שֶׁאֵין כֹּהֵן תוֹרֵם מִן הַמִּתְקַיִּים.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר לְעוֹלָם הוּא תוֹרֵם מִן הַיָּפָה:

ה' תוֹרֵם מִן בָּצֵל קָטָן שָׁלֵם וְלֹא חֲצִי בָצֵל גָּדוֹל. רַבִּי יְהוּדָה
אוֹמֵר לֹא כִּי אֶלָּא חֲצִי בָצֵל גָּדוֹל. וְכֵן הָיָה רַבִּי יְהוּדָה
אוֹמֵר תוֹרֵם מִן בָּצֵלִים מִבְּנֵי הַמִּדִּינָה עַל הַכּוֹפְרִים. אֲבָל
לֹא מִן הַכּוֹפְרִים עַל בְּנֵי הַמִּדִּינָה. מִפְּנֵי שֶׁהוּא מֵאֵכֶל
פּוֹלִיטִיקוֹן:

י' וְתוֹרֵם מִן זֵיתֵי שֶׁמֶן עַל זֵיתֵי כֶּבֶשׂ. וְלֹא זֵיתֵי כֶּבֶשׂ עַל
זֵיתֵי שֶׁמֶן. וַיֵּין שֶׁאֵינוֹ מִבְּשָׁל עַל הַמִּבְּשָׁל. וְלֹא מִן הַמִּבְּשָׁל
עַל שֶׁאֵינוֹ מִבְּשָׁל. זֶה הַכֹּל כֹּל שֶׁהוּא כִּלְאִים בַּחֲבִירוֹ
לֹא יִתְרוֹם מִזֶּה עַל זֶה. אֲפִילוּ מִן הַיָּפָה עַל הָרַע. וְכָל
שֶׁאֵינוֹ כִּלְאִים בַּחֲבִירוֹ תוֹרֵם מִן הַיָּפָה עַל הָרַע. אֲבָל לֹא
מִן הָרַע עַל הַיָּפָה. וְאִם תָּרַם מִן הָרַע עַל הַיָּפָה תִּרְוֹמָתוֹ
תִּרְוֹמָה. חוּץ מִן הַזֹּנִין עַל הַחֲטִיִּם שֶׁאֵינָן אֲכָלִי. וְהַקִּישׁוֹת.
וְהַמִּלְפָּפוֹן מִן אֶחָד. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר שְׁנֵי מִינִין:

פרק ג

הַתּוֹרֵם קִישׁוֹת וְנִמְצָאת מָרָה אֲבֵטִיחַ וְנִמְצָאת
 סְרוּחָה תְּרוּמָה וַיַּחְזֹר וַיִּתְּרוֹם הַתּוֹרֵם חֲבִית
 שֶׁל יֵין וְנִמְצָאת שֶׁל חוּמץ אִם יָדוּעַ שֶׁהִיָּתָה שֶׁל חֶמֶץ עַד
 שֶׁלֹּא תִרְמָה אֵינָה תְּרוּמָה אִם מִשְׁתַּרְמָה הִחְמִיצָה הָרִי
 זֶה תְּרוּמָה אִם סָפֵק תְּרוּמָה וַיַּחְזֹר וַיִּתְּרוֹם הָרֹאשׁוֹנָה
 אֵינָה מִדְּמַעַת בִּפְנֵי עֲצָמָה וְאִין חִיבִין עָלֶיהָ חוּמֶשׁ וְכֵן
 הַשְּׁנִיָּה:

^א נִפְלָה אַחַת מֵהֶן לְתוֹךְ הַחֹלִין אֵינָה מִדְּמַעַתֵּן נִפְלָה
 שְׁנִיָּה לְמָקוֹם אַחֵר אֵינָה מִדְּמַעַתֵּן נִפְלוּ שְׁתֵּיהֶן לְמָקוֹם
 אֶחָד מִדְּמַעוֹת פְּקֻטָּנָה שֶׁבִּשְׁתֵּיהֶן:

^ג הַשְּׁתֵּפִין שֶׁתִּרְמוּ זֶה אַחֵר זֶה רַבִּי עֲקִיבָא אוֹמֵר
 תְּרוּמַת שְׁנֵיהֶם תְּרוּמָה וְחֲכָמִים אוֹמְרִים תְּרוּמַת הָרֹאשׁוֹן
 תְּרוּמָה רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר אִם תֵּרֵם הָרֹאשׁוֹן כְּשִׁיעוּר אֵין
 תְּרוּמַת הַשְּׁנִי תְּרוּמָה וְאִם לֹא תֵּרֵם הָרֹאשׁוֹן כְּשִׁיעוּר
 תְּרוּמַת הַשְּׁנִי תְּרוּמָה:

^ד בְּמָה דְּבָרִים אֲמוּרִים בְּשֶׁלֹּא דִּבֵּר אֲבָל הִרְשָׁה אֶת בֶּן
 בֵּיתוֹ אוֹ אֶת עַבְדּוֹ אוֹ אֶת שִׁפְחָתוֹ לְתֵרוֹם תְּרוּמָתוֹ
 תְּרוּמָה בָּטֹל עִם עַד שֶׁלֹּא תֵּרֵם בָּטֹל אֵין תְּרוּמָתוֹ
 תְּרוּמָה וְאִם מִשְׁתַּרֵּם בָּטֹל תְּרוּמָתוֹ תְּרוּמָה הַפּוֹעֲלִים
 אֵין לָהֶם רְשׁוּת לְתֵרוֹם חוּץ מִן הַדְּרוּכוֹת שֶׁהֵן מִטְמְאִין
 אֶת הַגֶּת מִיָּד:

ה האומר תרומת הפרי זה בתוכו. ומעשרותיו בתוכו תרומת מעשר זה בתוכו. רבי שמעון אומר קרא שם. וחכמים אומרים עד שיאמר בצפוננו או בדרומו. רבי אלעזר חסמא אומר האומר תרומת הפרי ממנו עליו קרא שם. רבי אליעזר בן יעקב אומר האומר עשור מעשר זה עשוי תרומת מעשר עליו קרא שם:

י המקדים תרומה לבכורים מעשר ראשון לתרומה. מעשר שני לראשון. אף על פי שהוא עובר בלא תעשה. מה שעשה עשוי. שנאמר מלאתך ודמעך לא תאחר:

י ומנין שיקדימו הבכורים לתרומה. זה קרוי תרומה וראשית. וזה קרוי תרומה וראשית. אלא יקדימו הבכורים שהן בכורים לכל. ותרומה לראשון שהיא ראשית. מעשר ראשון לשני שיש בו ראשית:

י המתכוין לומר תרומה ואמר מעשר. מעשר ואמר תרומה. עולה ואמר שלמים. שלמים ואמר עולה. שאיני נכנס לבית זה ואמר לזה. שאיני נהנה לזה ואמר לזה. לא אמר כלום עד שיהו פיו ולבו שוין:

ט הנכרי והביתאי. תרומתן תרומה. ומעשרותיהן מעשר. וחקדשן הקדש. רבי יהודה אומר אין לנכרי כרם רבעי. וחכמים אומרים יש לו. תרומת הנכרי מדמעת וחיובין עליה חמש. ורבי שמעון פוטר:

פרק ד

הַמִּפְרִישׁ מִקְצֵת תְּרוּמָה וּמַעֲשָׂרוֹת מוֹצִיא מִמֶּנּוּ
תְּרוּמָה עָלָיו. אָבֵל לֹא לְמָקוֹם אַחֵר. רַבִּי
מֵאִיר אוֹמֵר אֵף מוֹצִיא הוּא לְמָקוֹם אַחֵר תְּרוּמָה
וּמַעֲשָׂרוֹת:

^ב מִי שֶׁהָיוּ פִּירוֹתָיו בַּמְּגוּרָה וְנָתַן סָאָה לְבֶן לִוִּי וְסָאָה לְעַנִּי.
מִפְרִישׁ עַד שְׁמוֹנֶה סָאִין וְאוֹכְלֵן דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר. וְחֻכָּמִים
אוֹמְרִים אֵינוֹ מִפְרִישׁ אֲלֵא לְפִי חֲשָׁבוֹן:

^ג שִׁיעוֹר תְּרוּמָה עֵין יָפָה אֶחָד מֵאַרְבָּעִים. בֵּית שְׁמַאי
אוֹמְרִים מְשֻׁלָּשִׁים. וְהַבְּנוֹנִית מְחֻמָּשִׁים. וְהֶרְעָה מְשֻׁשִׁים.
תָּרֵם וְעָלָה בִּידּוֹ אֶחָד מְשֻׁשִׁים תְּרוּמָה וְאֵינוֹ צָרִיךְ לְתָרוּם.
חֲזַר וְהוֹסִיף חֵיִב בַּמַּעֲשָׂרוֹת. עָלָה בִּידּוֹ מְשֻׁשִׁים וְאֶחָד
תְּרוּמָה וַיַּחֲזוֹר וַיִּתְרוֹם. כִּמוֹ שֶׁהוּא לְמוֹד בַּמָּדָה וּבַמִּשְׁקָל
וּבַמִּנְיָן. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר אֵף שְׁלֹא מִן הַמוֹקֵף:

^ד הָאוֹמֵר לְשְׁלוּחוֹ צֵא וּתְרוֹם. תּוֹרֵם כְּדַעְתּוֹ שֶׁל בַּעַל
הַבֵּית. אִם אֵינוֹ יוֹדֵעַ דַּעְתּוֹ שֶׁל בַּעַל הַבֵּית תּוֹרֵם כַּבִּינוֹנִית.
אַחַת מְחֻמָּשִׁים. פָּחַת עֲשָׂרָה אוֹ הוֹסִיף עֲשָׂרָה תְּרוּמָתוֹ
תְּרוּמָה. אִם נִתְכַּוֵּן לְהוֹסִיף אֲפִילוֹ אַחַת אֵין תְּרוּמָתוֹ
תְּרוּמָה:

^ה הַמִּרְבֶּה בַּתְּרוּמָה רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר אֶחָד מֵעֲשָׂרָה
כְּתוּרֹמַת מַעֲשֵׁר. יֵתֵר מִכָּאן יַעֲשֶׂנָה תְּרוּמַת מַעֲשֵׁר

למקום אחר. רבי ישמעאל אומר מחצה חולין ומחצה תרומה. רבי טרפון ורבי עקיבא אומרים עד שישיר שם חולין:

^י בשלשה פרקים משערים את הכלכלה בבכורות ובסיפות ובאמצע הקיץ. המונה משבח והמודד משבח ממנו. והשוקל משבח משלשתן:

^י רבי אליעזר אומר תרומה עולה באחד ומאה. רבי יהושע אומר במאה ועוד. ועוד זה אין לו שיעור. רבי יוסי בן משולם אומר ועוד קב למאה סאה. שתות למדמע:

^ה רבי יהושע אומר תאנים שחורות מעלות את הלבנות. והלבנות מעלות את השחורות. עגולי דבילה הגדולים מעלים את הקטנים והקטנים מעלים את הגדולים. העגולים מעלים את המלבנים והמלבנים מעלים את העגולים. רבי אליעזר אוסר. ורבי עקיבא אומר בידוע מה נפלה אין מעלות זו את זו. וכשאינו ידוע מה נפלה מעלות זו את זו:

^ט כיצד חמשים תאנים שחורות וחמשים לבנות. נפלה שחורה. שחורות אסורות והלבנות מתרות. נפלה לבנה. לבנות אסורות ושחורות מתרות. כשאנו ידוע מה נפלה מעלות זו את זו. ובזו רבי אליעזר מחמיר ורבי יהושע מקל:

י' ובזו רבי אליעזר מקל ורבי יהושע מחמיר. בדורס ליטרא קציעות על פי הכד ואינו יודע אי זו היא. רבי אליעזר אומר רואין אותן כאלו הם פרודות והתחתונות מעלות את העליונות. רבי יהושע אומר לא תעלה. עד שיהיו שם מאה כדים:

י" סאה תרומה שנפלה על פי מגורה וקפאה. רבי אליעזר אומר אם יש בקפוי (מאה סאה) תעלה באחד ומאה. רבי יהושע אומר לא תעלה. סאה תרומה שנפלה על פי מגורה יקפאנה. ואם בן למה אמרו תרומה עולה באחת ומאה בשאינו ידוע אם בלולות הן או לאין נפלה:

י"ב שתי קופות ושתי מגורות שנפלה סאה תרומה לתוך אחת מהם. ואין ידוע לאיזו מהן נפלה. מעלות זו את זו. רבי שמעון אומר אפילו הם בשתי עיירות מעלות זו את זו:

י"ג אמר רבי יוסי מעשה בא לפני רבי עקיבא בחמשים אגדות של ירק שנפלה אחת מהן לתוכן חציה תרומה. ואמרתי לפניו תעלה. לא שהתרומה עולה בחמשים ואחד. אלא שהיו שם מאה ושני חצאים:

פרק ה

סָאָה תְּרוּמָה טְמֵאָה שֶׁנִּפְלָה לְפָחוֹת מִמָּאָה חוֹלִין. אוֹ
 לְמַעַשְׂרֵי רֵאשׁוֹן. אוֹ לְמַעַשְׂרֵי שְׁנִי אוֹ לְהִקְדָּשׁ בֵּין
 טְמֵאִין בֵּין טְהוֹרִים יִרְקָבוּ. וְאִם טְהוֹרָה הִיְתָה אוֹתָהּ
 הַסָּאָה יִמָּכְרוּ לַכֹּהֲנִים בְּדָמֵי תְּרוּמָה. חוּץ מִדָּמֵי אוֹתָהּ
 סָאָה. וְאִם לְמַעַשְׂרֵי רֵאשׁוֹן נִפְלָה יִקְרָא שֵׁם לְתְּרוּמַת
 מַעַשֵׁר. וְאִם לְמַעַשְׂרֵי שְׁנִי אוֹ לְהִקְדָּשׁ נִפְלָה הָרִי אֵלָיו יִפְדּוּ.
 וְאִם טְמֵאִים הָיוּ אוֹתָן הַחוֹלִין יֵאָכְלוּ נְקוּדִים אוֹ קְלִיּוֹת
 אוֹ יִלוּשׁוּ בְּמֵי פִירוֹת אוֹ יִתְחַלְקוּ לְעֶסוֹת. כִּדִּי שְׁלֹא יִהְיֶה
 בְּמָקוֹם אֶחָד כְּבִיצָה:

^א סָאָה תְּרוּמָה טְמֵאָה שֶׁנִּפְלָה לְתוֹךְ מָאָה חוֹלִין טְהוֹרִין.
 רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר תִּירוֹם וְתִשְׂרֹף שְׁאֵנִי אוֹמֵר סָאָה
 שֶׁנִּפְלָה הִיא סָאָה שֶׁעָלְתָהּ. וְחֻכָּמִים אוֹמְרִים תַּעֲלֶה
 וְתֵאָכֵל נְקוּדִים אוֹ קְלִיּוֹת אוֹ תִלוּשׁ בְּמֵי פִירוֹת. אוֹ
 תִתְחַלֵּק לְעֶסוֹת כִּדִּי שְׁלֹא יִהְיֶה בְּמָקוֹם אֶחָד כְּבִיצָה:

^ב סָאָה תְּרוּמָה טְהוֹרָה שֶׁנִּפְלָה לְמָאָה חוֹלִין טְמֵאִין תַּעֲלֶה
 וְתֵאָכֵל נְקוּדִים אוֹ קְלִיּוֹת. אוֹ תִלוּשׁ בְּמֵי פִירוֹת אוֹ
 תִתְחַלֵּק לְעֶסוֹת כִּדִּי שְׁלֹא יִהְיֶה בְּמָקוֹם אֶחָד כְּבִיצָה:

^ג סָאָה תְּרוּמָה טְמֵאָה שֶׁנִּפְלָה לְמָאָה סָאָה תְּרוּמָה
 טְהוֹרָה. בֵּית שְׁמַאי אוֹסְרִים וּבֵית הֵלֵל מְתִירִין. אָמְרוּ בֵּית
 הֵלֵל לְבֵית שְׁמַאי הוֹאִיל וְטְהוֹרָה אֲסוּרָה לְזָרִים וְטְמֵאָה
 אֲסוּרָה לַכֹּהֲנִים. מֵה טְהוֹרָה עוֹלָה אַף טְמֵאָה תַּעֲלֶה.

אָמְרוּ לָהֶם בֵּית שְׁמַאי לֹא אִם הָעָלוּ הַחֹלִין הַקָּלִים
הַמִּתְרִין לְזָרִים אֶת הַטְּהוֹרָה תַּעֲלֶה תְּרוּמָה הַחֲמוּרָה
הָאֲסוּרָה לְזָרִים אֶת הַטְּמֵאָה לְאַחַר שֶׁהוּדוּ רַבִּי אֱלִיעֶזֶר
אוֹמֵר תְּרוּם וְתִשְׂרֹף וְחֻכָּמִים אוֹמְרִים אֲבָדָה בְּמִיעוּטָהּ:

ה סָאָה תְּרוּמָה שֶׁנִּפְלָה לְמֵאָה הַגְּבִיָּה וְנִפְלָה לְמָקוֹם
אַחֵר רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר מִדְּמַעַת כְּתְּרוּמָה וְדַאי וְחֻכָּמִים
אוֹמְרִים אֵינָה מִדְּמַעַת אֶלָּא לְפִי חֲשָׁבוֹן:

י סָאָה תְּרוּמָה שֶׁנִּפְלָה לְפָחוֹת מֵמֵאָה וְנִדְמָעוּ וְנִפְלָה
מִן הַמְּדוּמָע לְמָקוֹם אַחֵר רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר מִדְּמַעַת
כְּתְּרוּמָה וְדַאי וְחֻכָּמִים אוֹמְרִים אֵין הַמְּדוּמָע מִדְּמַעַת אֶלָּא
לְפִי חֲשָׁבוֹן וְאֵין הַמְּחַמֵּץ מְחַמֵּץ אֶלָּא לְפִי חֲשָׁבוֹן וְאֵין
הַמֵּים שְׂאוּבִים פּוֹסְלִים אֶת הַמְּקוֹה אֶלָּא לְפִי חֲשָׁבוֹן:

י סָאָה תְּרוּמָה שֶׁנִּפְלָה לְמֵאָה הַגְּבִיָּה וְנִפְלָה אַחֲרֶת
הַגְּבִיָּה וְנִפְלָה אַחֲרֶת הָרִי זֶה מִתְּרַת עַד שֶׁתִּרְבֶּה תְּרוּמָה
עַל הַחֹלִין:

ח סָאָה תְּרוּמָה שֶׁנִּפְלָה לְמֵאָה וְלֹא הִסְפִּיק לְהַגְבִּיָּהּ עַד
שֶׁנִּפְלָה אַחֲרֶת הָרִי זֶה אֲסוּרָה רַבִּי שְׁמַעוֹן מַתִּיר:

ט סָאָה תְּרוּמָה שֶׁנִּפְלָה לְמֵאָה וְטַחֲנָן וּפָחַתוּ בְּשֵׁם
שֶׁפָּחַתוּ הַחֹלִין כִּד פָּחַתָּה הַתְּרוּמָה וּמִתָּר סָאָה תְּרוּמָה
שֶׁנִּפְלָה לְפָחוֹת מֵמֵאָה וְטַחֲנָן וְהוֹתִירוּ בְּשֵׁם שֶׁהוֹתִירוּ
הַחֹלִין כִּד הוֹתִירָה הַתְּרוּמָה וְאֲסוּר אִם יָדוּעַ שֶׁהַחֲטִים

שֶׁל חוֹלִין יָפוֹת מִשָּׁל תְּרוּמָה מִתָּרִי סָאָה תְּרוּמָה שֶׁנִּפְלָה
לְפָחוֹת מִמָּאָה וְאַחֲרֵי כֵן נִפְלוּ שֵׁם חוֹלִין אִם שׁוּגַג מִתָּרִי
וְאִם מִזִּיד אָסוּר:

פרק ו

הָאוֹכֵל תְּרוּמָה שׁוּגַג מִשָּׁלִם קֶרֶן וְחוּמֶשׁ אֶחָד הָאוֹכֵל
וְאֶחָד הַשּׁוֹתֶה וְאֶחָד הַסֹּדֵף אֶחָד תְּרוּמָה טְהוֹרָה
וְאֶחָד תְּרוּמָה טְמֵאָה מִשָּׁלִם חֲמִשָּׁה וְחֲמִשָּׁה חֲמִשָּׁה אֵינוֹ
מִשָּׁלִם תְּרוּמָה אֲלֵא חוֹלִין מִתְקַנִּים וְהֵם נַעֲשִׂין תְּרוּמָה
וְהַתְּשׁוּמִין תְּרוּמָה אִם רָצָה הַכֹּהֵן לְמַחֹל אֵינוֹ מוֹחֵל:

^א בֵּית יִשְׂרָאֵל שֶׁאֵכְלָה תְּרוּמָה וְאַחֲרֵי כֵן נִשְׁאֵת לַכֹּהֵן אִם
תְּרוּמָה שְׁלֵא זָכָה בָּהּ כֹּהֵן אֵכְלָה מִשְׁלֶמֶת קֶרֶן וְחֲמִשָּׁה
לְעֶצְמָהּ וְאִם תְּרוּמָה שֶׁזָּכָה בָּהּ כֹּהֵן אֵכְלָה מִשְׁלֶמֶת קֶרֶן
לְבָעֲלִים וְחֲמִשָּׁה לְעֶצְמָהּ מִפְּנֵי שֶׁאָמְרוּ הָאוֹכֵל תְּרוּמָה
מִשָּׁלִם קֶרֶן לְבָעֲלִים וְחֲמִשָּׁה לְכֹל מִי שִׁירָצָה:

^ב הַמֵּאֲכִיל אֶת פּוֹעֲלָיו וְאֶת אוֹרְחָיו תְּרוּמָה הוּא מִשָּׁלִם
אֶת הַקֶּרֶן וְהֵם מִשְׁלֵמִין אֶת הַחֲמִשָּׁה דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר
וְחֻכְמִים אוֹמְרִים הֵם מִשְׁלֵמִין קֶרֶן וְחֲמִשָּׁה וְהוּא מִשָּׁלִם
לָהֶם דְּמֵי סְעוּדָתָן:

^ג הַגּוֹנֵב תְּרוּמָה וְלֹא אֵכְלָה מִשָּׁלִם תְּשְׁלוּמֵי כָּפָל דְּמֵי
תְּרוּמָה אֵכְלָה מִשָּׁלִם שְׁנֵי קָרְנִים וְחֲמִשָּׁה קֶרֶן וְחֲמִשָּׁה מִן

החולין. וקרן דמי תרומה. גנב תרומת הקדש ואכלה
משלם שני חומשין וקרן. שאין בהקדש תשלומי כפל:

ה אין משלמין מן הלקט ומן השכחה ומן הפאה ומן
ההפקר ולא ממעשר ראשון (שנטלה תרומתו) ולא
ממעשר שני והקדש (שנפדו). שאין הקדש פודה את
הקדש דברי רבי מאיר. וחכמים מתירין באלו:

י רבי אליעזר אומר משלמין ממין על שאינו מינו ובלבד
שישלם מן היפה על הרע. ורבי עקיבא אומר אין משלמין
אלא ממין על מינו לפיכך אם אכל קשואין של ערב
שביעית. ימתין לקשואין של מוצאי שביעית וישלם מהם.
ממקום שרבי אליעזר מקל משם רבי עקיבא מחמיר.
שנאמר ונתן לכהן את הקדש כל שהוא ראוי להיות
קדש דברי רבי אליעזר. ורבי עקיבא אומר ונתן לכהן
את הקדש קדש שאכל:

פרק ז

הַאוֹכֵל תְּרוּמָה מִזֵּיד. מְשַׁלֵּם אֶת הַקֶּרֶן וְאֵינוֹ מְשַׁלֵּם
אֶת הַחֲמֵשׁ. הַתְּשֻׁלוּמִין חֹלִין. אִם רָצָה הַכֹּהֵן
לְמַחֹל מִזֵּחַל:

בַּת כֹּהֵן שֶׁנִּשְׁאָת לְיִשְׂרָאֵל וְאַחֵר בֶּדֶךְ אָכְלָה תְּרוּמָה.
מְשַׁלֶּמֶת אֶת הַקֶּרֶן וְאֵינָהּ מְשַׁלֶּמֶת אֶת הַחֲמֵשׁ. וּמִיתְּתָהּ
בְּשָׂרִיפָה. נִשְׁאָת לְאַחֵד מִכָּל הַפְּסוּלִין מְשַׁלֶּמֶת קֶרֶן
וְחֲמֵשׁ. וּמִיתְּתָהּ בַּחֲנֹק דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר. וְחֲכָמִים אוֹמְרִים
זוֹ זוֹ מְשַׁלֶּמֶת אֶת הַקֶּרֶן וְאֵינָן מְשַׁלֶּמֶת אֶת הַחֲמֵשׁ
וּמִיתְּתָן בְּשָׂרִיפָה:

הַמֵּאֲכִיל אֶת בָּנָיו קִטְנִים וְאֶת עֲבָדָיו בֵּין גְּדוּלִים בֵּין
קִטְנִים. הַאוֹכֵל תְּרוּמָה חוּצָה לָאֶרֶץ. וְהַאוֹכֵל פְּחוֹת מִבֵּית
תְּרוּמָה. מְשַׁלֵּם אֶת הַקֶּרֶן וְאֵינוֹ מְשַׁלֵּם אֶת הַחֲמֵשׁ.
וְהַתְּשֻׁלוּמִין חֹלִין. אִם רָצָה הַכֹּהֵן לְמַחֹל מִזֵּחַל:

זֶה הַכֹּל כָּל הַמְּשַׁלֵּם קֶרֶן וְחֲמֵשׁ הַתְּשֻׁלוּמִין תְּרוּמָה.
אִם רָצָה הַכֹּהֵן לְמַחֹל אֵינוֹ מִזֵּחַל. וְכָל הַמְּשַׁלֵּם אֶת הַקֶּרֶן
וְאֵינוֹ מְשַׁלֵּם אֶת הַחֲמֵשׁ. הַתְּשֻׁלוּמִין חֹלִין. אִם רָצָה הַכֹּהֵן
לְמַחֹל מִזֵּחַל:

שְׁתֵּי קוֹפּוֹת. אַחַת שֶׁל תְּרוּמָה וְאַחַת שֶׁל חֹלִין. שֶׁנֶּפְלָה
סָאָה תְּרוּמָה. לְתוֹךְ אַחַת מֵהֶם וְאֵין יָדוּעַ לְאִיזוֹ מֵהֶן נֶפְלָה.
הֲרִי אֲנִי אוֹמֵר לְתוֹךְ שֶׁל תְּרוּמָה נֶפְלָה. אֲבָל אִם אֵין יָדוּעַ

אי זו היא של תרומה ואי זו היא של חולין אכל אחת מהן
 פטור והשנייה נזהג בה בתרומה וחיבת בחלה דברי
 רבי מאיר רבי יוסי פוטר אכל אחר את השנייה פטור
 אכל אחד את שתיהן משלם כקטנה שבשתיהן:

י נפלה אחת מהן לתוך החולין אינה מדמעתן והשנייה
 נזהג בה בתרומה וחיבת בחלה דברי רבי מאיר ורבי
 יוסי פוטר נפלה שנייה למקום אחר אינה מדמעתן נפלו
 שתיהן למקום אחד מדמעות כקטנה שבשתיהן:

י זרע את אחת מהן פטור והשנייה נזהג בה בתרומה
 וחיבת בחלה דברי רבי מאיר ורבי יוסי פוטר זרע אחר
 את השנייה פטור זרע אחד את שתיהן בדבר שזרעו
 כלה מותר ובדבר שאין זרעו כלה אסור:

פרק ח

האשה שהיתה אוכלת בתרומה באו ואמרו לה
 מת בעליך או גרשך וכן העבד שהיה אוכל
 בתרומה ובאו ואמרו לו מת רבך או מכרך לישראל
 או נתנד במתנה או עשאך בן חורין וכן כהן שהיה
 אוכל בתרומה ונודע שהוא בן גרושה או בן חלוצה רבי
 אליעזר מחייב קרן וחמש ורבי יהושע פוטר היה עומד
 ומקריב על גבי המזבח ונודע שהוא בן גרושה או בן
 חלוצה רבי אליעזר אומר כל הקרבנות שהקריב על גבי

הַמִּזְבֵּחַ פְּסוּלִים. וְרַבִּי יְהוֹשֻעַ מְכַשִּׁיר. נֹדֵעַ שֶׁהוּא בֶּעַל
מוֹם עֲבוּדָתוֹ פְּסוּלָה:

ב' וְכֻלָּם שֶׁהֵיְתָה תְּרוּמָה בְּתוֹךְ פִּיָּהֶם. רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר
יִבְלְעוּ. וְרַבִּי יְהוֹשֻעַ אוֹמֵר יִפְלוּטוּ. אָמְרוּ לוֹ נִטְמָאתָ
וְנִטְמָאת תְּרוּמָה. רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר יִבְלַע. וְרַבִּי יְהוֹשֻעַ
אוֹמֵר יִפְלוּט. טָמֵא הָיִיתָ וְטָמְאָה הֵיְתָה תְּרוּמָה. אוֹ נֹדֵעַ
שֶׁהוּא טָבֵל. וְנִמְעָשָׁר רֹאשׁוֹן שֶׁלֹא נִטְלָה תְּרוּמָהּ. וְנִמְעָשָׁר
שֵׁנִי וְהַקֹּדֶשׁ שֶׁלֹא נִפְדּוּ. אוֹ שְׁטַעֲמִים טַעֲמִים שֶׁשָּׁפַשְׁפוּ לְתוֹךְ פִּיּוֹ.
הֲרִי זֶה יִפְלוּט:

ג' הִיא אוֹכֵל בְּאֶשְׁכּוֹל. וְנִכְנָס מִן הַגֶּנֶזַח לְחֹצֵר. רַבִּי אֱלִיעֶזֶר
אוֹמֵר יִגְמֹר. וְרַבִּי יְהוֹשֻעַ אוֹמֵר לֹא יִגְמֹר. חֲשִׁיכָה לַיְלִי
שִׁבְתָּ. רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר יִגְמֹר. וְרַבִּי יְהוֹשֻעַ אוֹמֵר לֹא
יִגְמֹר:

ד' יֵין שֶׁל תְּרוּמָה שֶׁנִּתְגַּלָּה יִשְׁפֹּךְ. וְאֵין צָרִיד לֹאמֹר שֶׁל
חוֹלִין. שְׁלֹשָׁה מִשְׁקִין אֲסוּרִין מִשּׁוּם גְּלוּי. הַמִּים וְהַיֵּין
וְהַחֵלֶב. וְשָׂאֵר כָּל הַמִּשְׁקִין מוֹתְרִין. כִּמָּה יִשְׁהוּ וְיִהְיוּ
אֲסוּרִין. כְּדִי שִׁיֵּצֵא הָרַחֵשׁ מִמָּקוֹם קְרוֹב. וְיִשְׁתָּה:

ה' שִׁיעוֹר הַמִּים הַמְּגוּלִין. כְּדִי שֶׁתֵּאָבֵד בָּהֶם הַמָּרָה. רַבִּי
יוֹסִי אוֹמֵר בִּבְלִים כָּל שֶׁהֵן. וּבִקְרָקְעוֹת אֲרָבָעִים סָאָה:

ו' נְקוּרֵי תֵּאֲנִים וְעֵנָבִים וְקִשּׁוּאִין וְהִדְלוּעִים וְהָאֲבִטִּיחִים
וְהַמְּלַפְּפָנוֹת. אֶפִּילוֹ הֵם כֶּכֶר. אֶחָד גָּדוֹל וְאֶחָד קָטָן. אֶחָד

תלוש ואֶחָד מִחֶבֶר. כָּל שֵׁישׁ בּוֹ לִיחָה אָסוּר. וּנְשִׁיכַת
הַנָּחַשׁ אָסוּרָה. מִפְּנֵי סִכָּנַת נַפְשׁוֹת:

^ז הַמְשַׁמֶּרֶת שֶׁל יֵינן. אָסוּרָה מִשּׁוּם גְּלוּי. רַבִּי נַחֲמִיָּה מֵתִיר:
^ח חֲבִית שֶׁל תְּרוּמָה שְׁנוּלָד בָּהּ סֶפֶק טוּמְאָה. רַבִּי אֱלִיעֶזֶר
אוֹמֵר אִם הָיְתָה מוֹנַחַת בְּמָקוֹם תּוֹרְפָה. יִנְיַחָנָה בְּמָקוֹם
הַמְצָנֶע. וְאִם הָיְתָה מְגֵלָה יִכְסֶּנָּה. וְרַבִּי יְהוֹשֻׁעַ אוֹמֵר אִם
הָיְתָה מוֹנַחַת בְּמָקוֹם מְצָנֶע יִנְיַחָנָה בְּמָקוֹם תּוֹרְפָה. וְאִם
הָיְתָה מְכֻסָּה יִגְלֶנָה. וְרַבִּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר אֵל יַחֲדָשׁ בָּהּ
דָּבָר:

^ט חֲבִית שֶׁנִּשְׁפְּרָה בְּגַת הָעֲלִיזָה וְהַתְּחַתּוֹנָה טְמֵאָה. מוֹדָה
רַבִּי אֱלִיעֶזֶר וְרַבִּי יְהוֹשֻׁעַ שֶׁאִם יָכוֹל לְהַצִּיל מִמֶּנָּה רְבִיעִית
בְּטָהֳרָה יִצִּיל. וְאִם לֹא. רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר תֵּרֵד וְתִטָּמֵא.
וְאֵל יִטְמָאנָה בִּידּוֹ:

^י וְכֵן חֲבִית שֶׁל שֶׁמֶן שֶׁנִּשְׁפְּכָה. מוֹדָה רַבִּי אֱלִיעֶזֶר וְרַבִּי
יְהוֹשֻׁעַ שֶׁאִם יָכוֹל לְהַצִּיל מִמֶּנָּה רְבִיעִית בְּטָהֳרָה יִצִּיל.
וְאִם לֹא. רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר תֵּרֵד וְתִבָּלַע. וְאֵל יִבְלַעֶנָּה
בִּידּוֹ:

^{יא} (וְעַל זֶה) וְעַל זֶה אָמַר רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ לֹא זֶה הִיא
תְּרוּמָה שֶׁאֲנִי מוֹזְהֵר עָלֶיהָ מִלְּטִמְאָה. אֲלֵא מְלֹאכָלָה. וּבִלְ
תִּטְמָאָה. כִּיצַד. הִיא עוֹבֵר מִמָּקוֹם לְמָקוֹם. וְכִכְרוֹת שֶׁל
תְּרוּמָה בִּידּוֹ. אָמַר לוֹ נִכְרִי. תֵּן לִי אֶחָת מֵהֶם וְאַטְמָאָה.

וְאִם לֹאוּ הָרִי אָנִי מְטַמֵּא אֶת כְּלֵהּ רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר
יְטַמֵּא אֶת כְּלֵהּ וְאֵל יִתֵּן לוֹ אַחַת מֵהֶן וְיְטַמֵּא רַבִּי יְהוֹשֻעַ
אוֹמֵר יֵנִיחַ לַפְנֵי אַחַת מֵהֶן עַל הַסֵּלַע:

^ב וְכֵן נָשִׁים שֶׁאָמְרוּ לָהֶם גּוֹיִם תִּגְנוּ אַחַת מֵכֶם וְנִטְמָאָהּ
וְאִם לֹאוּ הָרִי אָנִי מְטַמֵּאִים אֶת כָּלְכֶם יְטַמְאוּ אֶת כָּלָן
וְאֵל יִמְסְרוּ לָהֶם נַפְשׁ אַחַת מִיִּשְׂרָאֵל:

פרק ט

הַזּוֹרֵעַ תְּרוּמָה שׁוֹגֵג יוֹפֵךְ וּמִזִּיד יִקְיִים אִם הִבִּיאָה
שְׁלִישׁ בֵּין שׁוֹגֵג בֵּין מִזִּיד יִקְיִים וּבִפְשָׁתוֹן מִזִּיד
יוֹפֵךְ:

^ב וְחִיִּיבֵת בְּלֶקֶט וּבִשְׂכָחָהּ וּבִפְאָהּ וְעֲנִי יִשְׂרָאֵל וְעֲנִי
כֹהֲנִים מְלַקְטִים וְעֲנִי יִשְׂרָאֵל מוֹכְרִין אֶת שְׁלֵהֶם לְכֹהֲנִים
בְּדָמֵי תְרוּמָה וְהִדָּמִים שְׁלֵהֶם רַבִּי טְרַפּוֹן אוֹמֵר לֹא יִלְקָטוּ
אֶלָּא עֲנִי כֹהֲנִים שֶׁמָּא יִשְׁכָּחוּ וְיִתְּנוּ לְתוֹךְ פִּיהֶם אָמַר לוֹ
רַבִּי עֲקִיבָא אִם כֵּן לֹא יִלְקָטוּ אֶלָּא טְהוֹרִים:

^ג וְחִיִּיבֵת בְּמַעֲשֵׂרוֹת וּבְמַעֲשֵׂר עֲנִי וְעֲנִי יִשְׂרָאֵל וְעֲנִי
כֹהֲנִים נוֹטְלִים וְעֲנִי יִשְׂרָאֵל מוֹכְרִין אֶת שְׁלֵהֶם לְכֹהֲנִים
בְּדָמֵי תְרוּמָה וְהִדָּמִים שְׁלֵהֶם הַחוּבֵט מִשֶּׁבַח וְהִדָּשׁ
כִּיצַד יַעֲשֶׂה תוֹלָה כְּפִיפּוֹת בְּצוּאָרֵי בְהֶמָּה וְנוֹתֵן לְתוֹכָן
מֵאוֹתוֹ הַמִּין נִמְצָא לֹא זֶמֶס אֶת הַבְּהֶמָּה וְלֹא מֵאֲכִיל
אֶת הַתְּרוּמָה:

ד גדולי תרומה תרומה וגדולי גדולין חולין אבל הטבל ומעשר ראשון וספיחי שביעית ותרומת חוצה לארץ והמדמע והבכורין גדוליהן חולין גדולי הקדש ומעשר שני חולין ופודה אותם בזמן זרעם:

ה מאה לגינה של תרומה ואחד של חולין כלן מותרים בדבר שזרעו כלה אבל בדבר שאין זרעו כלה אפילו מאה של חולין ואחת של תרומה כלן אסורין:

ו הטבל גדוליו מותרין בדבר שזרעו כלה אבל בדבר שאין זרעו כלה גדולי גדולין אסורין איזהו דבר שאין זרעו כלה כגון הלוף והשום והבצלים רבי יהודה אומר השום כשעורים:

ז המנפש עם הנכרי בחסיות אף על פי שפירותיו טבל אוכל מהם עראי שתילי תרומה שנטמאו שתלן טהרו מלטמא ואסורין מלאכול עד שיגום את האכל רבי יהודה אומר עד שיגום וישנה:

פרק י

בְּצֵל שֶׁנִּתְּנוּ בְּתוֹךְ עֲדָשִׁים. אִם שָׁלֵם מוֹתֵר. וְאִם חֲתָכוּ
בְּנוֹתָן טַעַם. וְשֹׂאֵר כָּל הַתְּבָשִׁיל. בֵּין שָׁלֵם בֵּין
מִחוּתָךְ בְּנוֹטָן טַעַם. רַבִּי יְהוּדָה מִתִּיר בַּצִּחָנָה. שְׂאִינָה
אֵלָּא לְטוֹל אֶת הַזֹּהֶמָּא:

ב תַּפּוּחַ שֶׁרֶסְקוֹ וְנִתְּנוּ לְתוֹךְ עֵסָה וְחֻמְצָה. הֵרִי זֶה אֲסוּרָה.
שְׁעוּרִים שֶׁנִּפְּלוּ לְתוֹךְ הַבּוֹר שֶׁל מִים. אֵף עַל פִּי שֶׁהִבְאִישׁוּ
מִמֵּיו. (מִמֵּיו) מוֹתְרִים:

ג הָרוּדָה פֶּת חֲמָה. וְנִתְּנָה עַל פִּי חֲבִית שֶׁל יַיִן שֶׁל תְּרוּמָה.
רַבִּי מֵאִיר אוֹסֵר. וְרַבִּי יְהוּדָה מִתִּיר. רַבִּי יוֹסִי מִתִּיר בְּשֵׁל
חֲטִיף. וְאוֹסֵר בְּשֵׁל שְׁעוּרִים. מִפְּנֵי שֶׁהִשְׁעוּרִים שׁוֹאֲבוֹת:

ד תַּנּוּר שֶׁהִסִּיקוּ בְּכַמּוֹן שֶׁל תְּרוּמָה. וְאַפָּה בּוֹ אֶת הַפֶּת.
הַפֶּת מוֹתֶרֶת. שְׂאִינֹו טַעַם כְּמוֹן אֵלָּא רֵיחַ כְּמוֹן:

ה תִּלְתָּן שֶׁנִּפְּלָה לְתוֹךְ הַבּוֹר שֶׁל יַיִן. בַּתְּרוּמָה וּבִמְעֵשֶׁר
שְׁנֵי. אִם יֵשׁ בַּזֶּרַע כְּדִי לִתֵּן טַעַם. אֲבָל לֹא בָּעֵץ. בְּשִׁבְיַעִית
וּבְכֻלָּאֵי הַכֶּרֶם וְהַקֹּדֶשׁ. אִם יֵשׁ בַּזֶּרַע וּבָעֵץ. כְּדִי לִתֵּן טַעַם:

ו מִי שֶׁהָיוּ לוֹ חֲבִילֵי תִלְתָּן שֶׁל כֻּלָּאֵי הַכֶּרֶם יִדְּלְקוּ. הָיוּ
לוֹ חֲבִילֵי תִלְתָּן שֶׁל טָבַל. כּוֹתֵשׁ וּמַחְשֵׁב כִּמְהָ זֶרַע יֵשׁ
בָּהֶם. וּמִפְּרִישׁ אֶת הַזֶּרַע. וְאִינוּ צָרִיד לְהַפְרִישׁ אֶת הָעֵץ.
אִם הַפְּרִישׁ לֹא יֹאמֵר אֶכְתּוֹשׁ. וְאֵטוֹל אֶת הָעֵץ. וְאֶתָּן אֶת
הַזֶּרַע. אֵלָּא נוֹתֵן הָעֵץ עִם הַזֶּרַע:

י זיתי חולין שֶׁכֶּבֶשׁוּ עִם זִיתֵי תְרוּמָה פְּצוּעֵי חוֹלִין עִם פְּצוּעֵי תְרוּמָה פְּצוּעֵי חוֹלִין עִם שְׁלִימֵי תְרוּמָה אוֹ בְּמֵי תְרוּמָה אָסוּר אֲבָל שְׁלִימֵי חוֹלִין עִם פְּצוּעֵי תְרוּמָה מוֹתֵר:

ח דָּג טִמָּא שֶׁכֶּבֶשׁוּ עִם דָּג טְהוֹר כָּל גֶּרֶב שֶׁהוּא מַחֲזִיק סָאתִים אִם יֵשׁ בּוֹ מִשְׁקַל עֶשֶׂר זֶזוּ בִּיהוּדָה שֶׁהֵם חֲמֵשׁ סֵלָעִים בַּגָּלִיל דָּג טִמָּא צִירוֹ אָסוּר רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר רַבִּיעִית בְּסָאתִים וְרַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר אֶחָד מִשְׁשָׁה עֶשֶׂר בּוֹ: ט חֲגָבִים טִמָּאִים שֶׁנִּכְבְּשׁוּ עִם חֲגָבִים טְהוֹרִים לֹא פָּסְלוּ אֶת צִירָם הֵעִיד רַבִּי צְדוֹק עַל צִיר חֲגָבִים טִמָּאִים שֶׁהוּא טְהוֹר:

י כָּל הַנִּכְבְּשִׁים זֶה עִם זֶה מוֹתְרִים אֲלֹא עִם הַחֲסִית חֲסִית חוֹלִין עִם חֲסִית שֶׁל תְרוּמָה יֵרֶק שֶׁל חוֹלִין עִם חֲסִית שֶׁל תְרוּמָה אָסוּר אֲבָל חֲסִית שֶׁל חוֹלִין עִם יֵרֶק שֶׁל תְרוּמָה מוֹתֵר:

יא רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר כָּל הַנִּשְׁלָקִים עִם הַתְּרָדִים אָסוּרִים מִפְּנֵי שֶׁהֵם נוֹתְנִין אֶת הַטֶּעַם רַבִּי שִׁמְעוֹן אוֹמֵר כְּרוּב שֶׁל שְׁקִיָּא עִם כְּרוּב שֶׁל בַּעַל אָסוּר מִפְּנֵי שֶׁהוּא בּוֹלַע רַבִּי עֲקִיבָא אוֹמֵר כָּל הַמִּתְבַּשְּׁלִין זֶה עִם זֶה מוֹתְרִים אֲלֹא עִם הַבָּשָׂר רַבִּי יוֹחָנָן בֶּן נוּרִי אוֹמֵר הַכֶּבֶד אוֹסְרֵת וְאֵינָה נֹאסְרֵת מִפְּנֵי שֶׁהִיא פּוֹלָטֶת וְאֵינָה בּוֹלַעַת:

^ב בִּיעָה שְׁנֵתְבִלָּה בַּתְּבִלִּין (אֲסוּרִים) . אֲפִילוּ חֶלְמוֹן שְׁלֵה אֲסוּר . מִפְּנֵי שֶׁהוּא בּוֹלַע . מִי שֶׁלִקוֹת . וּמִי כִבָּשִׁים שֶׁל תְּרוּמָה . אֲסוּרִים לְזָרִים :

פרק יא

אֵין נוֹתֵנִין דְּבִילָה וּגְרוּגְרָת לְתוֹךְ הַמּוֹרִיִּים . מִפְּנֵי שֶׁהוּא מֵאֲבָדֵן . אֲבָל נוֹתֵנִין אֶת הַיֵּין לַמּוֹרִיִּים . וְאֵין מִפְּטָמִין אֶת הַשָּׁמֶן . אֲבָל עוֹשִׂין אֶת הַיֵּין יִינוֹמְלִין . אֵין מְבַשְׁלִים יֵין שֶׁל תְּרוּמָה . מִפְּנֵי שֶׁהוּא מִמַּעֲיטוֹ . רַבִּי יְהוּדָה מְתִיר מִפְּנֵי שֶׁהוּא מְשַׁבִּיחוֹ :

^ב דְּבַשׁ תְּמָרִים וַיֵּין תְּפוּחִים וְחֶמֶץ סְתוּנִיּוֹת . וְשֶׁאֵר כָּל מִי פִירוֹת שֶׁל תְּרוּמָה . רַבִּי אֱלִיעֶזֶר מְחַיֵּב קֶרֶן וְחֶמֶשׁ . וְרַבִּי יְהוֹשֻׁעַ פּוֹטֵר . וְרַבִּי אֱלִיעֶזֶר מְטַמֵּא מִשּׁוּם מִשְׁקָה . אָמַר רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ לֹא מָנוּ חֲכָמִים שְׂבָעָה מְשָׁקִין בְּמוֹנֵי פְטָמִים . אֲלֵא אָמְרוּ שְׂבָעָה מְשָׁקִין טַמְאִים . וְשֶׁאֵר כָּל הַמְשָׁקִין טְהוֹרִים :

^ג אֵין עוֹשִׂין תְּמָרִים דְּבַשׁ . וְלֹא תְּפוּחִים יֵין . וְלֹא סְתוּנִיּוֹת חֶמֶץ . וְשֶׁאֵר כָּל הַפִּירוֹת . אֵין מְשַׁנִּין אוֹתָם מִבְּרִייתָן בַּתְּרוּמָה וּבִמְעַשְׂרֵי שְׁנֵי . אֲלֵא זִיתִים וְעִנְבִּים בְּלֶבֶד . אֵין סוֹפְגִין אַרְבָּעִים מִשּׁוּם עֶרְלָה . אֲלֵא עַל הַיּוֹצֵא מִן הַזִּיתִים וּמִן הָעִנְבִּים . וְאֵין מְבִיאִין בְּכוֹרִים מְשָׁקִין . אֲלֵא הַיּוֹצֵא מִן הַזִּיתִים וּמִן הָעִנְבִּים . וְאֵינוּ מְטַמֵּא מִשּׁוּם מִשְׁקָה . אֲלֵא

הַיּוֹצֵא מִן הַזֵּיתִים וּמִן הָעֲנָבִים וְאִין מִקְרִיבִין עַל גְּבִי
הַמִּזְבֵּחַ אֶלָּא הַיּוֹצֵא מִן הַזֵּיתִים וּמִן הָעֲנָבִים:

ד' עוֹקְצֵי תֵּאֲנִים וּגְרוּגְרוֹת הַכְּלִיסִים וְהַחֲרוּבִין שֶׁל תְּרוּמָה.
אֲסוּרִים לִזְרִים:

ה' גִּרְעִינֵי תְּרוּמָה בְּזֶמֶן שֶׁהוּא מִכְּנִסֵּן אֲסוּרוֹת וְאִם
הַשְּׁלִיכֵן מוֹתְרוֹת וְכֵן עֲצָמוֹת הַקִּדְּשִׁים בְּזֶמֶן שֶׁהוּא
מִכְּנִסֵּן אֲסוּרִין וְאִם הַשְּׁלִיכֵן מוֹתְרִין הַמּוֹרֶסֶן מוֹתֵר.
סוֹבִין שֶׁל חֲדָשׁוֹת אֲסוּרוֹת וְשֶׁל יִשְׁנוֹת מוֹתְרוֹת וְנוֹהֵג
בְּתְרוּמָה כְּדֶרֶךְ שֶׁהוּא נוֹהֵג בַּחוּלִין הַמְּסֻלָּת קֵב אוֹ קֵבִים
לְסָאָה לֹא יֵאבֹד אֶת הַשָּׂאֵר אֶלָּא יִנְיָחוּנוּ בַּמָּקוֹם הַמִּצְנֵעַ:

י' מְגוּרָה שֶׁפָּנָה מִמֶּנָּה חֲטִי תְּרוּמָה אֵין מְחִיבִים אוֹתוֹ
לִהְיוֹת יוֹשֵׁב וּמִלְקֹט אַחַת אַחַת אֶלָּא מִכְבֵּד כְּדֶרְכּוֹ וְנוֹתֵן
לְתוֹכָהּ חוּלִין:

י' וְכֵן חֲבִית שֶׁל שֶׁמֶן שֶׁנִּשְׁפָּכָה אֵין מְחִיבִין אוֹתוֹ לִהְיוֹת
יוֹשֵׁב וּמִטְפֹּחַ אֶלָּא נוֹהֵג בָּהּ כְּדֶרֶךְ שֶׁהוּא נוֹהֵג בַּחוּלִין:

י"ה הַמְעַרָה מִכֹּד לְכַד וְנוֹטָף שְׁלֹשׁ טַפִּים נוֹתֵן לְתוֹכָהּ
חוּלִין הַרְפִּינָה וּמִצָּה הָרִי זוֹ תְּרוּמָה וְכִמָּה תִּהְיֶה בְּתְרוּמַת
מַעֲשֵׂר שֶׁל דָּמָאִי וְיִוְלִיכְנָה לִכְהֵן אֶחָד מִשְׁמוֹנָה לְשְׁמִינִית:

ט' כִּרְשֵׁינֵי תְּרוּמָה מֵאֲכִילִין אוֹתָם לְבִהְמָה וּלְחִיָּה
וּלְתִרְגָּמָלִים יִשְׂרָאֵל שֶׁשָּׂכַר פָּרָה מִכֵּהֶן מֵאֲכִילָהּ כִּרְשֵׁינֵי
תְּרוּמָה וְכֵהֶן שֶׁשָּׂכַר פָּרָה מִיִּשְׂרָאֵל אֵף עַל פִּי שְׁמִזּוֹנוֹתֶיהָ

עָלִיו לֹא יֵאָכִילָנָה בְּרִשְׁיָנִי תְרוּמָהּ. יִשְׂרָאֵל שֵׁשׁ פָּרָה
מִכֶּהֶן לֹא יֵאָכִילָנָה בְּרִשְׁיָנִי תְרוּמָהּ. וְכֵהֶן שֵׁשׁ פָּרָה
מִיִּשְׂרָאֵל מֵאָכִילָה בְּרִשְׁיָנִי תְרוּמָה:

· מְדֻלֵּקִין שֶׁמֶן שְׂרִיפָה בְּבִתִּי כְּנִסְיוֹת וּבְבִתִּי מְדַרְשׁוֹת
וּבְמִבְאוֹת הָאֶפְלִין וְעַל גְּבֵי הַחֹלִין בְּרִשְׁוֹת כֶּהֶן. בֵּית
יִשְׂרָאֵל שֶׁנִּשְׁאֵאת לִכֶּהֶן וְהִיא לְמוֹדָה (לְבֹא) אֶצֶל אָבִיהָ.
אָבִיהָ מְדַלֵּיק בְּרִשְׁוֹתָהּ. מְדֻלֵּקִין בְּבֵית הַמִּשְׁתָּה אֲבָל לֹא
בְּבֵית הָאֵבֶל דְּבָרֵי רַבִּי יְהוּדָה. וְרַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר בְּבֵית
הָאֵבֶל אֲבָל לֹא בְּבֵית הַמִּשְׁתָּה. רַבִּי מֵאִיר אוֹסֵר כָּאֵן
וְכֵאֵן. רַבִּי שִׁמְעוֹן מִתִּיר כָּאֵן וְכֵאֵן: סליק

מסכת מעשרות

יום ד

פרק א

כָּלֵל אָמְרוּ בַּמַּעֲשֹׂרוֹת כָּל שֶׁהוּא אָכַל וְנִשְׁמַר וְגִדּוּלֵיו
מִן הָאָרֶץ חֵיִיב בַּמַּעֲשֹׂרוֹת וְעוֹד כָּלֵל אַחֵר אָמְרוּ
כָּל שֶׁתַּחֲלָתוֹ אָכַל וְסוּפוֹ אָכַל אֵף עַל פִּי שֶׁהוּא שׁוֹמְרוֹ
לְהוֹסִיף אָכַל חֵיִיב קֶטֶן וְגִדּוֹל וְכָל שֶׁאֵין תַּחֲלָתוֹ אָכַל אֲבָל
סוּפוֹ אָכַל אֵינּוּ חֵיִיב עַד שֶׁיַּעֲשֶׂה אָכַל:

ב מֵאֵימַתִּי הַפִּירוֹת חֵיִיבִין בַּמַּעֲשֹׂרוֹת הַתֵּאֲנִים
מִשִּׁיב־חִילוֹ הָעֲנָבִים וְהָאֲבִשִׁים מִשֶּׁהִבֵּאִשׁוּ הָאוֹג
וְהַתּוֹתִים מִשִּׁיאֲדִימוֹ וְכָל הָאֲדוּמִים מִשִּׁיאֲדִימוֹ הָרְמוֹנִים
מִשִּׁימֶסוֹ הַתְּמָרִים מִשִּׁיטִּילוֹ שְׁאֹר הָאֶפְרָסְקִים
מִשִּׁיטִּילוֹ גִּידִים הָאֶגְזִזִּים מִשִּׁיעֲשׂוֹ מְגוּרָה רַבִּי יְהוּדָה
אָמַר הָאֶגְזִזִּים וְהַשְּׁקָדִים מִשִּׁיעֲשׂוֹ קְלִיפָה:

ג הַחֲרוּבִין מִשִּׁינְקָדוֹ וְכָל הַשְּׁחוּרִין מִשִּׁינְקָדוֹ הָאֶגְסִים
וְהַקֶּרְסָטוּמָלִין וְהַפְּרִישִׁין וְהָעוֹזָרִדִּים מִשִּׁיקְרָחוֹ וְכָל
הַלְבָנִים מִשִּׁיקְרָחוֹ הַתֵּלְתָן מִשִּׁתְּצָמַח הַתְּבוּאָה וְהַזֹּתִים
מִשִּׁיכְנִיסוֹ שְׁלִישׁ:

ד וּבִיָּרֶק הַקְּשׂוּאִים וְהַדְּלוּעִים וְהָאֲבִטִּיחִים וְהַמִּלְפָּפוֹנוֹת
הַתְּפוּחִים וְהָאֶתְרוּגִין חֵיִיבִים גְּדוֹלִים וְקֹטְנִים רַבִּי שְׁמַעוֹן

פֹּטֹר אֶת הָאֶתְרוּגִין בְּקֶטֶן. הַחַיִּיב בַּשְּׂקָדִים הַמָּרִים
פֹּטֹר בַּמִּתּוּקִים. הַחַיִּיב בַּמִּתּוּקִים פֹּטֹר בַּמָּרִים:

ה' אֵיזְהוּ גִרְנָן לַמַּעֲשֻׂרוֹת. הַקְּשׁוּאִים וְהַדְּלוּעִים מְשִׁיפִּקְסוּ.
וְאִם אֵינוֹ מִפֶּקֶס מְשִׁיעֵמִיד עֲרִימָה. אֲבֵטִיחַ מְשִׁישָׁלֶק וְאִם
אֵינוֹ מְשָׁלֶק עַד שִׁיעֵשָׁה מְקַצָּה. יֵרֶק הַנֶּאֱגָד מְשִׁיאֵגֵד.
אִם אֵינוֹ אוֹגֵד עַד שִׁימְלֵא אֶת הַכְּלִי. וְאִם אֵינוֹ מְמַלֵּא
אֶת הַכְּלִי. עַד שִׁילְקֹט כָּל צָרְכוֹ. כֹּלְכָלָה עַד שִׁיחֲפָה. וְאִם
אֵינוֹ מַחֲפֶה עַד שִׁימְלֵא אֶת הַכְּלִי. וְאִם אֵינוֹ מְמַלֵּא אֶת
הַכְּלִי. עַד שִׁילְקוֹט כָּל צָרְכוֹ. בְּמָה דְּבָרִים אֲמֹרִים בְּמוֹלִיד
לְשׁוֹק. אֲבָל בְּמוֹלִיד לְבֵיתוֹ. אוֹכֵל מֵהֶם עֲרָאֵי עַד שֶׁהוּא
מַגִּיעַ לְבֵיתוֹ:

י' הַפֶּרֶד וְהַצְמוּקִין וְהַחֲרוּבִין מְשִׁיעֵמִיד עֲרִימָה. הַבְּצָלִים
מְשִׁיפִּקְל. וְאִם אֵינוֹ מְפַקֵּל. מְשִׁיעֵמִיד עֲרִימָה. הַתְּבוּאָה
מְשִׁימָרַח. וְאִם אֵינוֹ מְמָרַח עַד שִׁיעֵמִיד עֲרִימָה. הַקֶּטְנִיּוֹת
מְשִׁיכְבוֹר וְאִם אֵינוֹ כּוֹבֵר עַד שִׁימָרַח. אֵף עַל פִּי שֶׁמָּרַח
נוֹטֵל מִן הַקּוֹטְעִים וּמִן הַצֹּדְדִים. וּמִמָּה שֶׁבִּתּוֹךְ הַתֵּבָן
וְאוֹכֵל:

י' הֵיִזֵּן מְשִׁיקָפָה אֵף עַל פִּי שֶׁקָּפָה קוֹלֵט מִן הַגֶּת הָעֲלִינָה.
וּמִן הַצִּנּוֹר וְשׁוֹתָהּ. הַשָּׁמֶן מְשִׁירֵד לְעוֹקָה. אֵף עַל פִּי שִׁירֵד
נוֹטֵל מִן הָעֵקֶל וּמִבֵּין הַמָּמֶל וּמִבֵּין הַפָּצִין. וְנוֹתֵן לַחֲמָטָה
וְלִתְמָחוּי. אֲבָל לֹא יִתֵּן לְקִדְרָה וְלִלְפָס כִּשְׁהֵן רוֹתְחִין. רַבִּי
יְהוּדָה אוֹמֵר לְכָל הוּא נּוֹתֵן חוּץ מִדְּבַר שִׁישׁ בּוֹ חֲמֵץ וְצִיר:

ח העגול משיחליקנו. מחליקים בתאנים ובענבים של
טבל. רבי יהודה אוסר. המחליק בענבים לא הכשר.
רבי יהודה אומר הכשר. הגרוגרות משידוש. ומגורה
משיעגל. היה דש בחבית ומעגל במגורה. נשברה החבית
ונפתחה המגורה לא יאכל מהם עראי. רבי יוסי מתיר:

פרק ב

היה עובר בשוק ואמר טלו לכם תאנים אוכלין ופטורין.
לפיכך אם הכניסו לבתיהם מתקנים ודאי. טלו
והכניסו לבתיכם לא יאכלו מהם עראי. לפיכך אם
הכניסו לבתיהם אינן מתקנין אלא דמאי:

ב היו יושבין בשער או בחנות. ואמר טלו לכם תאנים
אוכלין ופטורין. ובעל השער ובעל החנות חייבין. רבי
יהודה פוטר עד שיחזיר את פניו. או עד שישנה מקום
ישיבתו:

ג המעלה פירות מן הגליל ליהודה או עולה לירושלים.
אוכל מהם עד שהוא מגיע למקום שהוא הולך. וכן
בתורה. רבי מאיר אומר עד שהוא מגיע למקום
השביתה. והרוכלין המחזרין בעירות אוכלים עד
שמגיעים למקום הלינה. רבי יהודה אומר הבית הראשון
הוא ביתו:

י פירות שתִּרְמֵן עַד שֶׁלֹּא נִגְמְרָה מְלֹאכָתָן. רַבִּי אֱלִיעֶזֶר
 אוֹסֵר מְלֹאכֹל מֵהֶם עֲרָאִי וְחֻכְמִים מִתִּירִין חוּץ מִכֻּלְפֶּלֶת
 תְּאֵנִים. כֻּלְפֶּלֶת תְּאֵנִים שֶׁתִּרְמָה רַבִּי שִׁמְעוֹן מִתִּיר
 וְחֻכְמִים אוֹסְרִין:

ה האומר לחבירו הילך איסר זה. וְתֵן לִי בּוֹ חֲמֵשׁ
 תְּאֵנִים. לֹא יֹאכַל עַד שֶׁיַּעֲשֶׂה דְבָרֵי רַבִּי מֵאִיר. רַבִּי יְהוּדָה
 אוֹמֵר אוֹכֵל אַחַת אַחַת וּפְטוּר. וְאִם צִרְף חֵיִיב. אָמַר
 רַבִּי יְהוּדָה מַעֲשֶׂה בְּגִנַּת וְרָדִים שֶׁהִיְתָה בִירוּשָׁלַיִם. וְהָיוּ
 תְּאֵנִים נִמְכָּרוֹת מִשְׁלֵשׁ וּמֵאַרְבַּע בְּאִיסָר וְלֹא הוּפְרַשׁ
 מִמֶּנָּה תְּרוּמָה וּמַעֲשֶׂה מֵעוֹלָם:

ו האומר לחבירו הילך איסר זה בעֶשֶׂר תְּאֵנִים שְׁאֵבוֹר
 לִי. בּוֹרֵר וְאוֹכֵל. בְּאֶשְׁכּוֹל שְׁאֵבוֹר לִי מִגִּרְגֵר וְאוֹכֵל. בְּרֵמוֹן
 שְׁאֵבוֹר לִי פּוֹרֵט וְאוֹכֵל. בְּאַבְטִיחַ שְׁאֵבוֹר לִי סוֹפֵת וְאוֹכֵל.
 אֲבֵל אִם אָמַר לוֹ בְּעֶשְׂרִים תְּאֵנִים אֵלָיו. בְּשָׁנִי אֶשְׁכְּלוֹת
 אֵלָיו. בְּשָׁנִי רְמוֹנִים אֵלָיו. בְּשָׁנִי אֲבַטִּיחִים אֵלָיו. אוֹכֵל כְּדָרְכּוֹ
 וּפְטוּר. מִפְּנֵי שֶׁקֵּנָה בְּמַחְבֵּר לְקַרְקַע:

ז השוכר את הפועל לקצות עמו בתְּאֵנִים. אָמַר לוֹ עַל
 מְנַת שְׁאוּכַל תְּאֵנִים אוֹכֵל וּפְטוּר. עַל מְנַת שְׁאוּכַל אֲנִי
 (וּבְנֵי בֵיתִי) אוֹ שִׁיאֲכַל בְּנֵי בִשְׁכָרִי הוּא אוֹכֵל וּפְטוּר וּבְנֵי
 אוֹכֵל וְחֵיִיב. עַל מְנַת שְׁאוּכַל בְּשַׁעַת הַקְצִיעָה וְלֹאֲחֵר
 הַקְצִיעָה. בְּשַׁעַת הַקְצִיעָה אוֹכֵל וּפְטוּר. וְלֹאֲחֵר הַקְצִיעָה

אוֹכֵל וְחַיִּיב. שְׂאִינוֹ אוֹכֵל מִן הַתּוֹרָה (חַיִּיב). זֶה הַכֶּלֶל
הָאוֹכֵל מִן הַתּוֹרָה פְּטוֹר. וְשְׂאִינוֹ אוֹכֵל מִן הַתּוֹרָה חַיִּיב:

^ח הָיָה עוֹשֶׂה בַלְבָּסִים לֹא יֹאכַל בְּבָנוֹת שֶׁבַע. בְּבָנוֹת שֶׁבַע
לֹא יֹאכַל בַּלְבָּסִים. אָבֵל מוֹנֵעַ הוּא אֶת עַצְמוֹ עַד שְׂמַגִּיעַ
לְמָקוֹם הַיְפּוֹת וְאוֹכֵל. הַמַּחְלִיף עִם חֲבִירוֹ זֶה לְאָכּוֹל וְזֶה
לְאָכּוֹל. זֶה לְקָצוֹת וְזֶה לְקָצוֹת. זֶה לְאָכּוֹל וְזֶה לְקָצוֹת חַיִּיב.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר הַמַּחְלִיף לְאָכּוֹל חַיִּיב. וְלְקָצוֹת פְּטוֹר:

פרק ג

הַמַּעֲבִיר תְּאֵנִים בַּחֲצִירוֹ לְקָצוֹת. בָּנָיו וּבְנֵי בֵיתוֹ אוֹכְלִין
וּפְטוּרִין. הַפּוֹעֲלִים שְׂעָמוֹ. בְּזִמְנָן שְׂאִין לָהֶם
עָלָיו מְזוֹנוֹת אוֹכְלִין וּפְטוּרִין. אָבֵל אִם יֵשׁ לָהֶם עָלָיו
מְזוֹנוֹת. הָרִי אֵלָיו לֹא יֹאכְלוּ:

^ב הַמוֹצִיא פּוֹעֲלָיו לְשָׂדֶה. בְּזִמְנָן שְׂאִין לָהֶם עָלָיו מְזוֹנוֹת
אוֹכְלִין וּפְטוּרִין. וְאִם יֵשׁ לָהֶם עָלָיו מְזוֹנוֹת אוֹכְלִים אַחַת
אַחַת מִן הַתְּאֵנָה. אָבֵל לֹא מִן הַסֵּל וְלֹא מִן הַקֶּפֶה וְלֹא מִן
הַמִּקְצָה:

^ג הַשּׁוֹכֵר אֶת הַפּוֹעֵל לַעֲשׂוֹת בֵּיזִיתִים. אָמַר לוֹ עַל מְנַת
לְאָכּוֹל זִיתִּים. אוֹכֵל אֶחָד אֶחָד פְּטוֹר. וְאִם צִרְף חַיִּיב.
לְנֹכַח בְּבָצָלִים. אָמַר לוֹ עַל מְנַת לְאָכּוֹל יֶרֶק. מְקָרְטִם
עָלָה עָלָה וְאוֹכֵל. וְאִם צִרְף חַיִּיב:

י' מִצָּא קְצִיצוֹת בַּדֶּרֶךְ. אֲפִילוּ בְצַד שְׂדֵה קְצִיצוֹת. וְכֵן תֵּאָנָה שֶׁהִיא נוֹטָה עַל הַדֶּרֶךְ וּמִצָּא תַּחְתֶּיהָ תֵּאָנִים. מוֹתְרוֹת מְשׁוּם גִּזְלִי. וּפְטוּרוֹת מִן הַמַּעֲשְׂרוֹת. וּבִיּוֹתִים וּבַחֲרוּבִים חִיּיבִים. מִצָּא גְרוּגְרוֹת אִם דָּרְסוּ רֹב בְּנֵי אָדָם חִיּיב. וְאִם לֹא פֶטוּר. מִצָּא פִלְחֵי דְבִילָה חִיּיב. שִׂידוּעַ שֶׁהֵם מַדְבֵּר גָּמוּר. וְהַחֲרוּבִים עַד שֶׁלֹּא כָנָסָן לִרְאֵשׁ הַגֶּגֶן. מוֹרִיד מֵהֶם לְבִהמָה פֶטוּר. מִפְּנֵי שֶׁהוּא מַחֲזִיר אֶת הַמוֹתֵר:

ה' אִיזוֹ הִיא חֲצֵר שֶׁהִיא חִיּיבֵת בַּמַּעֲשְׂרוֹת. רַבִּי יִשְׁמַעֵאל אוֹמֵר חֲצֵר הַצּוֹרֵת שֶׁהַכֵּלִים נִשְׁמְרִים בְּתוֹכָהּ. רַבִּי עֲקִיבָא אוֹמֵר כָּל שֶׁאֶחָד פּוֹתַח וְאֶחָד נוֹעֵל פְּטוּרָה. רַבִּי נַחֲמִיָּה אוֹמֵר כָּל שֶׁאֵין אָדָם בּוֹשׁ מִלֵּאכּוֹל בְּתוֹכָהּ חִיּיבֵת. רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר כָּל שֶׁנִּכְנַס לָהּ וְאֵין אוֹמֵר לוֹ מָה אַתָּה מְבַקֵּשׁ פְּטוּרָה. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר שְׁתֵּי חֲצֵרוֹת זֹו לַפְּנִים מִזֹּו הַפְּנִימִית חִיּיבֵת וְהַחִיצוֹנָה פְּטוּרָה:

י' הַגִּגּוֹת פְּטוּרִין אִף עַל פִּי שֶׁהֵם שֶׁל חֲצֵר הַחִיּיבֵת. בֵּית שַׁעַר אֲכַסְדָּרָה וּמִרְפָּסֶת הָרִי אֵלּוּ כְּחֲצֵר אִם חִיּיבֵת חִיּיבִין. וְאִם פְּטוּרָה פְּטוּרִים:

י' הַצְּרִיפִים וְהַבְּרִגִּין וְהָאֱלֵקִיטִיּוֹת פְּטוּרִין. סִכַּת גִּנוֹסֶר אִף עַל פִּי שֶׁיֵּשׁ בָּהּ רַחִים וְתִרְנַגּוּלִים פְּטוּרָה. סִכַּת הַיּוֹצְרִים הַפְּנִימִית חִיּיבֵת. וְהַחִיצוֹנָה פְּטוּרָה. רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר כָּל

שְׂאִינָה דִּירַת הַחֲמָה וְדִירַת הַגְּשָׁמִים פְּטוּרָהּ סִכַּת הַחֶג
בְּחֶג רַבִּי יְהוּדָה מְחַיֵּיב וְחֲכָמִים פּוֹטְרִין:

ח תֵּאֲנָה שֶׁהִיא עוֹמֶדֶת בְּחֶצֶר אוֹכֵל אַחַת אַחַת וּפְטוּר
וְאִם צָרֶף חַיִּיב רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר אַחַת בִּימִינוֹ וְאַחַת
בְּשְׂמָאלוֹ וְאַחַת בְּפִיו עָלָה לְרֹאשָׁה מִמֶּלֶא חִיקוֹ וְאוֹכֵל:

ט גָּפֶן שֶׁהִיא נְטוּעָה בְּחֶצֶר נוֹטֵל אֶת כָּל הָאֶשְׁכּוֹל וְכֵן
בְּרֵמֶזֶן וְכֵן בְּאַבְטִיחַ דְּבָרֵי רַבִּי טַרְפוֹן רַבִּי עֲקִיבָא אוֹמֵר
מִגִּרְגֵר בְּאֶשְׁכּוֹל וּפּוֹרֵט בְּרֵמֶזֶן וְסוֹפֵת בְּאַבְטִיחַ כֶּסֶבֶר
שֶׁהִיא זְרוּעָה בְּחֶצֶר מְקַרְטֵם עָלָה עָלָה וְאוֹכֵל וְאִם צָרֶף
חַיִּיב הַסָּאָה וְהָאֲזוּב וְהַקּוֹרְנִית שֶׁבְּחֶצֶר אִם הָיוּ נִשְׁמָרִים
חַיִּיבִין:

י תֵּאֲנָה שֶׁהִיא עוֹמֶדֶת בְּחֶצֶר וְנוֹטָה לַגֶּנֶה אוֹכֵל כְּדָרְכוֹ
פְּטוּר עוֹמֶדֶת בַּגֶּנֶה וְנוֹטָה לְחֶצֶר אוֹכֵל אַחַת אַחַת פְּטוּר
וְאִם צָרֶף חַיִּיב עוֹמֶדֶת בָּאָרֶץ וְנוֹטָה לְחוּצָה לָאָרֶץ
בְּחוּצָה לָאָרֶץ וְנוֹטָה לָאָרֶץ הַכֹּל הוֹלֵךְ אַחֵר הָעֵקֶר וּבִבְתִּי
עָרֵי חוּמָה הַכֹּל הוֹלֵךְ אַחֵר הָעֵקֶר וּבְעָרֵי מְקֻלָּט הַכֹּל
הוֹלֵךְ אַחֵר הַנּוֹף וּבִירוּשָׁלַיִם הַכֹּל הוֹלֵךְ אַחֵר הַנּוֹף:

פרק ד

הַכּוֹבֵשׁ הַשּׁוֹלֵךְ הַמּוֹלֵחַ בַּשָּׂדֶה חַיִּיב. הַמְכַמֵּן בְּאַדְמָה
פָּטוּר. הַמְטַבֵּל בַּשָּׂדֶה פָּטוּר. הַפּוֹצֵעַ זֵיתִים
שֵׁיִצָא מֵהֶם הַשָּׂרֵף פָּטוּר. הַסּוֹחֵט זֵיתִים עַל בָּשָׂרוֹ פָּטוּר.
וְאִם סָחַט וְנָתַן לְתוֹךְ יָדוֹ חַיִּיב. הַמְקַפֵּא לְתַבְשִׁיל פָּטוּר.
לְקַדְרָה חַיִּיב מִפְּנֵי שֶׁהוּא כְּבוֹר קָטָן:

^ב תַּנּוּקוֹת שֶׁטָּמְנוּ תְּאֵנִים לְשַׁבָּת וְשִׁכְחוּ לַעֲשׂוֹן. לֹא יֵאָכְלוּ
לְמוֹצָאֵי שַׁבָּת עַד שֶׁיַּעֲשׂוּ. כְּלַפְלֵת הַשַּׁבָּת בֵּית שְׁמַאי
פוֹטְרִין. וּבֵית הַלֵּל מְחַיִּיבִין. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר אִף הַלּוֹקֵט
אֶת הַכְּלָפָה לְשִׁלּוּחַ לַחֲבִירוֹ לֹא יֵאָכֵל עַד שֶׁיַּעֲשֶׂר:

^ג הַנוֹטֵל זֵיתִים מִן הַמַּעֲטָן טוֹבֵל אֶחָד אֶחָד בַּמֶּלַח וְאוֹכֵל.
אִם מֶלַח וְנָתַן לִפְנֵי חַיִּיב. רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר מִן הַמַּעֲטָן
הַטְּהוֹר חַיִּיב. וּמִן הַטָּמֵא פָּטוּר. מִפְּנֵי שֶׁהוּא מַחֲזִיר אֶת
הַמּוֹתֵר:

^ד שׁוֹתֵין עַל הַגָּת בֵּין עַל הַחֲמִין בֵּין עַל הַצּוֹנֵן פָּטוּר
דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר. רַבִּי אֱלִיעֶזֶר בְּרַבִּי צְדוֹק מְחַיִּיב. וְחֻכָּמִים
אוֹמְרִים עַל הַחֲמִין חַיִּיב. וְעַל הַצּוֹנֵן פָּטוּר:

^ה הַמְקַלֵּף שְׁעוּרִים מְקַלֵּף אַחַת אַחַת וְאוֹכֵל. וְאִם קָלָף
וְנָתַן לְתוֹךְ יָדוֹ חַיִּיב. הַמּוֹלִיל מְלִילוֹת שֶׁל חֲטִים מְנַפֵּחַ מִיד
לְיָד וְאוֹכֵל. וְאִם נָפַח וְנָתַן לְתוֹךְ חִיקוֹ חַיִּיב. כְּסָבֵר שֶׁזָּרְעָה
לְזָרַע. יִרְקָה פָּטוּר. זָרְעָה לְיִרְק מִתַּעֲשֶׂרֶת זָרַע וְיִרְק. רַבִּי

אֵלִיעֶזֶר אוֹמֵר הַשֶּׁבֶת מִתַּעֲשׂוֹר זֶרַע וַיֵּרֶק וַיִּזְרִין וְחֻכָּמִים
אוֹמְרִים אֵינּוּ מִתַּעֲשׂוֹר זֶרַע וַיֵּרֶק אֶלֶּא הַשְּׁחָלִים וְהַגִּרְגִּיר
בְּלֶבֶד:

י רֶבֶן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר תִּימְרוֹת שֶׁל תִּלְתָּן וְשֶׁל חֲרָדֵל וְשֶׁל
פֹּל הַלָּבָן חִיבוֹת בְּמַעֲשֵׁר רַבִּי אֵלִיעֶזֶר אוֹמֵר הַצֶּלֶף
מִתַּעֲשׂוֹר תִּימְרוֹת וְאַבְיוֹנוֹת וְקִפְרָס רַבִּי עֲקִיבָא אוֹמֵר אֵין
מִתַּעֲשׂוֹר אֶלֶּא אַבְיוֹנוֹת מִפְּנֵי שֶׁהֵן פְּרִי:

פרק ה

הָעוֹקֵר שְׁתָּלִים מִתּוֹךְ שָׁלוֹ וְנוֹטֵעַ לְתוֹךְ שָׁלוֹ פָּטוֹר לִקְחָ
בְּמַחְבֵּר לְקִרְקַע פָּטוֹר לִקְט לְשִׁלּוּחַ לְחֲבִירוֹ
פָּטוֹר רַבִּי אֵלִיעֶזֶר בֶּן עֲזַרְיָה אוֹמֵר אִם יֵשׁ כִּיּוֹצֵא בָהֶם
נִמְכָּרִים בְּשׁוֹק הָרִי אֵלּוֹ חִיבִין:

ב הָעוֹקֵר לֶפֶת וְצִנּוֹנוֹת מִתּוֹךְ שָׁלוֹ וְנוֹטֵעַ לְתוֹךְ שָׁלוֹ לְזֶרַע
חִיִּיב מִפְּנֵי שֶׁהוּא גֶרֶן בְּצָלִים מִשֶּׁהִשְׂרִישׁוּ בְּעֵלְיָה טְהוֹר
מִלְטָמָא גִּפְלָה עֲלֵיהֶם מַפּוֹלֶת וְהֵם מְגוּלִים הָרִי אֵלּוֹ
כְּנוֹטוּעִים בַּשָּׂדֶה:

ג לֹא יִמְכּוֹר אָדָם אֶת פִּירוֹתָיו מִשְׁבָּאוֹ לְעֹנֶת הַמַּעֲשָׂרוֹת
לְמִי שֶׁאֵינּוּ נֶאֱמָן עַל הַמַּעֲשָׂרוֹת וְלֹא בַּשְּׁבִיעִית לְמִי שֶׁהוּא
חָשׂוֹד עַל הַשְּׁבִיעִית וְאִם בִּכְרוֹ נֹטֵל הַבְּכוֹרוֹת וּמוֹכֵר אֶת
הַשָּׂאָר:

ד לא ימכור אדם את תבגו ואת גפתו ואת זגיו למי שאינו נאמן על המעשרות להוציא מהן משקין ואם הוציא חייב במעשרות ופטור מן התרומה שהתורם בלבו על הקטועים על הצדדים ועל מה שבתוך התבן:

ה הלוקח שדה ירק בסוריא אם עד שלא בא לעונת המעשרות חייב ומשבא לעונת המעשרות פטור ולוקט כדרך והולך רבי יהודה אומר אף ישכור פועלים וילקוט אמר רבן שמעון בן גמליאל במה דברים אמורים בזמן שקנה קרקע אבל בזמן שלא קנה קרקע אם עד שלא בא לעונת המעשרות פטור רבי אומר אף לפי חשבון:

ו המתמד ונתן מים במדה ומצא כדי מדתו פטור רבי יהודה מחייב מצא יותר על כדי מדתו מוציא עליו ממקום אחר לפי חשבון:

ז חורי הנמלים שלנו בצד הערימה החייבת הרי אלו חייבים שידוע שמדבר הגמור היו גוררין כל הלילה:

ח שום בעל בכי ובצל של רכפא וגריסין הקילקין והעדשים המצירות רבי מאיר אומר אף הקרקס רבי יוסי אומר אף הקטנים פטורים מן המעשרות ונלקחין מכל אדם בשביעית זרע לוף העליון זרע כרישים זרע בצלים זרע לפת וצנונות ושאר זרעוני גנה שאינן נאכלים פטורים מן המעשרות ונלקחין מכל

אָדָם בְּשִׁבְעִיתָּ. שְׂאֵף עַל פִּי שְׂאֲבִיָּהּ תְּרוּמָה הָרִי אֵלָיו
יֵאָכְלוּ: סליק

מסכת מעשר שני

פרק א

מַעֲשֵׂר שְׁנִי אֵין מוֹכְרִין אוֹתוֹ. וְאֵין מְמַשְׁכְּנִין אוֹתוֹ. וְאֵין מַחְלִיפִין אוֹתוֹ. וְלֹא שׁוֹקְלִין בְּנִגְדּוֹ. וְלֹא יֹאמַר אָדָם לַחֲבִירוֹ בִּירוּשָׁלַיִם הִילָךְ יֵין וְתַן לִי שְׁמֹן. וְכֵן שְׂאֵר כָּל הַפִּירוֹת. אֲבָל נֹתְנִין זֶה לָזֶה מִתְּנַת חֲנָם:

ב מַעֲשֵׂר בְּהֵמָה אֵין מוֹכְרִין אוֹתוֹ תָּמִים חִי. וְלֹא בֶעַל מוֹם חִי וְשָׁחוּט. וְאֵין מְקַדְּשִׁין בּוֹ אֶת הָאִשָּׁה. הַבְּכוֹר מוֹכְרִים אוֹתוֹ תָּמִים חִי. וּבֶעַל מוֹם חִי וְשָׁחוּט. וּמְקַדְּשִׁין בּוֹ אֶת הָאִשָּׁה. אֵין מַחְלִלִין מַעֲשֵׂר שְׁנִי עַל אֲסִימוֹן. וְלֹא עַל הַמִּטְבֵּעַ שְׁאִינוֹ יוֹצֵא. וְלֹא עַל הַמָּעוֹת שְׁאִינוֹ בִּרְשׁוֹתוֹ:

ג הַלּוֹקַח בְּהֵמָה לְזִבְחֵי שְׁלָמִים אוֹ חִיָּה לַבָּשָׂר תֹּאנָה. יֵצֵא הָעוֹר לַחֹלִין אִף עַל פִּי שֶׁהָעוֹר מְרַבֶּה עַל הַבָּשָׂר. כְּדֵי יֵין סְתוּמוֹת מְקוֹם שֶׁדֶּרֶכָּן לְמַכֵּר סְתוּמוֹת יֵצֵא קִנְקָן לַחֹלִין. הָאֲגוּזִים וְהַשְּׂקָדִים יֵצְאוּ קְלִיפָהֶם לַחֹלִין. הַתְּמָד עַד שֶׁלֹּא הִחֲמִין אִינוֹ נִלְקַח בְּכֶסֶף מַעֲשֵׂר. וּמִשֶּׁהִחֲמִין נִלְקַח בְּכֶסֶף מַעֲשֵׂר:

ד הַלּוֹקַח חִיָּה לְזִבְחֵי שְׁלָמִים. בְּהֵמָה לַבָּשָׂר תֹּאנָה. לֹא יֵצֵא הָעוֹר לַחֹלִין. כְּדֵי יֵין פְּתוּחוֹת אוֹ סְתוּמוֹת. מְקוֹם שֶׁדֶּרֶכָּן לְמַכֵּר פְּתוּחוֹת. לֹא יֵצֵא קִנְקָן לַחֹלִין. סְלִי זִיתִים וְסְלִי עֲנָבִים עִם הַכֶּלִי. לֹא יֵצְאוּ דְמֵי הַכֶּלִי לַחֹלִין:

ה הלוקח מים ומלח ופירות המחברים לקרקע או פירות שאינן יכולין להגיע לירושלים. לא קנה מעשר. הלוקח פירות שוגג יחזרו דמים למקומן. מזיד יעלו ויאכלו במקום. ואם אין מקדש ירקבו:

י הלוקח בהמה שוגג יחזרו דמיה למקומן. מזיד תעלה ותאכל במקום. ואם אין מקדש תקבר על ידי עורה:

י אין לוקחין עבדים שפחות וקרקעות. ובהמה טמאה מדמי מעשר שני. ואם לקח יאכל כנגדן. אין מביאין קני זבים. וקני זבות. וקני יולדות. חטאות ואשמות מדמי מעשר שני. ואם הביא יאכל כנגדם. זה הכלל כל שהוא חוץ לאכילה ולשתיה ולסיכה מדמי מעשר שני. יאכל כנגדו:

פרק ב

מעשר שני נתן לאכילה ולשתיה ולסיכה. לאכול דבר שדרכו לאכול. (ולשתות דבר שדרכו לשתות. ולסוד דבר שדרכו לסוד. לא יסוד יין וחמץ. אבל סד הוא את השמן. אין מפטמין שמן של מעשר שני. ואין לוקחין בדמי מעשר שני שמן מפטם. אבל מפטם הוא את היין. נפל לתוכו דבש ותבלין והשביחו. השבח לפי חשבון. דגים שנתבשלו עם הקפלוטות של מעשר שני והשביחו. השבח לפי חשבון. עסה של מעשר שני שאפאה והשביחה השבח לשני. זה הכלל כל ששבחו

נָכַר. הַשֶּׁבַח לְפִי חֶשְׁבֹּן וְכָל שְׂאִין שֶׁבַח נָכַר הַשֶּׁבַח
לְשָׁנִי:

ב רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר אֵין סָכִין שְׁמֹן שֶׁל מַעֲשֵׁר שְׁנִי
בִּירוּשָׁלַיִם וְחֻכָּמִים מִתִּירִין. אָמְרוּ לוֹ לְרַבִּי שְׁמַעוֹן אִם
הֵקֵל בְּתֵרוֹמָה חֲמוּרָה. לֹא נִקַּל בְּמַעֲשֵׁר שְׁנִי הֵקֵל. אָמַר
לָהֶם מָה לֹא אִם הֵקֵל בְּתֵרוֹמָה הַחֲמוּרָה מְקוֹם שֶׁהֵקֵל
בְּכַרְשִׁינִים וּבִתְלָתָן. נִקַּל בְּמַעֲשֵׁר שְׁנִי הֵקֵל מְקוֹם שֶׁלֹּא
הֵקֵל בְּכַרְשִׁינִים וּבִתְלָתָן:

ג תְּלָתָן שֶׁל מַעֲשֵׁר שְׁנִי תֹאכַל צִמְחוֹנִים וְשֵׁל תֵּרוֹמָה בֵּית
שְׁמַאי אוֹמְרִים כָּל מַעֲשִׂיָּה בְּטֶהְרָה חוּץ מִחִפְּיֶפְתָּהּ. וּבֵית
הֵלֵל אוֹמְרִים כָּל מַעֲשִׂיָּה בְּטוֹמְאָה חוּץ מִשְׁרִיטָתָהּ:

ד כַּרְשִׁינֵי מַעֲשֵׁר שְׁנִי יֵאָכְלוּ צִמְחוֹנִים. וְנִכְנָסִין לִירוּשָׁלַיִם
וְיוֹצְאִין גִּטְמָאוֹ. רַבִּי טַרְפוֹן אוֹמֵר יִתְחַלְקוּ לְעֶסוֹת וְחֻכָּמִים
אוֹמְרִים יִפְדּוּ. וְשֵׁל תֵּרוֹמָה בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים שׁוֹרִין
וְשָׁפִין בְּטֶהְרָה וּמֵאֲכִילִין בְּטוֹמְאָה. וּבֵית הֵלֵל אוֹמְרִים
שׁוֹרִין בְּטֶהְרָה וְשָׁפִין וּמֵאֲכִילִין בְּטוֹמְאָה. שְׁמַאי אוֹמֵר
יֵאָכְלוּ צָרִיד. רַבִּי עֲקִיבָא אוֹמֵר כָּל מַעֲשִׂיָּה בְּטוֹמְאָה:

ה מַעוֹת חוֹלִין. וּמַעוֹת מַעֲשֵׁר שְׁנִי שְׁנֵתִּפְזְרוּ. מָה שֶׁלֶקֶט
לֶקֶט לְמַעֲשֵׁר שְׁנִי עַד שִׁישְׁלִים. וְהַשָּׂאָר חוֹלִין. אִם בָּלָל
וְחָפֵן לְפִי חֶשְׁבֹּן. זֶה הַכֹּלל הַמְתַּלְקָטִים לְמַעֲשֵׁר שְׁנִי.
וְהַנִּבְלָלִין לְפִי חֶשְׁבֹּן:

י סלע של מעשר שני ושל חולין שנתערבו. מביא בסלע מעות ואומר סלע של מעשר שני בכל מקום שהיא. מחללת על המעות האלו. ובורר את היפה שבהן ומחללן עליה. מפני שאמרו מחללין כסף על נחשת מדוחק. ולא שיתקיים כן אלא חוזר ומחללם על הכסף:

י' בית שמאי אומרים לא יעשה אדם את סלעיו דינרי זהב. ובית הלל מתירין. אמר רבי עקיבא אני עשיתי לרבן גמליאל ולרבי יהושע את כסף דינרי זהב:

י"ה הפורט סלע ממעות מעשר שני. בית שמאי אומרים בכל הסלע מעות. ובית הלל אומרים בשקל כסף ובשקל מעות. רבי מאיר אומר אין מחללין כסף ופירות על הכסף וחכמים מתירין:

ט' הפורט סלע של מעשר שני בירושלים. בית שמאי אומרים בכל הסלע מעות. ובית הלל אומרים בשקל כסף ובשקל מעות. הדנים לפני חכמים אומרים בשלשה דינרים כסף ובדינר מעות. רבי עקיבא אומר בשלשה דינרים כסף (וברביעית כסף.) וברביעית מעות. רבי טרפון אומר ארבעה אספרי כסף. שמאי אומר יניחנה בחנות ויאכל כנגדה:

י' מי שהיו מקצת בגיו טמאין. ומקצתן טהורין. מניח את הסלע ואומר. מה שהטהורים שותים. סלע זו מחללת עליו. נמצאו טהורים וטמאין שותין מכד אחד:

פרק ג

לֹא יֹאמַר אָדָם לְחִבְרֹוֹ הֵעַל אֶת הַפִּירוֹת הָאֵלֹו
לִירוּשָׁלַיִם לְחֶלֶק. אֲלֹא אוֹמַר לוֹ הֵעַלְם שְׁנֵאכֻלָּם
וְנִשְׁתַּם בִּירוּשָׁלַיִם. אֲבָל נוֹתְנִים זֶה לָזֶה מִתְּנַת חֲנָם:

^ב אֵין לוֹקַחִין תְּרוּמָה בְּכֶסֶף מַעֲשֵׁר. מִפְּנֵי שֶׁהוּא מִמַּעַט
בְּאַכִּילָתוֹ. וְרַבִּי שִׁמְעוֹן מִתִּיר. אָמַר לָהֶם רַבִּי שִׁמְעוֹן מָה
אִם הִקְל בְּזִבְחֵי שְׁלָמִים. שֶׁהוּא מְבִיאַן לַיָּדִי פָּגוּל וְנוֹתֵר
וְטָמֵא. לֹא נִקְל בְּתְרוּמָה אָמְרוּ לוֹ מָה אִם הִקְל בְּזִבְחֵי
שְׁלָמִים שֶׁהֵן מוֹתְרִין לְזָרִים. נִקְל בְּתְרוּמָה שֶׁהִיא אֲסוּרָה
לְזָרִים:

^ג מִי שֶׁהָיוּ לוֹ מַעֲוֹת בִּירוּשָׁלַיִם וְצָרִיד לוֹ. וְלִחְבִּירוֹ פִּירוֹת.
אוֹמַר לְחִבְרֹוֹ הֲרִי הַמַּעֲוֹת הָאֵלֹו מְחַלְלִים עַל פִּירוֹתֶיךָ.
נִמְצָא זֶה אוֹכֵל פִּירוֹתָיו בְּטָהֳרָה. וְהִלָּה עוֹשֶׂה צָרְכוֹ
בְּמַעֲוֹתָיו. וְלֹא יֹאמַר כֵּן לַעֲם הָאָרֶץ אֲלֹא בְּדַמָּאִי:

^ד פִּירוֹת בִּירוּשָׁלַיִם וּמַעֲוֹת בְּמִדְיָנָה. אוֹמַר הֲרִי הַמַּעֲוֹת
הֵהֱם מְחַלְלִין עַל פִּירוֹת הָאֵלֹו. מַעֲוֹת בִּירוּשָׁלַיִם וּפִירוֹת
בְּמִדְיָנָה. אוֹמַר הֲרִי הַמַּעֲוֹת הָאֵלֹו מְחַלְלִין עַל פִּירוֹת
הֵהֱם. וּבִלְבָד שִׁיעֲלוּ הַפִּירוֹת וַיֵּאָכְלוּ בִירוּשָׁלַיִם:

^ה מַעֲוֹת נִכְנָסוֹת לִירוּשָׁלַיִם וַיּוֹצְאוֹת. וּפִירוֹת נִכְנָסִין וַיֵּאָכְלוּ
וַיּוֹצְאִים. רַבֵּן שִׁמְעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אוֹמַר אֶף הַפִּירוֹת נִכְנָסִין
וַיּוֹצְאִין:

י פירות שנגמרה מלאכתן. ועברו בתוך ירושלים. יחזור מעשר שני שלהם ויאכל בירושלים. ושלא נגמרה מלאכתן. סלי ענבים לגת. וסלי תאנים למוקצה. בית שמאי אומרים יחזור מעשר שני שלהם ויאכל בירושלים. ובית הלל אומרים יפדה ויאכל בכל מקום. רבי שמעון בן יהודה אומר משום רבי יוסי לא נחלקו בית שמאי ובית הלל. על פירות שלא נגמרה מלאכתן שיפדה מעשר שני שלהם ויאכל בכל מקום. ועל מה נחלקו על פירות שנגמרה מלאכתן. שבית שמאי אומרים יחזור מעשר שני שלהם ויאכל בירושלים. ובית הלל אומרים יפדה ויאכל בכל מקום. והדמאי נכנס ויוצא ונפדה:

ז אילן שהוא עומד בפנים ונוטה לחוץ. או עומד בחוץ ונוטה לפנים. מכנגד החומה ולפנים כלפנים. מכנגד החומה ולחוץ כלחוץ. בתי הבדים שפתחיהן לפנים ונחללן לחוץ. או שפתחיהן לחוץ ונחללן לפנים. בית שמאי אומרים הכל כלפנים. ובית הלל אומרים מכנגד החומה ולפנים כלפנים. מכנגד החומה ולחוץ כלחוץ:

ח הלשכות בנזירות בקדש ופתוחות לחול. תוכן חול וגזותיהן קדש. בנזירות בחול ופתוחות לקדש. תוכן קדש וגזותיהן חול. בנזירות בקדש ובחול. ופתוחות לקדש ולחול. תוכן וגזותיהן מכנגד הקדש ולקדש קדש. מכנגד החול ולחול חול:

^ט מַעֲשֵׂר שְׁנֵי שָׁנִים לִירוּשָׁלַיִם וְנִטְמָא בֵּין שְׁנִטְמָא בָּאֵב הַטּוֹמְאָהּ בֵּין שְׁנִטְמָא בּוֹלֵד הַטּוֹמְאָהּ בֵּין בְּפָנִים בֵּין בַּחוּץ בֵּית שְׁמָאֵי אוֹמְרִים הַכֹּל יִפְדָּה וַיֵּאָכֵל בְּפָנִים חוּץ מִשְׁנִטְמָא בָּאֵב הַטּוֹמְאָה בַּחוּץ וּבֵית הַלֵּל אוֹמְרִים הַכֹּל יִפְדָּה וַיֵּאָכֵל בַּחוּץ חוּץ מִשְׁנִטְמָא בּוֹלֵד הַטּוֹמְאָה בְּפָנִים:

^י הַלְקוּחַ בְּכֶסֶף מַעֲשֵׂר שְׁנֵי שְׁנִטְמָא יִפְדָּה רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר יִקְבֹּר אָמְרוּ לוֹ לְרַבִּי יְהוּדָה מָה אִם מַעֲשֵׂר שְׁנֵי עֲצָמוֹ שְׁנִטְמָא הֵרִי הוּא נִפְדָּה הַלְקוּחַ בְּכֶסֶף מַעֲשֵׂר שְׁנֵי שְׁנִטְמָא אֵינוֹ דִּין שִׁיפְדָּה אָמַר לָהֶם לֹא אִם אֲמַרְתֶּם בְּמַעֲשֵׂר שְׁנֵי עֲצָמוֹ שָׁכֵן הוּא נִפְדָּה בְּטָהוֹר בְּרַחוּק מְקוֹם תֹּאמְרוּ בַּלְקוּחַ בְּכֶסֶף מַעֲשֵׂר שְׁאֵינוֹ נִפְדָּה בְּטָהוֹר בְּרַחוּק מְקוֹם:

^{יא} צָבִי שְׁלִקְחוּ בְּכֶסֶף מַעֲשֵׂר וּמַת יִקְבֹּר עַל יְדֵי עוֹרוֹ רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר יִפְדָּה לְקַחוּ חֵי וּשְׁחֲטוּ וְנִטְמָא יִפְדָּה רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר יִקְבֹּר לְקַחוּ שְׁחוּט וְנִטְמָא הֵרִי הוּא כְּפִירוֹת:

^{יב} הַמִּשְׁאֵל קִנְיָנִים לְמַעֲשֵׂר שְׁנֵי אָף עַל פִּי שְׁגָפָן לֹא קָנָה מַעֲשֵׂר זֶלַף לְתוֹכָן סֶתֶם עַד שֶׁלֹּא גָפָן לֹא קָנָה מַעֲשֵׂר מִשְׁגָּפָן קָנָה מַעֲשֵׂר עַד שֶׁלֹּא גָפָן עוֹלוֹת בְּאֶחָד וּמֵאָה וּמִשְׁגָּפָן מְקַדְּשׁוֹת בְּכֹל שֶׁהֵן עַד שֶׁלֹּא גָפָן תוֹרֵם מֵאֶחָת עַל הַכֹּל וּמִשְׁגָּפָן תוֹרֵם מִכָּל אֶחָת וְאַחַת:

^{יג} בֵּית שְׁמָאֵי אוֹמְרִים מִפְּתַח וּמִעֶרְהָ לַגֹּת וּבֵית הַלֵּל אוֹמְרִים מִפְּתַח וְאֵינוֹ צָרִיד לַעֲרוֹת בַּמָּה דְּבָרִים אֲמוּרִים

בְּמָקוֹם שֶׁדִּרְכָן לַמָּכּוֹר סְתוּמוֹת. אֲבָל בְּמָקוֹם שֶׁדִּרְכָן
לַמָּכּוֹר פְּתוּחוֹת. לֹא יֵצֵא קִנְקֵן לַחֲלוּלִין. אֲבָל אִם רָצָה
לְהַחֲמִיר עַל עַצְמוֹ לַמָּכּוֹר בְּמִדָּה יֵצֵא קִנְקֵן לַחֲלוּלִין. רַבִּי
שְׁמַעוֹן אוֹמֵר אִף הָאוֹמֵר לְחַבִּירוֹ חֲבִית זֶה אֲנִי מוֹכֵר לָךְ.
חוּץ מִקִּנְקָנִים. יֵצֵא קִנְקֵן לַחֲלוּלִין:

פרק ד

הַמוֹלֵלִיךְ פִּירוֹת מַעֲשֵׂר שְׁנֵי מִמָּקוֹם הֵיכָר לַמָּקוֹם הַזֹּל.
אוּ מִמָּקוֹם הַזֹּל לַמָּקוֹם הֵיכָר. פּוֹדָהוּ כְּשַׁעַר
מִקְוָמוֹ. הַמְּבִיא פִירוֹת מִן הַגֶּרֶן לָעִיר. וְכַדֵּי יֵין מִן הַגֶּת
לָעִיר. הַשֹּׁבֵחַ לְשְׁנֵי. וְיִצְיָאוֹת מִבֵּיתוֹ:

^א פּוֹדִין מַעֲשֵׂר שְׁנֵי כְּשַׁעַר הַזֹּל. כְּמוֹת שֶׁהַחֲנֻנִי לֹקֵחַ.
לֹא כְּמוֹת שֶׁהוּא מוֹכֵר. כְּמוֹת שֶׁשְּׁלַחְנִי פּוֹרֵט וְלֹא כְּמוֹת
שֶׁהוּא מִצְרֵף. וְאֵין פּוֹדִין מַעֲשֵׂר שְׁנֵי אֶכְסָרָה. אֶת שְׁדָמִיו
יְדוּעִים. יִפְדָּה עַל פִּי עַד אֶחָד. וְאֶת שְׁאֵין דָּמִיו יְדוּעִים.
יִפְדָּה עַל פִּי שְׁלֹשָׁה. כְּגוֹן הַיֵּין שֶׁקָּרַם. וּפִירוֹת שֶׁהִרְקִיבוּ.
וּמַעוֹת שֶׁהִחֲלִיאוּ:

^א בַּעַל הַבֵּית אוֹמֵר בְּסָלַע וְאַחֵר אוֹמֵר בְּסָלַע. בַּעַל הַבֵּית
קוֹדֵם. מִפְּנֵי שֶׁהוּא מוֹסִיף חֲמֵשׁ. בַּעַל הַבֵּית אוֹמֵר בְּסָלַע.
וְאַחֵר אוֹמֵר בְּסָלַע וְאִיסָר. אֶת שֶׁל סָלַע וְאִיסָר קוֹדֵם.
מִפְּנֵי שֶׁהוּא מוֹסִיף עַל הַקֶּרֶן. הַפּוֹדָה מַעֲשֵׂר שְׁנֵי שְׁלוֹ.

מוסיף עליו חמישית בין שהוא שלו ובין שנתן לו
במתנה:

ד מערימין על מעשר שני כיצד אומר אדם לבנו ולבתו
הגדולים לעבדו ולשפחתו העבדים הילך מעות אלו
ופדה לך מעשר שני זה אבל לא יאמר בן לבנו ולבתו
הקטנים לעבדו ולשפחתו הפנענים מפני שיידן כידו:

ה הנה עומד בגורן ואין בידו מעות אומר לחבירו הרי
הפרות האלו נתונים לך במתנה חוזר ואומר הרי אלו
מחללין על מעות שבבית:

ו משך ממנו מעשר בסלע ולא הספיק לפדותו עד
שעמד בשתיים נותן לו סלע ומשתכר בסלע ומעשר שני
שלו משך ממנו מעשר בשתיים ולא הספיק לפדותו עד
שעמד בסלע נותן לו סלע מחולין וסלע של מעשר שני
שלו אם היה עם הארץ נותן לו מדמאי:

ז הפודה מעשר שני ולא קרא שם רבי יוסי אומר דיו
רבי יהודה אומר צריך לפרש היה מדבר עם האשה על
עסקי גטה וקדושיה ונתן לה גטה וקדושיה ולא פירש
רבי יוסי אומר דיו רבי יהודה אומר צריך לפרש:

ח המניח איסר ואכל עליו חציו והלך למקום אחר והרי
הוא יוצא בפונדיון אוכל עליו עוד איסר המניח פונדיון
ואכל עליו חציו והלך למקום אחר והרי הוא יוצא

בְּאִיסָר־אוֹכֵל עָלָיו עוֹד פֶּלֶג־הַמִּנְיָח אִיסָר שֶׁל מַעֲשֵׂר שְׁנִי־
אוֹכֵל עָלָיו אֶחָד עֶשֶׂר בְּאִיסָר־וְאֶחָד מִמָּאָה בְּאִיסָר־בֵּית
שָׁמַי אוֹמְרִים הַכֹּל עֲשָׂרָה־וּבֵית הַלֵּל אוֹמְרִים בְּוָדָאִי־
אֶחָד עֶשֶׂר־וּבִדְמָאִי עֲשָׂרָה:

^ט כָּל הַמַּעֲוֹת הַנִּמְצָאִים־הָרִי אֵלּוּ חוֹלִין־אֶפִּילוֹ דִּינָר זָהָב
עִם הַכֶּסֶף־וְעִם הַמַּעֲוֹת־מִצָּא בְּתוֹכָן חֶרֶס וְכָתוּב עָלָיו
מַעֲשֵׂר־הָרִי זֶה מַעֲשֵׂר:

^י הַמוֹצֵא כָּלִי־וְכָתוּב עָלָיו קֶרֶבֶן־רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר אִם
הָיָה שֶׁל חֶרֶס־הוּא חוֹלִין וּמָה שֶׁבְּתוֹכוֹ קֶרֶבֶן־וְאִם הָיָה
שֶׁל מִתְּכֶת־הוּא קֶרֶבֶן־וּמָה שֶׁבְּתוֹכוֹ חוֹלִין־אָמְרוּ לוֹ אֵין
דֶּרֶךְ בְּנֵי אָדָם לֵהֵיוֹת כּוֹנְסִין חוֹלִין לְקֶרֶבֶן:

^{יא} הַמוֹצֵא כָּלִי־וְכָתוּב עָלָיו ק' קֶרֶבֶן־מ' מַעֲשֵׂר־ד' דְּמָאִי־
^{טז} טָבֵל־ת' תְּרוּמָה־שְׁבַשְׁעַת סָבְנָה הָיוּ כּוֹתְבִין ת' תַּחַת
תְּרוּמָה־רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר כָּלֶם שְׁמוֹת בְּנֵי אָדָם הֵם־אָמַר
רַבִּי יוֹסִי אֶפִּילוֹ מִצָּא חֲבִית וְהִיא מְלִיאָה פִּירוֹת־וְכָתוּב
עָלֶיהָ תְּרוּמָה הָרִי אֵלּוּ חוֹלִין־שְׁאֵנִי אוֹמֵר אֲשַׁתְּקֶד הֵיתָה
מְלֵאָה פִּירוֹת תְּרוּמָה וּפְנָה:

^{יב} הָאוֹמֵר לִבְנוֹ מַעֲשֵׂר שְׁנֵי בָזוּיֹת זוֹ־וּמִצָּא בָזוּיֹת אַחֲרֶת־
הָרִי אֵלּוּ חוֹלִין־הָיָה שֵׁם מְנָה וּמִצָּא מֵאֲתִים־הַשָּׂאֵר חוֹלִין־
מֵאֲתִים וּמִצָּא מְנָה־הַכֹּל מַעֲשֵׂר:

פרק ה

כָּרֶם רְבָעִי מְצִינִין אוֹתוֹ בְּקוֹזוֹזוֹת אֲדָמָה וְשֵׁל עֶרְלָה
בַּחֲרִסִּית וְשֵׁל קִבְרוֹת בְּסִיד וּמִמָּחָה וְשׁוֹפֵךְ אָמַר
רַבִּן שִׁמְעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל בְּמָה דְּבָרִים אָמוּרִים בְּשִׁבְיעִית
וְהַצְנוּעִים מִנִּיחִין אֶת הַמַּעוֹת וְאוֹמְרִים כָּל הַנִּלְקָט מִזֶּה
יְהֵא מְחָלֵל עַל הַמַּעוֹת הָאֵלּוּ:

ב כָּרֶם רְבָעִי הָיָה עוֹלָה לִירוּשָׁלַיִם מִהַלֵּךְ יוֹם אֶחָד לְכָל
צֵד וְאִיזוֹ הִיא תְּחוּמָּה אֵילַת מִן הַדְּרוֹם וְעַקְרֶבֶת מִן
הַצָּפוֹן לֹד מִן הַמַּעְרָב וְהִירְדֵן מִן הַמְּזָרָח וּמִשְׁרָבוֹ
הַפִּירוֹת הַתְּקִינוּ שֶׁיְהֵא נִפְדָּה סָמוּךְ לְחוּמָּה וּתְנָאִי הָיָה
הַדָּבָר שְׁאִימְתִי שֶׁיִּרְצוּ יַחְזוֹר הַדָּבָר לְכֻמוֹת שֶׁהָיָה רַבִּי
יוֹסִי אוֹמֵר מִשְׁחָרֵב בֵּית הַמִּקְדָּשׁ הָיָה הַתְּנָאִי הַזֶּה וּתְנָאִי
הָיָה אִימְתִי שֶׁיִּבְנֶה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ יַחְזוֹר הַדָּבָר לְכֻמוֹת
שֶׁהָיָה:

ג כָּרֶם רְבָעִי בֵּית שְׁמָאִי אוֹמְרִים אֵין לוֹ חֶמֶשׁ וְאֵין לוֹ
בִיעוֹר וּבֵית הֵלֵל אוֹמְרִים יֵשׁ לוֹ בֵּית שְׁמָאִי אוֹמְרִים יֵשׁ
לוֹ פָּרֹט וְיֵשׁ לוֹ עוֹלָלוֹת וְהָעֲנִיִּים פּוֹדִין לְעַצְמָן וּבֵית הֵלֵל
אוֹמְרִים כֻּלּוֹ לָגַת:

ד בִּיצֵד פּוֹדִין גָּטָע רְבָעִי מִנִּיחִין אֶת הַסֵּל עַל פִּי שְׁלֶשָׁה
וְאוֹמֵר בְּמָה אָדָם רוֹצֶה לִפְדּוֹת לוֹ בְּסָלַע עַל מִנְתָּ לְהוֹצִיא
יְצִיאֹת מִבֵּיתוֹ וּמִנִּיחִין אֶת הַמַּעוֹת וְאוֹמֵר כָּל הַנִּלְקָט מִזֶּה
מְחָלֵל עַל הַמַּעוֹת הָאֵלּוּ בְּכַךְ וּבְכַךְ סָלִים בְּסָלַע:

ה בַּשְּׁבִיעִית פּוֹדֶהוּ בְּשׁוּיָיו. וְאִם הָיָה הַכֹּל מוֹפָקָר. אֵין לוֹ
אֶלָּא שְׂכָר לְקִיטָּה. הַפּוֹדָה נֹטֵעַ רִבְעֵי שָׁלוֹ. מוֹסִיף עָלָיו
חֲמִישִׁיתוֹ. בֵּין שֶׁהוּא שָׁלוֹ. וּבֵין שֶׁנֶּתֵּן לוֹ בַּמַּתָּנָה:

י עֶרֶב יוֹם טוֹב הָרֵאשׁוֹן שֶׁל פֶּסַח. שֶׁל רִבְעִית וְשֶׁל
שְׁבִיעִית הָיָה בִיעוּר. בִּיצָד (הָיָה בִיעוּר). נֹתֵנִים תְּרוּמָה
וּתְרוּמַת מַעֲשֵׂר לְבָעֲלִים. וּמַעֲשֵׂר רֵאשׁוֹן לְבָעֲלִיו. וּמַעֲשֵׂר
עֲנִי לְבָעֲלִיו. וּמַעֲשֵׂר שְׁנֵי וְהַכּוֹרִים. מִתְּבַעְרִים בְּכָל מָקוֹם.
רַבִּי שִׁמְעוֹן אוֹמֵר הַכּוֹרִים נִתְּנִין לַכֹּהֲנִים בַּתְּרוּמָה.
הַתְּבָשִׁיל בֵּית שִׁמְאִי אוֹמְרִים צִרְיָךְ לְבָעֵר. וּבֵית הֵלֵל
אוֹמְרִים הָרִי הוּא כַּמְבוּעֵר:

י' מִי שֶׁהָיוּ לוֹ פִּירוֹת בְּזֶמֶן הַזֶּה. וְהִגִּיעָה שַׁעַת הַבִּיעוּר. בֵּית
שִׁמְאִי אוֹמְרִים צִרְיָךְ לְחַלֵּל עַל הַכֶּסֶף. וּבֵית הֵלֵל אוֹמְרִים
אַחַד שֶׁהֵן כֶּסֶף וְאַחַד שֶׁהֵן פִּירוֹת:

י"א אָמַר רַבִּי יְהוּדָה בְּרֵאשׁוֹנָה הָיוּ שׁוֹלְחִין אֶצֶל בַּעֲלֵי בָתִּים
שֶׁבַמְדִּינֹת. מִהֲרוּ וְהִתְקִינוּ אֶת פִּירוֹתֵיכֶם. עַד שֶׁלֹּא הִגִּיעַ
שַׁעַת הַבִּיעוּר. עַד שֶׁבָּא רַבִּי עֲקִיבָא וְלָמַד. שְׁכָל הַפִּירוֹת
שֶׁלֹּא בָּאוּ לְעֹנֶת הַמַּעֲשָׂרוֹת. פְּטוּרִים מִן הַבִּיעוּר:

י"ב מִי שֶׁהָיוּ פִּירוֹתָיו רְחוּקִים מִמֶּנּוּ. צִרְיָךְ לַקְרוֹת לָהֶם
שֵׁם. מַעֲשֶׂה בְּרַבִּין גְּמְלִיאֵל וְהַזְקֵנִים. שֶׁהָיוּ בָּאִין בִּסְפִינָה.
אָמַר רַבִּין גְּמְלִיאֵל עֲשׂוֹר שְׂאֲנִי עֲתִיד לָמוּד. נִתּוֹן לִיהוֹשֻׁעַ.
וּמִקוֹמוֹ מְשֻׁכָּר לוֹ. עֲשׂוֹר אַחֵר שְׂאֲנִי עֲתִיד לָמוּד. נִתּוֹן
לְעֲקִיבָא בֶן יוֹסֵף שִׁיזְכָּה בּוֹ לַעֲנִיִּים. וּמִקוֹמוֹ מְשֻׁכָּר לוֹ.

אמר רבי יהושע עשור שאני עתיד למוד נתון לא לעזר
בן עזריה ומקומו משכר לו ונתקבלו זה מזה שכר:

במנחה ביום טוב האחרון היו מתודין ביצד היה הודוי
בערתי הקדש מן הבית זה מעשר שני ונטע רבעי
נתתיו ללוי זה מעשר לוי וגם נתתיו זו תרומה ותרומת
מעשר לגר ליתום ולא למנה זה מעשר עני הלקט
והשכחה והפאה אף על פי שאינו מעבבין את הודוי
מן הבית זו חלה:

כ" ככל מצותך אשר צויתני הא אם הקדים מעשר
שני לראשון אינו יכול להתודות לא עברתי ממצותך
לא הפרשתי ממין על שאינו מינו ולא מן התלוש על
המחבר ולא מן המחבר על התלוש ולא מן החדש על
הישן ולא מן הישן על החדש ולא שכחתי ולא שכחתי
מלברךך ומלהזכיר שמך עליו:

כ" לא אכלתי באני ממנו הא אם אכלו באנינות אינו
יכול להתודות ולא בערתי ממנו בטמא הא אם הפרישו
בטומאה אינו יכול להתודות ולא נתתי ממנו למת לא
לקחתי ממנו ארון ותכריכים למת ולא נתתיו לאוננים
אחרים שמעתי בקול יי אלהי הבאתיו לבית הבחירה
עשיתי ככל אשר צויתני שמחתי ושמחתי בו:

כ" השקיפה ממעון קדשך מן השמים עשינו מה שגזרת
עלינו אף אתה עשה מה שהבטחתנו השקיפה ממעון

קִדְשָׁךְ מִן הַשָּׁמַיִם. וּבִרְךָ אֶת עַמְּךָ אֶת יִשְׂרָאֵל בְּבָנִים
וּבְבָנוֹת. וְאֵת הָאֲדָמָה אֲשֶׁר נָתַתָּה לָנוּ בְּטֹל וּבְמָטָר
וּבְזֵדוֹת בְּהֶמָּה. כְּאֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתָּ לְאַבוֹתֵינוּ אֶרֶץ זָבַת חֶלֶב
וּדְבַשׁ. כִּדִּי שֶׁתֵּתֶן טַעַם בִּפְּירוֹת:

י"ד מִכָּאֵן אָמְרוּ יִשְׂרָאֵל וּמִמְזֵרִים מִתּוֹדִים. אָבֵל לֹא גֵרִים.
וְלֹא עֲבָדִים מְשׁוֹחָרִים שְׂאִין לָהֶם חֶלֶק בָּאֶרֶץ. רַבִּי מֵאִיר
אוֹמֵר אֵף לֹא כֹהֲנִים וְלוֹיִים שְׂלֹא נָטְלוּ חֶלֶק בָּאֶרֶץ. רַבִּי
יוֹסִי אוֹמֵר יֵשׁ לָהֶם עָרֵי מִגְרָשׁ:

טו' יוֹחֲנָן כֹּהֵן גָּדוֹל הָעֵבֶיר הוֹדִית הַמַּעֲשֶׂר. אֵף הוּא בְּטֹל
אֶת הַמַּעֲזָרִים וְאֵת הַנוֹקְפִים. וְעַד יָמָיו הָיָה פָּטִישׁ מִכָּה
בִּירוּשָׁלַיִם וּבִיָּמָיו אֵין אָדָם צָרִיךְ לִשְׁאוֹל עַל הַדְּמָאִי: סליק

מסכת חלה

פרק א

חמשה דברים חייבין בחלה. החטים והשעורים.
והבסמים. ושבולת שועל. ושיפון. הרי אלו
חייבין בחלה. ומצטרפין זה עם זה ואסורין בחדש מלפני
הפסח ומלקצור מלפני העומר. ואם השרישו קודם
לעמר העמר מתירן. ואם לאו. אסורין עד שיבא העמר
הבא:

ב האוכל מהם כזית מצה בפסח. יצא ידי חובתו. כזית
חמץ. חייב בהפרת. נתערב אחד מהם בכל המינים. הרי
זה עובר בפסח. הנודר מן הפת ומן התבואה. אסור בהם
(אבל הנודר מן הדגן אסור בכל המינין חוץ מפירות
האילן) דברי רבי מאיר. וחכמים אומרים הנודר מן הדגן
אינו אסור אלא מהן. וחייבין בחלה ובמעשרות:

ג אלו חייבין בחלה ופטורים מן המעשרות. הלקט
והשכחה. והפאה. וההפקר ומעשר ראשון שנטלה
תרומתו ומעשר שני. והקדש שנפדו. ומותר העמר.
ותבואה שלא הביאה שליש. רבי אליעזר אומר תבואה
שלא הביאה שליש. פטורה מן החלה:

ד אלו חייבין במעשרות ופטורין מן החלה. האורז והדוחן.
והפרגים והשומשמין. והקטניות. ופחות מחמשת

רביעיים בתבואה. הסופגנין. והדבשנין והאסקריטין.
וחלת המשרת והמדמע פטורין מן החלה:

ה עסה שתחלתה סופגנין וסופה סופגנין. פטורה מן
החלה. תחלתה עסה וסופה סופגנין. תחלתה סופגנין.
וסופה עסה. חייבת בחלה. וכן הקנבקאות חייבות:

י המעסה בית שמאי פטורין. ובית הלל מחייבין. החליטה
בית שמאי מחייבין. ובית הלל פטורים. חלות תודה
ורקיקי נזיר עשאן לעצמו פטור. למכור בשוק חייב:

י נחתום שעשה שאור לחלק. חייב בחלה. נשים שנתנו
לנחתום לעשות להם שאור. אם אין בשל אחת מהן
כשעור. פטורה מן החלה:

ח עסת הכלבים. בזמן שהרועים אוכלין ממנה חייבת
בחלה. ומערבין בה. ומשתתפין בה. ומברכין עליה.
ומזמנין עליה. ונעשית ביום טוב ויוצא בה אדם ידי חובתו
בפסח. אם אין הרועין אוכלין ממנה. אינה חייבת בחלה.
ואין מערבין עליה. ואין מזמנין עליה ואינה נעשית ביום
טוב ואין אדם יוצא בה ידי חובתו בפסח. בין כך ובין כך
מטמאה טומאת אוכלין:

ט החלה והתרומה חייבין עליה מיתה וחמש. ואסורים
לזרים. והם נכסי כהן. ועולין באחד ומאה. וטעונין רחיצת
ידים. והערב שמש. ואין נוטלין מן הטהור על הטמא.

אֵלָא מִן הַמֶּקֶף. וּמִן הַדְּבָר הַגָּמוּר. הָאוֹמֵר כֹּל גִּרְנִי
תְּרוּמָה. וְכֹל עֲסוֹתֵי חֻלָּה. לֹא אָמַר כָּלוּם. עַד שִׁישִׁיר
מִקְצַת:

פרק ב

פִּירוֹת חוּצָה לָאָרֶץ שֶׁנִּכְנְסוּ לָאָרֶץ. חִיִּיבִים בַּחֻלָּה. יֵצְאוּ
מִכָּאן לְשֵׁם. רַבִּי אֱלִיעֶזֶר מְחַיֵּיב. וְרַבִּי עֲקִיבָא
פּוֹטֵר:

^ב עֵפֶר חוּצָה לָאָרֶץ שֶׁבָּא בְּסָפִינָה לָאָרֶץ. חִיִּיבָתָא
בְּמַעֲשָׂרוֹת וּבִשְׂבִיעִית. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה אֵימָתִי בְּזֶמֶן
שֶׁהִסְפִּינָה גּוֹשְׁשֶׁת. עָסָה שְׁנִלּוּשָׁה בְּמֵי פִירוֹת חִיִּיבָתָא
בַּחֻלָּה וְנֶאֱכָלֶת בְּיָדַיִם מְסוּאָבוֹת:

^ג הָאִשָּׁה יוֹשֶׁבֶת וְקוּצָה חֲלָתָה עֲרוּמָה. מִפְּנֵי שֶׁהִיא יְכוּלָה
לְכַסּוֹת אֶת עַצְמָהּ אָבֵל לֹא הָאִישׁ. מִי שֶׁאִינוּ יְכוּלִּים לַעֲשׂוֹת
עֲסָתוֹ בְּטֶהֱרָה יַעֲשֶׂנָה קִבִּין. וְאֵל יַעֲשֶׂנָה בְּטִמְאָה. וְרַבִּי
עֲקִיבָא אוֹמֵר יַעֲשֶׂנָה בְּטִמְאָה. וְאֵל יַעֲשֶׂנָה קִבִּים. שְׂכָשֶׁם
שֶׁהוּא קוֹרָא לְטֶהוֹרָה. כִּדּוּם הוּא קוֹרָא לְטִמְאָה. לִזּוֹ קוֹרָא
חֻלָּה בְּשֵׁם. וְלִזּוֹ קוֹרָא חֻלָּה בְּשֵׁם. אָבֵל קִבִּיִּים אֵין לָהֶם
חֵלֶק בְּשֵׁם:

^ד הָעוֹשֶׂה עֲסָתוֹ קִבִּים. וְנִגְעוּ זֶה בָּזֶה. פְּטוּרִים מִן הַחֻלָּה
עַד שִׁישׁוּכּוּ. רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר אֵף הַרוּדָה וְנוֹתֵן לִסֵּל.
הִסֵּל מְצָרְפֵן לְחֻלָּה:

ה' המפריש חלתו קמח אינו חלה. וגזל ביד כהן. העסה עצמה חייבת בחלה. והקמח אם יש בו פשיעור. חייבת בחלה. ואסורה לזרים. דברי רבי יהושע. אמרו לו מעשה וקפשה זמן זר. אמר להם אף הוא קלקל לעצמו ותקן לאחרים:

י' תמשה רביעים קמח (ועוד) חייבים בחלה. הם ושארן וסבן ומרסנן תמשה רביעים חייבים. נטל מרסנן מתוכן. וחזר לתוכן. הרי אלו פטורין:

י' שיעור החלה. אחד מעשרים וארבעה. העושה עסה לעצמו. והעושה למשתה בנו. אחד מעשרים וארבעה. נחתום שהוא עושה למכור בשוק. וכן האשה שהיא עושה למכור בשוק. אחד מארבעים ושמנה. נטמאת עסתה שוגגת או אנוסה. אחד מארבעים ושמנה. נטמאת מזידה. אחד מעשרים וארבעה. כדי שלא יהא חוטא נשכר:

ה' רבי אליעזר אומר נטלת מן הטהור על הטמא. ביצד. עסה טהורה ועסה טמאה. נוטל כדי חלה מעסה שלא הורמה חלתה. ונותן פחות מכביצה באמצע כדי שיטול מן המקף. וחכמים אוסרין:

פרק ג

אֹכֵלִין עָרָא מִן הָעֶסָה עַד שֶׁתִּגְלַל בַּחֲטִים וְתִטְמָטֵם
 בַּשְּׁעוּרִים גְּלָגְלָה בַּחֲטִים וְטִמְטָמָה בַּשְּׁעוּרִים
 הָאוֹכֵל מִמֶּנָּה חַיִּיב מִתָּהּ כִּיּוֹן שֶׁהִיא נֹתֶנֶת אֶת הַמִּים
 מִגִּבְהַת חֲלֹתָהּ וּבִלְבָד שֶׁלֹּא יִהְיֶה שֵׁם חֲמֹשֶׁה רְבִיעִים
 קָמַח:

^א נִדְמָעָה עֲסָתָהּ עַד שֶׁלֹּא גְלָגְלָה פְּטוּרָה שֶׁהִמְדָּמַע
 פְּטוּר וּמִשְׁגֻּלְגָּלָה חַיִּיבָתָהּ נֹלֵד לָהּ סֶפֶק טוּמְאָה עַד שֶׁלֹּא
 גְּלָגְלָה תַעֲשֶׂה בְּטוּמְאָהּ וּמִשְׁגֻּלְגָּלָה תַעֲשֶׂה בְּטָהֳרָה:

^ג הַקְדִּישָׁה עֲסָתָהּ עַד שֶׁלֹּא גְלָגְלָה וּפְדָאָתָהּ חַיִּיבָתָהּ
 מִשְׁגֻּלְגָּלָה וּפְדָאָתָהּ חַיִּיבָתָהּ הַקְדִּישָׁתָהּ עַד שֶׁלֹּא גְלָגְלָה
 וּגְלָגְלָה הַגִּזְבֵּר וְאַחֲרֵי כֵן פְּדָאָתָהּ פְּטוּרָה שֶׁבִשְׁשַׁעַת
 חֹבֶתָהּ הִיתָה פְּטוּרָה:

^ד כִּיּוֹצֵא בּוֹ הַמְקַדִּישׁ פִּירוֹתָיו עַד שֶׁלֹּא בָּאוּ לְעֹנֶת
 הַמַּעֲשֻׂרוֹת וּפְדָאֵן חַיִּיבִין וּמִשְׁבָּאוּ לְעֹנֶת הַמַּעֲשֻׂרוֹת
 חַיִּיבִין הַקְדִּישׁ עַד שֶׁלֹּא נִגְמְרוּ וְנִגְמְרָן הַגִּזְבֵּר וְאַחֲרֵי כֵן
 פְּדָאֵן פְּטוּרִין שֶׁבִשְׁשַׁעַת חֹבֶתָן הָיוּ פְּטוּרִין:

^ה נִכְרִי שֶׁנָּתַן לְיִשְׂרָאֵל לַעֲשׂוֹת לוֹ עֶסָה פְּטוּרָה מִן הַחֲלָה
 נִתְּנָה לוֹ בְּמִתְּנָה עַד שֶׁלֹּא גְלָגַל חַיִּיב וּמִשְׁגֻּלְגָּל פְּטוּר
 הָעוֹשֶׂה עֶסָה עִם הַנִּכְרִי אִם אֵין בְּשֵׁל יִשְׂרָאֵל כְּשִׁיעוֹר
 חֲלָה פְּטוּרָה מִן הַחֲלָה:

י גר שנתגזיר והיתה לו עסה. נעשית עד שלא נתגזיר פטור. ומשנתגזיר חייב. ואם ספק חייב. ואין חייבין עליה חמש. רבי עקיבא אומר הכל הולך אחר הקרימה בתנור:

י העושה עסה מן החטים ומן האורז. אם יש בה טעם דגן חייבת בחלה. ויוצא בה אדם ידי חובתו בפסח. ואם אין בה טעם דגן. אינה חייבת בחלה. ואין אדם יוצא בה ידי חובתו בפסח:

י"ה הנוטל שאור מעסה שלא הורמה חלתה ונותן לתוך עסה שהורמה חלתה. אם יש לו פרנסה ממקום אחר. מוציא לפי חשבון. ואם לאו. מוציא חלה אחת על הכל:

ט כיוצא בו. זיתי מסיק שנתערבו עם זיתי נקוף. ענבי בציר עם ענבי עוללות. אם יש לו פרנסה ממקום אחר. מוציא לפי חשבון. ואם לאו. מוציא תרומה ותרומת מעשר לכל. והשאר מעשר ומעשר שני לפי חשבון:

י הנוטל שאור מעסת חטים. ונותן לתוך עסת אורז. אם יש בה טעם דגן חייבת בחלה. ואם לאו פטורה. אם כן למה אמרו הטבל אוסר כל שהוא. מין במינו. ושלא במינו בנותן טעם:

פרק ד

שְׁתֵּי נָשִׁים שֶׁעָשׂוּ שְׁנֵי קָבִים וְנִגְעוּ זֶה בָּזֶה אֶפִּילוּ הֵם
מִמֵּין אֶחָד פְּטוּרִים וּבְזֶמֶן שֶׁהֵם שָׁל אִשָּׁה אַחַת
מִן בְּמִינוֹ חַיִּיב וְשָׁלֹא בְּמִינוֹ פְּטוּר:

בִּי אֵי זֶה הוּא מִן בְּמִינוֹ הַחֲטִים אֵינָן מַצְטַרְפוֹת עִם הַכֹּל
אֲלֹא עִם הַכֶּסֶּמִּים הַשְּׁעוּרִים מַצְטַרְפוֹת עִם הַכֹּל חוּץ מִן
הַחֲטִים רַבִּי יוֹחָנָן בֶּן נוּרִי אוֹמֵר שָׂאֵר הַמִּינִים מַצְטַרְפִּין
זֶה עִם זֶה:

ג שְׁנֵי קָבִין וְקָב אוֹרְזוֹ אוֹ קָב תְּרוּמָה בְּאֻמָּצֵעַ אֵינָן
מַצְטַרְפִּין דָּבָר שֶׁנֶּטְלָה חֲלָתוֹ בְּאֻמָּצֵעַ מַצְטַרְפִּין שֶׁכָּבַר
נִתְחַיֵּיב בַּחֲלָה:

ד קָב חֲדָשׁ וְקָב יָשָׁן שֶׁנִּשְׁכּוּ זֶה בָּזֶה רַבִּי יִשְׁמַעֵאל אוֹמֵר
יִטּוֹל מִן הָאֻמָּצֵעַ וְחֻכָּמִים אוֹסְרִים הַנּוֹטֵל חֲלָה מִן הַקָּב
רַבִּי עֲקִיבָא אוֹמֵר חֲלָה וְחֻכָּמִים אוֹמְרִים אֵינָה חֲלָה:

ה שְׁנֵי קָבִין שֶׁנֶּטְלָה חֲלָתוֹ שֶׁל זֶה בְּפָנָי עֲצָמוֹ וְשֶׁל זֶה בְּפָנָי
עֲצָמוֹ חִזּוֹר וְעָשָׂאן עֶסֶה אַחַת רַבִּי עֲקִיבָא פּוֹטֵר וְחֻכָּמִים
מַחֲיִיבִין נִמְצָא חֲמָרוֹ קוּלוֹ:

ו נּוֹטֵל אָדָם כִּדֵּי חֲלָה מֵעֶסֶה שְׁלֹא הוֹרָמָה חֲלָתָהּ
לַעֲשׂוֹתָהּ בְּטִהְרָה לִהְיוֹת מִפְּרִישׁ עָלֶיהָ וְהוֹלִיךְ חֲלָתָהּ
דְּמָאֵי עַד שֶׁתִּסְרַח שֶׁחֲלָתָה דְּמָאֵי נִטְלָתָה מִן הַטְּהוֹר עַל
הַטְּמֵא וְשָׁלֹא מִן הַמֶּקֶף:

י' ישראל שהיו אריסין לגזים בסוריא. רבי אליעזר מחייב פירותיהם במעשרות ובשביעית. ורבן גמליאל פטר. רבן גמליאל אומר שתי חלות בסוריא. ורבי אליעזר אומר חלה אחת. אחזו קולו של רבן גמליאל. וקולו של רבי אליעזר. חזרו לנהוג כדברי רבן גמליאל בשתי דרכים:

ח רבן גמליאל אומר שלש ארצות לחלה. מארץ ישראל עד כזיב חלה אחת. מכזיב עד הנָהָר ועד אַמְנָה שתי חלות. אחת לאור ואחת לפהן. של אור יש לה שיעור. ושל פהן אין לה שיעור. מן הנָהָר ומן אַמְנָה ולפנים שתי חלות. אחת לאור ואחת לפהן. של אור אין לה שיעור. ושל פהן יש לה שיעור. וטבול יום אוכלה. רבי יוסי אומר אינו צריך טבילה. ואסורה לזבים ולזבות לגדות ולילדות. ונאכלת עם הזר על השלחן ונתנת לכל כהן:

ט ואלו נתנין לכל כהן. החרמים והבכורות. ופדיון הבן. ופדיון פטר חמור. הזרוע והלחיים והקבה. וראשית הגז. ושמן שרפה. וקדשי המקדש. והבכורים. רבי יהודה אוסר בבכורים. פרשיני תרומה. רבי עקיבא מתיר. וחכמים אוסרים:

י נתאי איש תקוע הביא חלות מבתר. ולא קבלו ממנו. אנשי אלכסנדריא הביאו חלותיהן מאלכסנדריא. ולא קבלו מהם. אנשי הר צבועים הביאו בכוריהם קודם

עֲצָרְתָּ וְלֹא קִבְּלוּ מֵהֶם מִפְּנֵי הַכְּתוּב שֶׁבִּתְּוֹרָה וְחֵג הַקָּצִיר
בְּבוּרֵי מַעֲשֵׂיךָ אֲשֶׁר תִּזְרַע בְּשָׂדֶה:

י"א בֶּן אֲנָטִינוּס הֵעֲלָה בְּכוֹרוֹת מִבֶּבֶל וְלֹא קִבְּלוּ מִמֶּנּוּ.
יוֹסֵף הַכֹּהֵן הֵבִיא בְּבוּרֵי יֵין וְשֶׁמֶן. וְלֹא קִבְּלוּ מִמֶּנּוּ.
אֵף הוּא הֵעֲלָה אֶת בָּנָיו וּבְנֵי בֵיתוֹ לַעֲשׂוֹת פֶּסַח קָטָן
בִּירוּשָׁלַיִם וְהִחְזִירוּהוּ שְׁלֹא יִקָּבַע הַדָּבָר חוֹבָה. אֲרִיסְטוֹן
הֵבִיא בְּבוּרָיו מֵאַפְמָיָא וְקִבְּלוּ מִמֶּנּוּ. מִפְּנֵי שֶׁאָמְרוּ הַקּוֹנֶה
בְּסוּרֵיָא כְּקוֹנֶה בַּפְּרוֹר שֶׁבִּירוּשָׁלַיִם: סליק

מסכת ערלה

פרק א

הַנוֹטֵעַ לְסִיגָא וְלִקְזוֹרוֹת פֶּטוּר מֵהָעֶרְלָה רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר
אֲפִילוּ אָמַר הַפְּנִימִי לְמֶאֱכָל וְהַחִיצוֹן לְסִיגָא
הַפְּנִימִי חַיִּיב וְהַחִיצוֹן פֶּטוּר:

בַּעֲת שֶׁבָּאוּ אֲבוֹתֵינוּ לָאָרֶץ מִצָּאוּ נְטוּעַ פֶּטוּר נִטְעוּ אֶף
עַל פִּי שֶׁלֹּא כִּבְשׁוּ חַיִּיב הַנוֹטֵעַ לְרַבִּים חַיִּיב רַבִּי יְהוּדָה
פוֹטֵר הַנוֹטֵעַ בְּרִשּׁוֹת הָרַבִּים וְהַנֶּכְרִי שֶׁנִּטְעַע וְהַגִּזְלָן
שֶׁנִּטְעַע וְהַנוֹטֵעַ בְּסִפִּינָה וְהָעוֹלָה מֵאֵלִיו חַיִּיב בְּעֶרְלָה:

ג אֵילָן שֶׁנֶּעְקַר וְהִסְלַע עֲמוּ שִׁטְפוּ נָהָר וְהִסְלַע עֲמוּ אִם
יָכוֹל לַחְיוֹת פֶּטוּר וְאִם לֹא חַיִּיב נֶעְקַר הִסְלַע מִצְדּוֹ אוֹ
שִׁזְעֻזְעָתוֹ הַמַּחְרִישָׁה אוֹ שִׁזְעֻזְעוּ וְעָשְׂאוּ בַּעֲפָר אִם יָכוֹל
לַחְיוֹת פֶּטוּר וְאִם לֹא חַיִּיב:

ד אֵילָן שֶׁנֶּעְקַר וְנִשְׁתַּיֵּיר בּוֹ שֶׁרֶשׁ פֶּטוּר וְכַמָּה יֵהָא
הַשֶּׁרֶשׁ רַבֵּן שִׁמְעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר מִשּׁוּם רַבִּי אֶלְעָזָר
בֶּן יְהוּדָה אִישׁ בְּרִתּוֹתָא כְּמַחֲטָא שֶׁל מִתּוּחַ:

ה אֵילָן שֶׁנֶּעְקַר וּבּוֹ בְּרִיכָה וְהוּא חֵיה מִמָּנָה חֲזָרָה הִזְקָנָה
לַחְיוֹת כְּבְּרִיכָה הַבְּרִיכָה שָׁנָה אַחֵר שָׁנָה וְנִפְסְקָה מוֹנָה
מִשְׁעָה שֶׁנִּפְסְקָה סְפּוּק הַגִּפְנִים וְסְפּוּק עַל גִּבִּי סְפּוּק
אֶף עַל פִּי שֶׁהַבְּרִיכָן בְּאֶרֶץ מוֹתֵר רַבִּי מֵאִיר אוֹמֵר מִקּוֹם

שְׂכַחָה יָפָה מוֹתֵר וּמִקּוֹם שְׂכַחָה רָע אָסוּר. (וְכֵן) בְּרִיכָה
שֶׁנִּפְסְקָה וְהִיא מְלֵאָה פִּירוֹת. אִם הוֹסִיף בְּמֵאֲתִים אָסוּר:

י גְּטִיעָה שֶׁל עֵרְלָה. וְשֶׁל כִּלְאֵי הַכֶּרֶם שֶׁנִּתְעָרְבוּ בְּגִטִּיעוֹת.
הֲרִי זֶה לֹא יִלְקוּט. וְאִם לָקַט יַעֲלֶה בְּאֶחָד וּמֵאֲתִים. וּבִלְבָד
שֶׁלֹא יִתְכַּוֵּן לִלְקוּט. רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר אִף יִתְכַּוֵּן לִלְקוּט
וַיַּעֲלוּ בְּאֶחָד וּמֵאֲתִים.

י הָעֵלִים וְהַלּוּלָבִים. וּמִי גִפְנִים. וּסְמָדֵר מוֹתָרִים בְּעֵרְלָה.
וּבִרְבָּעִי. וּבִנְזִיר. וְאָסוּרִים בְּאַשְׁרָה. רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר הַסְּמָדֵר
אָסוּר. מִפְּנֵי שֶׁהוּא פְּרִי. רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר הַמַּעֲמִיד
בְּשֶׁרֶף הָעֵרְלָה אָסוּר. אָמַר רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ שֶׁמַּעֲתִי בִּפְּירוּשׁ.
שֶׁהַמַּעֲמִיד בְּשֶׁרֶף הָעֵלִים. בְּשֶׁרֶף הָעֵקָרִים מוֹתֵר. בְּשֶׁרֶף
הַפָּגִים אָסוּר. מִפְּנֵי שֶׁהֵם פְּרִי:

י"ג עֲגוּקָלוֹת וְהַחֲרָצִנִּים וְהַזִּגִּים. וְהַתָּמָד שֶׁלָּהֶם. קְלִיפֵי
רְמוֹן וְהַנֶּץ שֶׁלּוֹ. קְלִיפֵי אֶגְזוֹזִים וְהַגִּרְעִינִים. אָסוּרִים
בְּעֵרְלָה. וּבְאַשְׁרָה. וּבִנְזִיר. וּמוֹתָרִין בִּרְבָּעִי וְהַנּוֹבְלוֹת כָּלֶם
אָסוּרוֹת:

ט רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר נוֹטְעִין יְחוּר שֶׁל עֵרְלָה. וְאִין נוֹטְעִין אֶגְזוֹז
שֶׁל עֵרְלָה מִפְּנֵי שֶׁהוּא פְּרִי. וְאִין מְרַכִּיבִין בְּכַפְּיוֹת שֶׁל
עֵרְלָה:

פרק ב

הַתְּרוּמָה • (וּתְרוּמַת מַעֲשֹׂר שֶׁל וְדָאִי •) וּתְרוּמַת
מַעֲשֹׂר שֶׁל דָּמָאִי • הַחֲלָה וְהַבְּכוּרִים • עוֹלִים
בְּאַחַד וּמֵאָה • וּמִצְטָרְפִין זֶה עִם זֶה • וְצָרִיד לְהָרִים • הָעֶרְלָה
וְכֻלָּאֵי הַכֶּרֶם • עוֹלִים בְּאַחַד וּמֵאֲתַים • וּמִצְטָרְפִין זֶה עִם זֶה •
וְאֵין צָרִיד לְהָרִים • רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר אֵינֶן מִצְטָרְפִין • רַבִּי
אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר מִצְטָרְפִין בְּנוֹתָן טַעַם • אֲבָל לֹא לְאַסּוּר:

בַּתְּרוּמָה מַעֲלָה אֶת הָעֶרְלָה • וְהָעֶרְלָה אֶת הַתְּרוּמָה •
כִּי־צִד • סָאָה תְּרוּמָה שֶׁנִּפְלָה לְמֵאָה • וְאַחֵר כֶּךָ נִפְלוּ
שְׁלֹשָׁה קַבִּין עֶרְלָה • אוֹ שְׁלֹשָׁה קַבִּין כֻּלָּאֵי הַכֶּרֶם • זֶה הִיא
שֶׁהַתְּרוּמָה מַעֲלָה אֶת הָעֶרְלָה • וְהָעֶרְלָה אֶת הַתְּרוּמָה:

גַּ הָעֶרְלָה מַעֲלָה אֶת הַכֻּלָּאִים • וְהַכֻּלָּאִים אֶת הָעֶרְלָה •
וְהָעֶרְלָה אֶת הָעֶרְלָה • כִּי־צִד • סָאָה עֶרְלָה שֶׁנִּפְלָה לְמֵאֲתַים •
וְאַחֵר כֶּךָ נִפְלָה סָאָה וְעוֹד עֶרְלָה • אוֹ סָאָה וְעוֹד שֶׁל כֻּלָּאֵי
הַכֶּרֶם • זֶה הִיא שֶׁהָעֶרְלָה מַעֲלָה אֶת הַכֻּלָּאִים • וְהַכֻּלָּאִים
אֶת הָעֶרְלָה • וְהָעֶרְלָה אֶת הָעֶרְלָה:

דַּ כָּל הַמְּחֻמָּץ • וְהַמִּתְבַּל • וְהַמְדַּמֵּעַ • בַּתְּרוּמָה וּבָעֶרְלָה •
וּבְכֻלָּאֵי הַכֶּרֶם אֲסוּר • בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים אֵף מְטֵמֵא •
וּבֵית הֵלֵל אוֹמְרִים לְעוֹלָם אֵינֶן מְטֵמֵא עַד שֶׁיֵּהָא בֹו
כַּבִּיצָה:

ה דוֹסְתָאֵי אִישׁ כֹּפֵר יִתְמָהּ הִיא מִתְלַמִּידֵי בֵּית שְׁמַאי.
וְאָמַר שְׁמַעְתִּי מִשְׁמַאי הַזֶּקֶן שֶׁאָמַר לְעוֹלָם אֵינוֹ מְטִמָּא
עַד שִׁיְהֶא בּוֹ כְּבִיצָה:

י וּלְמָה אָמְרוּ כָּל הַמַּחֲמֵץ וְהַמֶּתֶבֶל וְהַמְדַּמֶּעַ לְהַחֲמִיר.
מִן בְּמִינוֹ לְהַקֵּל וְלְהַחֲמִיר מִן בְּשֵׁאֵינוֹ מִינוֹ כִּיצַד שְׁאוֹר
שֶׁל חֲטִים שֶׁנֶּפֶל לְתוֹךְ עִיסַת חֲטִים וַיֵּשׁ בּוֹ כְּדִי לְחַמֵּץ.
בֵּין שֵׁשׁ בּוֹ לַעֲלוֹת בְּאֶחָד וּמֵאָה וּבֵין שֵׁאֵינוֹ בּוֹ לַעֲלוֹת
בְּאֶחָד וּמֵאָה אֲסוּר אֵין בּוֹ לַעֲלוֹת בְּאֶחָד וּמֵאָה בֵּין שֵׁשׁ
בּוֹ כְּדִי לְחַמֵּץ בֵּין שֵׁאֵין בּוֹ כְּדִי לְחַמֵּץ אֲסוּר:

יז לְהַקֵּל וְלְהַחֲמִיר מִן בְּשֵׁאֵינוֹ מִינוֹ כִּיצַד כְּגוֹן גְּרִיסִין
שֶׁנִּתְבַּשְׁלוּ עִם עֲדָשִׁים וַיֵּשׁ בָּהֶם בְּנוֹתֵן טַעַם בֵּין שֵׁשׁ
בָּהֶם לַעֲלוֹת בְּאֶחָד וּמֵאָה וּבֵין שֵׁאֵין בָּהֶם לַעֲלוֹת בְּאֶחָד
וּמֵאָה אֲסוּר אֵין בָּהֶם בְּנוֹתֵן טַעַם בֵּין שֵׁשׁ בָּהֶם לַעֲלוֹת
בְּאֶחָד וּמֵאָה וּבֵין שֵׁאֵין בָּהֶם לַעֲלוֹת בְּאֶחָד וּמֵאָה מוֹתֵר:

יח שְׁאוֹר שֶׁל חוֹלִין שֶׁנֶּפֶל לְתוֹךְ עֶסֶה וַיֵּשׁ בּוֹ כְּדִי לְחַמֵּץ.
וְאַחֵר כֶּךָ נֶפֶל שְׁאוֹר שֶׁל תְּרוּמָה אוֹ שְׁאוֹר שֶׁל כִּלְאֵי
הַכֶּרֶם וַיֵּשׁ בּוֹ כְּדִי לְחַמֵּץ אֲסוּר:

ט שְׁאוֹר שֶׁל חוֹלִין שֶׁנֶּפֶלָה לְתוֹךְ עֶסֶה וְחֻמְצָה וְאַחֵר כֶּךָ
נֶפֶל שְׁאוֹר שֶׁל תְּרוּמָה אוֹ שְׁאוֹר שֶׁל כִּלְאֵי הַכֶּרֶם וַיֵּשׁ
בּוֹ כְּדִי לְחַמֵּץ אֲסוּר רַבִּי שְׁמַעוֹן מֵתִיר:

י תבלין שנים ושלשה שמות ממין אחד או משלשה אסור ומצטרפין רבי שמעון אומר שנים ושלשה שמות ממין אחד או שני מינין משם אחד אינן מצטרפין:

יא שאור של חולין ושל תרומה שנפלו לתוך עסה לא בזה כדי לחמץ ולא בזה כדי לחמץ נצטרפו וחמצו רבי אליעזר אומר אחר האחרון אני בא וחכמים אומרים בין שנפל (שאור) בתחלה בין בסוף לעולם אינו אוסר עד שיהא בו כדי לחמץ:

יב יועזר איש הבירה היה מתלמידי בית שמאי ואמר שאלתי את רבן גמליאל הזקן עומד בשער המזרח ואמר לעולם אינו אוסר עד שיהא בו כדי לחמץ:

יג כלים שסכן בשמן טמא וחזר וסכן בשמן טהור או שסכן בשמן טהור וחזר וסכן בשמן טמא רבי אליעזר אומר אחר הראשון אני בא וחכמים אומרים אחר האחרון:

יד שאור של תרומה ושל כלאי הכרם שנפלו לתוך עסה לא בזה כדי לחמץ ולא בזה כדי לחמץ ונצטרפו וחמצו אסור לזרים ומותר לכהנים רבי שמעון מתיר לזרים ולכהנים:

טו תבלין של תרומה ושל כלאי הכרם שנפלו בקדירה לא באלו כדי לתבל ולא באלו כדי לתבל ונצטרפו ותבלו:

אָסור לְזָרִים. וּמוֹתֵר לִכְהֻנִּים. רַבִּי שְׁמַעוֹן מְתִיר לְזָרִים
וּלְכַהֲנִים:

^{טו} חֲתִיכָה שֶׁל קֹדֶשִׁי קֳדָשִׁים. שֶׁל פֶּגוּל. וְשֶׁל נֹתֵר. (וְשֶׁל
טָמֵא.) שְׁנֵת־בְּשָׁלוֹ עִם הַחֲתִיכוֹת. אָסור לְזָרִים. וּמוֹתֵר
לִכְהֻנִּים. רַבִּי שְׁמַעוֹן מְתִיר לְזָרִים וּלְכַהֲנִים:

^{טז} בֶּשֶׂר קֹדֶשִׁי קֳדָשִׁים. וּבֶשֶׂר קֹדֶשִׁים קָלִים שְׁנֵת־בְּשָׁלוֹ עִם
בֶּשֶׂר הַתְּאֻוָּה. אָסור לְטָמֵאִים. וּמוֹתֵר לְטְהוֹרִים:

פרק ג

בְּגָד שֶׁצָּבְעוּ בְּקִלְפֵי עֵרְלָה. יִדְלַק. נִתְעַרַּב בְּאַחֲרִים. כָּלם
יִדְלְקוּ. דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר. וְחֻכָּמִים אוֹמְרִים יַעֲלֶה
בְּאַחַד וּמֵאֲתַיִם:

^ב הַצּוֹבֵעַ מֵלֹא הִסִּיט בְּקִלְפֵי עֵרְלָה וְאַרְגּוֹ בְּבֶגֶד. וְאִין יָדוּעַ
אֵיזָה הוּא. רַבִּי מֵאִיר אוֹמֵר יִדְלַק הַבֶּגֶד. וְחֻכָּמִים אוֹמְרִים
יַעֲלֶה בְּאַחַד וּמֵאֲתַיִם:

^ג הָאוֹרֵג מֵלֹא הִסִּיט מִצֶּמֶר הַבְּכוּר בְּבֶגֶד. יִדְלַק
הַבֶּגֶד. וּמִשְׁעַר הַנְּזִיר. וּמִפֶּטֶר חֲמוּר. בִּשְׁק. יִדְלַק הַשֶּׁק.
וּבִמְקַדְשֵׁין מְקַדְשֵׁין כָּל שֶׁהוּן:

^ד תִּבְשִׁיל שֶׁבְּשָׁלוֹ בְּקִלְפֵי עֵרְלָה. יִדְלַק. נִתְעַרַּב בְּאַחֲרִים.
יַעֲלֶה בְּאַחַד וּמֵאֲתַיִם:

ה תנור שהסיקוהו בקליפי ערלה ואפה בו את הפת
תדלק הפת נתערבה באחרות תעלה באחד ומאתים:

י מי שהיו לו חבילי תלתן של כלאי הכרם ידלקו נתערבו
באחרים (ואחרים באחרים) כלם ידלקו דברי רבי מאיר
וחכמים אומרים יעלו באחד ומאתים:

י שהיה רבי מאיר אומר את שדרכו למנות מקדש
וחכמים אומרים אינו מקדש אלא ששה דברים בלבד
ורבי עקיבא אומר שבעה ואלו הם אגוזי פרך ורמוני
בדן וחביות סתומות וחולפות תרדין וקלסי כרוב
ודלעת יננית רבי עקיבא אומר אף בכרות של בעל
הבית הראוי לערלה ערלה לכלאי הכרם כלאי הכרם:

ח (ביצד) נתפצעו האגוזים נתפרדו הרמונים נתפתחו
החביות נתחתכו הדלועים נתפרסו הכרות יעלו
באחד ומאתים:

ט ספק ערלה בארץ ישראל אסור ובסוריא מותר
ובחוצה לארץ יורד ולוקח ובלבד שלא יראנו לוקט
כרם נטוע ירק וירק נמכר חוצה לו בארץ ישראל אסור
ובסוריא מותר ובחוצה לארץ יורד ולוקט ובלבד שלא
ילקוט ביד החדש אסור מן התורה בכל מקום והערלה
הלכה והכלאים מדברי סופרים: סליק

מסכת בכורים

פרק א

י"ש מביאין בכורים וקורין מביאין ולא קורין ויש
שאינן מביאין אלו שאינן מביאין הנוטע לתוך שלו
והבריד לתוך של יחיד או לתוך של רבים וכן המבריד
מתוך של יחיד או מתוך של רבים לתוך שלו הנוטע
לתוך שלו והבריד לתוך שלו ודרד היחיד ודרד הרבים
באמצע הרי זה אינו מביא רבי יהודה אומר כזה מביא:

ב מאיזה טעם אינו מביא משום שנאמר ראשית בכורי
אדמתך עד שיהיו כל הגדולין מאדמתך האריסין
והחכורות והסקריקון והגזלן אין מביאין מאותו הטעם
משום שנאמר ראשית בכורי אדמתך:

ג אין מביאין בכורים חוץ משבעת המינים לא מתמרים
שבהרים ולא מפירות שבעמקים ולא מזיתי שמן שאינן
מן המובחר אין מביאין בכורים קודם לעצרת אנשי הר
צבועים הביאו בכוריהם קודם לעצרת ולא קבלו מהם
מפני הכתוב שבתורה וחג הקציר בכורי מעשיך אשר
תזרע בשדה:

ד אלו מביאין ולא קורין הגר מביא ואינו קורא שאינו
יכול לומר אשר נשבעת לאבותינו לתת לנו ואם היתה
אמו מישראל מביא וקורא וכשהוא מתפלל בינו לבין

עֲצָמוּ. אֹמֵר אֱלֹהֵי אֲבוֹת יִשְׂרָאֵל. וְכָשֶׁהוּא בְּבֵית הַכְּנָסֶת.
אֹמֵר אֱלֹהֵי אֲבוֹתֵיכֶם. וְאִם הִיתָה אִמּוֹ מִיִּשְׂרָאֵל אֹמֵר
אֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ:

ה' רַבִּי אֱלִיעֶזֶר בֶּן יַעֲקֹב אֹמֵר. אִשָּׁה בֵּת גֵּרִים לֹא תִנָּשֵׂא
לְכַהֲנָה עַד שֶׁתֵּהא אִמָּה מִיִּשְׂרָאֵל. אֶחָד גֵּרִים. וְאֶחָד
עֲבָדִים מְשֻׁחָרְרִים. וְאֶפְּלוּ עַד עֲשָׂרָה דֹּרוֹת. עַד שֶׁתֵּהא
אִמָּן מִיִּשְׂרָאֵל. הָאֶפֹּטְרוֹפּוֹס וְהַשְּׁלִיחַ. וְהָעֶבֶד וְהָאִשָּׁה.
וְטוֹמְטוֹם וְאַנְדְּרוֹגִינוֹס. מְבִיאִין וְלֹא קוֹרִין. שְׂאִינָן יִכּוּלִין
לֵאמֹר. אֲשֶׁר נִתְּתָה לִי הַשֵּׁם:

י' הַקּוֹנֶה שְׁתֵּי אֵילָנוֹת בְּתוֹךְ שָׁל חֲבִירָיו. מְבִיא וְאִינוּ קוֹרֵא.
רַבִּי מֵאִיר אֹמֵר מְבִיא וְקוֹרֵא. יָבֵשׁ הַמַּעֲיָן. נִקְצֵץ הָאֵילָן.
מְבִיא וְאִינוּ קוֹרֵא. רַבִּי יְהוּדָה אֹמֵר מְבִיא וְקוֹרֵא. מַעְצֶרֶת
וְעַד הַחֵג מְבִיא וְקוֹרֵא. מִן הַחֵג וְעַד חֲנֻכָּה. מְבִיא וְאִינוּ
קוֹרֵא. רַבִּי יְהוּדָה בֶּן בֶּתִירָא אֹמֵר מְבִיא וְקוֹרֵא:

י' הַפְּרִישׁ בְּכוֹרָיו. וּמִכֹּר שְׂדֵהוּ. מְבִיא וְאִינוּ קוֹרֵא. וְהַשְּׁנִי.
מֵאוֹתוֹ הַמִּין אִינוּ מְבִיא. מִמֵּין אַחֵר מְבִיא וְקוֹרֵא. רַבִּי
יְהוּדָה אֹמֵר אֵף מֵאוֹתוֹ הַמִּין מְבִיא וְקוֹרֵא:

ה' הַפְּרִישׁ בְּכוֹרָיו. גִּבְזָזוּ. גִּמְזָזוּ. גִּנְגְּבוּ. גִּנְגְּבוּ. אוֹ שְׁנֵטְמָאוּ.
מְבִיא אַחֲרֵים תַּחְתֵּיהֶם וְאִינוּ קוֹרֵא. וְהַשְּׁנִיִּים אֵינָן חֲזִיבִין
עֲלֵיהֶם חֲמֵשׁ. נְטֵמָאוּ בְּעֶזְרָה נּוֹפֵץ וְאִינוּ קוֹרֵא:

^ט ומנִין שֶׁהוּא חֵיב בְּאַחֲרֵיּוֹתָן עַד שֶׁיָּבִיֵּאֻם לְהַר הַבַּיִת.
שֶׁנֶּאֱמַר רֹאשִׁית בְּבוּרֵי אֲדָמָתְךָ תָּבִיא בֵּית יי אֱלֹהֶיךָ.
מִלֵּמַד שֶׁחֵיב בְּאַחֲרֵיּוֹתָן עַד שֶׁיָּבִיֵּאֻם לְהַר הַבַּיִת. הָרִי
שֶׁהֵבִיא מִמֵּין אֶחָד וְקָרָא: וְחָזַר וְהֵבִיא מִמֵּין אַחֵר אֵינוֹ
קוֹרָא:

^י וְאֵלּוּ מְבִיאִין וְקוֹרִין: מִן הָעֶצֶרֶת וְעַד הַחֵג. מִשְׁבַּעַת
הַמִּינִים. מִפִּירוֹת שְׂבָהָרִים. מִתְּמָרוֹת שְׂבַעֲמָקִים. וּמִזֵּיתֵי
שֶׁמֶן. מֵעֶבֶר הַיָּרְדֵּן. רַבִּי יוֹסִי הַגָּלִילִי אוֹמֵר אֵין מְבִיאִין
בְּבוּרִים מֵעֶבֶר הַיָּרְדֵּן שְׂאִינָה אֶרֶץ זֹבַת חֶלֶב וּדְבַשׁ:

^{יא} הַקּוֹנֶה שְׁלֹשָׁה אֵילָנוֹת בְּתוֹךְ שָׁל חֲבִירוֹ מְבִיא וְקוֹרָא.
רַבִּי מֵאִיר אוֹמֵר אֶפִּילוֹ שְׁנַיִם. קָנָה אֵילָן וְקִרְקְעוּ מְבִיא
וְקוֹרָא. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר אֵף בְּעָלֵי אֲרִיסוֹת וְחִכִּירוֹת
מְבִיאִין וְקוֹרִין:

יום ה

פרק ב

הַתְּרוּמָה וְהַבְּכוּרִים חִיבִים עָלֵיהֶם מִיתָה וְחֻמֶּשׁ.
וְאֲסוּרִים לְזָרִים וְהֵם נִכְסֵי כֹהֵן וְעוֹלִין בְּאֶחָד
וּמֵאָה וּטְעוֹנִים רְחִיצַת יָדִים וְהַעֲרַב הַשֶּׁמֶשׁ הָרִי אֵלּוּ
בַּתְּרוּמָה וּבַבְּכוּרִים מֵה שְּׂאִין כֵּן בַּמַּעֲשֶׂר:

^ב יֵשׁ בַּמַּעֲשֶׂר וּבַבְּכוּרִים מֵה שְּׂאִין כֵּן בַּתְּרוּמָה שֶׁהַמַּעֲשֶׂר
וְהַבְּכוּרִים טְעוֹנִים הִבָּאת מְקוֹם וּטְעוֹנִים וְדוּי וְאֲסוּרִין
לְאוֹנֵן רַבִּי שִׁמְעוֹן מַתִּיר וְחִיבִין בְּבִיעוּר וְרַבִּי שִׁמְעוֹן
פוֹטֵר וְאֲסוּרִין כָּל שֶׁהֵן מִלֶּאֱכֹל בִּירוּשָׁלַיִם וְגִדּוּלֵיהֶן
אֲסוּרִים מִלֶּאֱכֹל בִּירוּשָׁלַיִם אִף לְזָרִים וְלִבְהֵמָה רַבִּי
שִׁמְעוֹן מַתִּיר הָרִי אֵלּוּ בַּמַּעֲשֶׂר וּבַבְּכוּרִים מֵה שְּׂאִין כֵּן
בַּתְּרוּמָה:

^ג יֵשׁ בַּתְּרוּמָה וּבַמַּעֲשֶׂר מֵה שְּׂאִין כֵּן בַּבְּכוּרִים.
שֶׁהַתְּרוּמָה וְהַמַּעֲשֶׂר אוֹסְרִין אֶת הַגֹּזֵרִין וְיֵשׁ לָהֶם שִׁיעוּר.
וְנוֹהֲגִים בְּכָל הַפִּירוֹת בְּפָנֵי הַבַּיִת וְשִׁלָּא בְּפָנֵי הַבַּיִת.
וּבְאַרְיִסִין וּבַחֲכוּרוֹת וּבַסְקָרְקוֹן וּבַגִּזְלִין הָרִי אֵלּוּ בַּתְּרוּמָה
וּבַמַּעֲשֶׂר מֵה שְּׂאִין כֵּן בַּבְּכוּרִים:

^ד וְיֵשׁ בַּבְּכוּרִים מֵה שְּׂאִין כֵּן בַּתְּרוּמָה וּבַמַּעֲשֶׂר.
שֶׁהַבְּכוּרִים נִקְנִין בְּמַחְבֵּר לְקִרְקַע וְעוֹשֶׂה אָדָם כָּל שִׁדְּהוּ

בבֹּרִים. וְחֵיב בְּאַחֲרֵי־וֹתָם. וְטֻעֲנִים קֶרֶבֶן. וְשִׁיר. וְתִנּוּפָה.
וְלִינָה:

ה' תְּרוּמַת מַעֲשֵׂר שָׁוֶה לַבְּכוֹרִים בְּשִׁתֵּי דָרְכִים. וְלִתְרוּמָה
בְּשִׁתֵּי דָרְכִים. נְטִלַת מִן הַטְּהוֹר עַל הַטָּמֵא. וְשֵׁלֹא מִן
הַמֶּקֶף כַּבְּכוֹרִים. וְאוֹסֶרֶת אֶת הַגּוֹרֶן. וְיֵשׁ לָהּ שִׁיעוֹר
בְּתִרּוּמָה:

י' אֶתְרוּג שָׁוֶה לְאֵילָן בְּשִׁלְשָׁה דָרְכִים. וְלִירֵק בְּדֶרֶךְ אֶחָד.
שָׁוֶה לְאֵילָן בְּעֶרְלָה. וּבִרְבִיעִי וּבִשְׁבִיעִית. וְלִירֵק בְּדֶרֶךְ
אֶחָד שְׁבַעֲשַׁע לְקִיטָתוֹ עֲשׂוּרוֹ דְּבָרִי רֶבֶן גַּמְלִיאֵל. רַבִּי
אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר שָׁוֶה לְאֵילָן בְּכָל דְּבָר:

י' דָּם מִהֲלָכֵי שְׁתִּים שָׁוֶה לְדָם בְּהֶמָּה. לְהַכְשִׁיר אֶת
הַזֵּרְעִים. וְדָם הַשֶּׁרֶץ אֵין חֵיבִין עָלָיו:

ח' כּוֹי יֵשׁ בּוֹ דָרְכִים שָׁוֶה לַחֲתִיהָ. וְיֵשׁ בּוֹ דָרְכִים שָׁוֶה
לְבֶהֱמָה. וְיֵשׁ בּוֹ דָרְכִים שָׁוֶה לְבֶהֱמָה וְלַחֲתִיהָ. וְיֵשׁ בּוֹ
דָרְכִים שְׂאִינוֹ שָׁוֶה. לֹא לְבֶהֱמָה. וְלֹא לַחֲתִיהָ:

ט' כִּיצַד שָׁוֶה לַחֲתִיהָ. דָּמוֹ טָעוֹן כֶּסֶּי כָּדָם חֲתִיהָ. וְאֵין שׁוֹחֲטִין
אוֹתוֹ בְּיוֹם טוֹב. וְאִם שָׁחֲטוּ אֵין מַכְסִין אֶת דָּמוֹ. וְחִלְבוֹ
מִטָּמֵא בְּטוֹמְאָת נִבְלָה כַּחֲתִיהָ. וְטוֹמְאָתוֹ בְּסָפֵק. וְאֵין פּוֹדִין
בּוֹ פֶּטֶר חֲמוֹר:

י' כִּיצַד שָׁוֶה לְבֶהֱמָה. חִלְבוֹ אֲסוּר כְּחִלְבֵי בְּהֶמָּה. וְאֵין חֵיבִין
עָלָיו כֶּרֶת. וְאֵינוֹ נִלְקָח בְּכֶסֶף מַעֲשֵׂר לֶאֱכֹל בִּירוּשָׁלַיִם.

וּחִיב בְּזֵרוּעַ וּלְחַיִּים וְקִבָּהּ רַבִּי אֱלִיעֶזֶר פּוֹטֵר שֶׁהַמוֹצִיא
מִחֲבִירוֹ עָלָיו הָרֶאִיָּה:

^א כִּיצַד אֵינוֹ שָׁוה לֹא לַחֲתִיה וְלֹא לַבֵּהמָה אָסוּר מִשּׁוּם
כָּלֵאִים עִם הַחֲתִיה וְעִם הַבֵּהמָה הַכּוֹתֵב חֲתָנוּ וּבִהמָתוֹ
לִבְנוֹ לֹא כָּתֵב לוֹ אֶת הַכּוֹי אִם אָמַר הָרִינִי נָזִיר שְׁזָה
חֲתִיה אוֹ בֵּהמָה הָרִי הוּא נָזִיר וְשֶׁאֵר כָּל דְּרָכָיו שׁוּיִם לַחֲתִיה
וְלַבֵּהמָה וְטָעוֹן שְׁחִיטָה כְּזֶה וְכִזֶּה וּמִטְמֵא מִשּׁוּם נִבְלָה
וּמִשּׁוּם אָבֵר מִן הַחֵי כְּזֶה וְכִזֶּה:

פרק ג

כִּיצַד מִפְּרִישֵׁין הַבְּכוּרִים יוֹרֵד אָדָם בְּתוֹךְ שְׂדֵהוּ וְרוֹאֶה
תָּאנָה שֶׁבִּכְרָה אֶשְׁכּוֹל שֶׁבִּכְרִי רִמּוֹן שֶׁבִּכְרִי
קוֹשְׁרוֹ בְּגָמִי וְאוֹמֵר הָרִי אֵלּוֹ בְּכוּרִים רַבִּי שִׁמְעוֹן אוֹמֵר
אֵף עַל פִּי כֵן חוֹזֵר וְקוֹרֵא אוֹתָם בְּכוּרִים מֵאַחֵר שִׁיתְּלָשׁוּ
מִן הַקֶּרֶקַע:

^ב כִּיצַד מַעֲלִין אֶת הַבְּכוּרִים כָּל הָעִירוֹת שֶׁבִּמְעַמָּד
מִתְכַּנְסוֹת לָעִיר שֶׁל מַעֲמָד וְלִנְיָן בְּרַחוּבָה שֶׁל עִיר וְלֹא
הָיוּ נִכְנָסִין לְבֵתִים וְלִמְשָׁכִים הָיָה הַמְמוֹנָה אוֹמֵר קוֹמוּ
וְנַעֲלָה צִיּוֹן אֶל (בֵּית) יְיָ אֱלֹהֵינוּ:

^ג הַקְּרוֹבִים מְבִיאִין הַתָּאנִים וְהָעֲנָבִים וְהַרְחוֹקִים מְבִיאִין
גְּרוּגְרוֹת וְצִמּוּקִים וְהַשּׁוֹר הוֹלֵךְ לַפְּנֵיהֶם וְקִרְנָיו מְצַפּוֹת
זֶהָב וְעֵטְרֶת שֶׁל זֵית בְּרֹאשׁוֹ הַחֲלִיל מִכָּה לַפְּנֵיהֶם עַד

שְׁמַגִּיעִים קָרוֹב לִירוּשָׁלַיִם. הִגִּיעוּ קָרוֹב לִירוּשָׁלַיִם. שָׁלְחוּ
לַפְּנֵיהֶם וְעָטְרוּ אֶת בְּכוֹרֵיהֶם. הַפָּחוֹת הַסְּגָנִים וְהַגִּזְבָּרִים.
יוֹצְאִים לִקְרֹאתָם. לְפִי כְבוֹד הַנִּכְנָסִים הָיוּ יוֹצְאִים. וְכָל
בְּעָלֵי אוֹמְנוֹת שְׁבִירוּשָׁלַיִם עוֹמְדִים לַפְּנֵיהֶם. וְשׂוֹאֲלִין
בְּשָׁלוֹמָם. אַחֲיָנוּ. אֲנָשֵׁי הַמָּקוֹם פְּלוֹנִי בָאתָם לְשָׁלוֹם:

ד' הַחֲלִיל מִכָּה לַפְּנֵיהֶם עַד שְׁמַגִּיעִין לָהֶר הַבֵּית. הִגִּיעוּ לָהֶר
הַבֵּית. אֶפִּילוֹ אֲגָרִיפָס הַמֶּלֶךְ. נוֹטֵל הַסֵּל עַל כְּתָפוֹ. וְנִכְנָס
עַד שְׁמַגִּיעַ לַעֲזָרָה. הִגִּיעַ לַעֲזָרָה וְדָבְרוּ הַלְוִיִּם בְּשִׁיר.
אֲרוֹמָמָךְ יי כִּי דָלִיתָנִי וְלֹא שִׁמַּחְתָּ אֲבִי לִי:

ה' הַגּוֹזְלוֹת שֶׁעַל גְּבֵי הַסֵּלִים הָיוּ עוֹלוֹת. וּמָה שֶׁבִּידָם
נוֹתְנִים לַכֹּהֲנִים:

י' עוֹדְהוּ הַסֵּל עַל כְּתָפוֹ קוֹרֵא מִהֲגִדְתִּי הַיּוֹם לַיְי אֱלֹהֶיךָ
עַד שֶׁגֹּמֵר כָּל הַפֶּרֶשָׁה. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר עַד אֲרָמִי עוֹבֵד
אָבִי. הִגִּיעַ לְאֲרָמִי אוֹבֵד אָבִי. מוֹרִיד הַסֵּל מֵעַל כְּתָפוֹ.
וְאוֹחֲזוֹ בְּשִׁפְתוֹתָיו. וְכֵהֵן מַנִּיחַ יָדוֹ תַּחְתָּיו וּמְנִיפוֹ. וְקוֹרֵא
מֵאֲרָמִי אוֹבֵד אָבִי. עַד שֶׁהוּא גֹמֵר כָּל הַפֶּרֶשָׁה. וּמְנִיחוֹ
בְּצַד הַמִּזְבֵּחַ וְהַשְׁתַּחֲוָה וַיֵּצֵא:

י' בְּרֵאשׁוֹנָה כָּל מִי שִׁיּוֹדֵעַ לְקִרּוֹת קוֹרֵא. וְכָל מִי שֶׁאִינוֹ
יּוֹדֵעַ לְקִרּוֹת. מְקַרֵּין אוֹתוֹ. נִמְנָעוּ מִלְּהִבִּיא. הִתְקִינוּ שֶׁיְהִי
מְקַרֵּין אֶת מִי שִׁיּוֹדֵעַ. וְאֶת מִי שֶׁאִינוֹ יּוֹדֵעַ:

ח העשירים מביאין בבוריהם בקלותות של כסף וזהב.
והעניים מביאין אותם בסלי נצרים של ערבה קלופה.
והסלים והבורים נתנים לכהנים:

ט רבי שמעון (בן גנס) אומר מעטרין את הבורים.
חוץ משבעת המינים. רבי עקיבא אומר אין מעטרין את
הבורים אלא משבעת המינים:

י רבי שמעון אומר שלשה מדות בבורים. הבורים.
ותוספת הבורים. ועטור הבורים. תוספת הבורים
מין במינו. ועטור הבורים מין בשאינו מינו. תוספת
הבורים נאכלת בטירה. ופטורה מן הדמאי. ועטור
הבורים חייב בדמאי:

יא אימתי אמרו תוספת הבורים בבורים. בזמן שהיא
מן הארץ. ואם אינה באה מן הארץ. אינה בבורים:

יב למה אמרו הבורים כגכסי כהן שהוא קונה מהם
עבדים וקרקעות. ובהמה טמאה. ובעל חוב נוטלן בחובו.
ואשה בכתובתה כספר תורה. ורבי יהודה אומר אין
נותנין אותם אלא לחבר בטובה. וחכמים אומרים נותנין
אותם לאנשי משמר. והם מחלקין ביניהם. כקדשי
המקדש:

ברייתא

אֲנֵדְרוּגִינוֹס יֵשׁ בּוֹ דְּרָכִים שְׁוֶה לְאֲנָשִׁים וַיֵּשׁ בּוֹ דְּרָכִים
 שְׁוֶה לְנָשִׁים וַיֵּשׁ בּוֹ דְּרָכִים שְׁוֶה לְאֲנָשִׁים
 וְלְנָשִׁים וַיֵּשׁ בּוֹ דְּרָכִים אֵינּוּ שְׁוֶה לֹא לְאֲנָשִׁים וְלֹא
 לְנָשִׁים:

ב כִּיצַד שְׁוֶה לְאֲנָשִׁים מְטֵמָא בְּלוֹבֵן כְּאֲנָשִׁים וְנוֹשֵׂא אָבֶל
 לֹא נִשָּׂא כְּאֲנָשִׁים וְאֵינּוּ מִתְיַחַד עִם הַנָּשִׁים כְּאֲנָשִׁים וְאֵינּוּ
 נִזּוֹן עִם הַבָּנוֹת כְּאֲנָשִׁים וּמִתְעַטֵּף וּמִסְתַּפֵּר כְּאֲנָשִׁים
 וְעוֹבֵר עַל בֵּל תְּקִיף וְעַל בֵּל תִּשְׁחִית וְעַל בֵּל תִּטְמָא
 לְמֵתִים כְּאֲנָשִׁים וְחֵיב בְּכָל מִצְוֹת הָאֲמֹרֹת בַּתּוֹרָה
 כְּאֲנָשִׁים:

ג כִּיצַד שְׁוֶה לְנָשִׁים מְטֵמָא בְּאֹדֶם כְּנָשִׁים וְאֵינּוּ מִתְיַחַד
 עִם הָאֲנָשִׁים כְּנָשִׁים וְאֵינּוּ זוֹקֵק לִיְבוֹם כְּנָשִׁים וְאֵינּוּ חוֹלֵק
 עִם הַבָּנִים כְּנָשִׁים וְאֵינּוּ חוֹלֵק בְּקִדְשֵׁי קֳדָשִׁים כְּנָשִׁים
 וְאֵינּוּ מֵאֲכִיל בַּתְּרוּמָה כְּנָשִׁים וּפְסוּל לְכָל עֲדוֹת שְׁבִתוֹרָה
 כְּנָשִׁים וְאֵם גִּבְעֵל בַּעֲבִירָה כְּנָשִׁים וְנִפְסָל מִן הַכֹּהֲנָה
 כְּנָשִׁים:

ד כִּיצַד שְׁוֶה לְאֲנָשִׁים וְלְנָשִׁים חֵיבִים עַל מִכְתּוֹ וְעַל
 קִלְלָתוֹ וְעַל נִזְקוֹ כְּאֲנָשִׁים וְכְנָשִׁים וְהַהוֹרְגוֹ שׁוֹגֵג גּוֹלָה
 וּמִיֵּד נִהָרֵג כְּאֲנָשִׁים וְכְנָשִׁים וְאִמּוֹ יוֹשֶׁבֶת עָלָיו דָּם טָמֵא
 וְדָם טָהוֹר כְּאֲנָשִׁים וְכְנָשִׁים וּמִבִּיאָה עָלָיו קֶרֶבֶן כְּאֲנָשִׁים
 וְכְנָשִׁים וְחוֹלֵק בְּקִדְשֵׁי הַגָּבוֹל כְּאֲנָשִׁים וְכְנָשִׁים וְנוֹחַל

בְּכֹל הַנִּחְלָוֹת בְּאֲנָשִׁים וּבְנָשִׁים. וְהָאֹמֵר הֲרִינִי נָזִיר שְׁזָה
אִישׁ וְאִשָּׁה הֲרִי זֶה נָזִיר:

ה' כִּיצַד אֵינוֹ שְׁזָה לֹא לְאֲנָשִׁים וְלֹא לְנָשִׁים. אֵין חִיבִין
עַל טִמְאַת מִקְדָּשׁ וּקְדָשָׁיו לֹא בְּאֲנָשִׁים וְלֹא בְּנָשִׁים. וְלֹא
שׁוֹרְפִין עָלָיו אֶת הַתְּרוּמָה לֹא בְּאֲנָשִׁים וְלֹא בְּנָשִׁים. וְאֵינוֹ
נִעְרָךְ לֹא בְּאֲנָשִׁים וְלֹא בְּנָשִׁים. וְאֵינוֹ גִּמְכָּר לְעֶבֶד עֲבָרִי
לֹא בְּאֲנָשִׁים וְלֹא בְּנָשִׁים. וְהָאֹמֵר הֲרִינִי נָזִיר שְׁזָה לֹא אִישׁ
וְלֹא אִשָּׁה הֲרִי זֶה נָזִיר. רַבִּי יוֹסִי אֹמֵר אֲנִדְרוֹגִינוֹס בְּרִיָּה
בִּפְנֵי עֲצָמָה הוּא וְלֹא יִכְלוּ חֲכָמִים לְהַכְרִיעַ עָלָיו. אִם הוּא
אִישׁ אוֹ אִשָּׁה. אֲבָל טוֹמְטוֹם אֵינוֹ בֶּן פְּעֻמִּים שֶׁהוּא אִישׁ.
פְּעֻמִּים שֶׁהוּא אִשָּׁה: סליק

אחר השלמת כל מסכתא ומסכתא יאמר זה שלש פעמים

ויועיל לשכחה בעזרת השם יתברך.

הדרן עלך מסכת (פלוני) והדרן עלן דעתן עלך מסכת (פלוני) ודעתך
עלן לא נתנשי מינך מסכת (פלוני) ולא תתנשי מינן לא בעלמא הדין
ולא בעלמא דאתי:

ואחר כל יאמר

יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו שתהא תורתך אומנותנו
בעולם הזה ותהא עמנו לעולם הבא חנניה בר פפא רמי בר פפא
נחמן בר פפא אחאי בר פפא אבא מרי בר פפא רפרס בר פפא
רכיש בר פפא סרחב בר פפא אדא בר פפא דרו בר פפא:

הערב נא יי אלהינו את דברי תורתך בפינו ובפיפיות עמך בית
ישראל ונהיה אנחנו כלנו וצאצאינו וצאצאי עמך בית ישראל יראי
שמו ולומדי תורתך מאיבי תחכמני מצותך כי לעולם היא לי יהי
לבי תמים בחקיד למען לא אבוש לעולם לא אשכח פקודיך כי בם
חייתני ברוך אתה יהוה למדני חקיד:

חתימת חלק ראשון מהמשנה

להודות להלל לשבח לפאר לרומם להדר ולנצח על כל דברי שירות
ותשבחות דוד בן ישי עבדך משיחך בעצתך תנחני ואחר כבוד
תקחני והוא רחום יכפר עון ולא ישחית והרבה להשיב אפו ולא
יעיר כל חמתו אשרי הגבר אשר תיסרנו יה ומתורתך תלמדנו:
ואני בחסדך בטחתי יגל לבי בישועתך אשירה ליי כי גמל עלי שוש
אשיש ביי תגל נפשי באלהי כי הלבישני בגדי ישע מעיל צדקה
יעטני כחתן וכהן פאר וכפלה תעדה כליה ויבטחו בך יודעי שמו
כי לא עזבת דרשיך יהוה שמחו ביהוה וגילו צדיקים והרגינו כל
ישרי לב: גר לרגלי דברך ואור לנתיבתך: אודך פי עניתי ותהי לי
לישועה:

ואומר השיר שהיו הלויים אומרים על הדוכן בכל יום

ביציאתו מבית המדרש אומר

מוֹדָה אֲנִי לִפְנֵיךָ יְיָ אֱלֹהֵי שְׁמֹתָ חֲלָקֵי מִיּוֹשְׁבֵי בֵּית הַמִּדְרָשׁ וְלֹא
 שְׁמֹתָ חֲלָקֵי מִיּוֹשְׁבֵי קִרְנוֹת שְׁאֲנִי מְשֻׁכִּים וְהֵם מְשֻׁכִּימִים אֲנִי מְשֻׁכִּים
 לְדַבְרֵי תוֹרָה וְהֵם מְשֻׁכִּימִים לְדַבְרֵים בְּטִלִּים אֲנִי עֹמֵל וְהֵם עֹמֵלִים
 אֲנִי עֹמֵל וּמִקְבֵּל שְׂכָר וְהֵם עֹמֵלִים וְאֵינִם מְקַבְּלִים שְׂכָר אֲנִי רֹץ וְהֵם
 רֹצִים אֲנִי רֹץ לְחַיֵּי הָעוֹלָם הַבָּא וְהֵם רֹצִים לְבָאֵר שְׁחַת־שְׁנָאֵמֶר וְאַתָּה
 אֱלֹהִים תּוֹרְדֵם לְבָאֵר שְׁחַת אֲנָשֵׁי דָמִים וּמְרָמָה לֹא יִחָצוּ יְמֵיהֶם וְאֲנִי
 אֶבְטַח בָּךְ:

תם ונשלם ספר ראשון
 שבחי תודה לאל עליון

